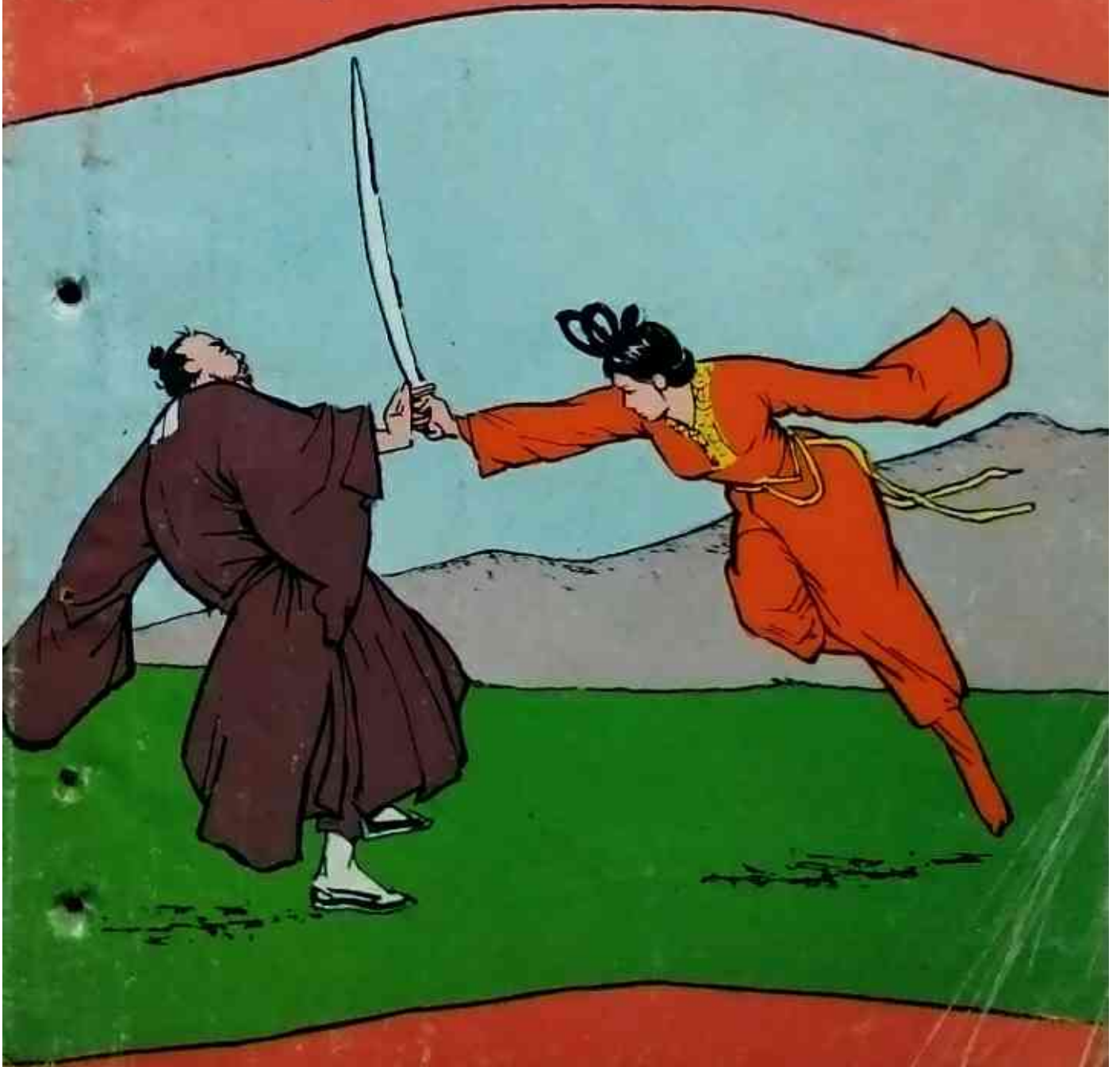

ပိုးကျော်သူ

ရှင်စုံခြယ်စားကောင်းကင်နဂါး

ဒုတိယပိုင်း : ဇာတ်ဆိမ်း

စာမူကြိုတင်ပုံနှိပ်ခွင့်အမှတ်
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၂၇/၀၉(၆)
၅၇/၉၀(၁)

ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် ဧပြီလ
အုပ်စု ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၃၄ ကျပ်
အဖုံးရှိက် သင်းအေဘွမ်ဆက်

ထုတ်ဝေသူ ဦးကျော်စမ်း (မြ ၀၁၆၁၁)
မိုးကျော်သူစာပေ
အမှတ် ၁၈၀၊ ဓမ္မစေတီလမ်း
ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ဦးပါကြီး (မြ ၀၁၉၅)
ဆန်းသစ်စပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၅၈၂၊ သိမ်ဖြူလမ်း
ရန်ကုန်မြို့။

ပြန့်ချိရေး စွယ်တော်စာပေ
အမှတ် ၁၃၃၊ အခန်း ၆
ဆိပ်ကမ်းဘာလမ်း၊ ရန်ကုန်။

မိုး ကျော် သူ

ရောင်စုံခြယ်ခေး ကောင်းကင်နဂါး

(ဒုတိယပိုင်း - ဇာတ်ဆိမ်း)

(၂- အုပ်တွဲ သိုင်းစာစဉ်)

စားရေကန်

စားရေကန်

စားရေကန်မှာ အလွန်ကျယ်ဝန်းလှသော ရေကန်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ရေကန်ပတ်လည်မှ သဘာဝရွှေခင်း များကြောင့်သော်လည်း ကောင်း ကန်ရေပြင်၌ ဖူးပွင့်လျက်ရှိသောကြောင့်မျှားကြောင့် လည်းကောင်း ရေကန်ထဲမှ ရောင်စုံ ရွှေငါးမျှားကြောင့်လည်း ကောင်း ရောက်ဘူးသို့တိုင်က နက်ဘု နတ်နန်း တစ်ခုအသား အလွန်သာယာချမ်းသာစွာ ဘယ်ကောင်းသည့် နေရာတစ်ခုဟုဘင် စားချီးမွမ်းကြလေ၏။

စားရေကန်၏ ဂုဏ်သတင်းသည် သိုင်းလောက၌ မွေ့ကြိုင် သင်းပျံ့လျက်ရှိပေသည်။

သဘာဝရွှေခင်းမျှားကြောင့်သာမက ရေကန်ပိုင်ရှင် ကွမ်း ကြုံဟွာကြောင့်လဲဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် ပိုပြီးပြည့်စုံမည်ဖြစ်သည်။

စားရေကန်ပိုင်ရှင် ကွမ်းကြုံဟွာမှာ အများအကျိုး သယ်ပိုး ဆောင်ရွက်သော အဖြူရောင်သိုင်းထိပ်သီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရာလူ

အများကြည်ညိုသေးစားကြပြီး ထောင်းသတင်း ချီးမွမ်းပြောဆိုခြင်းကြောင့် သူ၏အမည်နှင့် ယှဉ်တွဲကာ ဓားရေကန်အမည်လည်း ထင်ရှားနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သာယာလှပသော ဓားရေကန်အလယ်တွင်အိမ်ကလေး ထပ်လုံးရှိပေသည်။

ထိုအိမ်ကလေးမှာ ဝါးဖောင်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဆေးငယ်သပ်ရပ်ပြီး လှပမှုရှိသလို နွေမိုးဆောင်း ရာသီမှရွေးနေထိုင်ရန်ဖန်တီးဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအိမ်ကလေးသည်ပင် ဓားရေကန်ပိုင်ရှင် ကွမ်းကြုံးဟွာ၏ တူမိနက်သန် အခြေချနေထိုင်ရာ အိမ်ကလေးပင် ဖြစ်သော့သည်။

သဆန်းငါးရက်—

ယနေ့သည် သာယာသောနေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။

ဓားရေကန်ရွှေ့သို့ လှပချောမောသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားပီသသောရုပ်သွင်ရှိသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဓားရေကန် ဝန်းကျင်သို့ ချစ်သူမောင်မယ်များ လာရောက်ကာ သဘာဝအလှအပပျော်ခင်းများ ကြည့်ရှုလေ့ရှိကြ၏။

ဓားရေကန် လှပသလို သူတို့၏ချစ်ခင်ရိုးသာယာလှပစေရန် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းစေ့ ရှိကြပေ၏။

ယခုလည်း ရောက်ရှိလာသည့် လူငယ်မောင်မယ် နှစ်ဦးမှာ ချစ်သူစုံတွဲများဖြစ်သည်ဟု ထင်ရပေသည်။

စတုရံဂံခြယ်စား ကောင်းကင်နဂါး [၃-ဇာတ်အိမ်] ၅

သို့သော် အမှန်အား ချစ်သူစုံတွဲမဟုတ်ကြပါချေ။
ရောက်ရှိလာသူနှစ်ယောက်သည်ဇား ဆုံးလွှဲခုံးနှင့်ချူးစုံဝါး တို့ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် မီးအိမ်ဂိုဏ်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဓားရေကန်သို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ဓားရေကန်သို့ရောက်လာသည့် အကြောင်းရင်းသည် ဇား သဘာဝအလှအပများ ရှုမြင်ခံစားရန်မဟုတ်ဘဲ ဓားရေကန်ပိုင်ရှင် ကွမ်းကြုံးဟွာနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရန်ဖြစ်ပေ၏။

ချူးစုံဝါးသည် ဖခင်သိုင်းရာဇာ ချူးကျိန် လုပ်ကြံခံလိုက်ရသည်မှာ မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်စန်းကျိနှင့် ဓားသမားကွမ်းကြုံးဟွာတို့၏ လက်ချက်ကြောင့်ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

ထို့ကြောင့်ဇည်း ဆုံးလွှဲခုံးကိုခေါ်ဆောင်ကာ ရှောင်စန်းကျိနှင့် ကွမ်းကြုံးဟွာတို့အေး ထိုက်လံ့ရွာဖွေနေခြင်းဖြစ်သည်။

ချူးစုံဝါး သိုင်းပညာမစေပါချေ။

သို့သော် သူမသည်သိုင်းလောက ထိပ်သီးဝေးသမား ကွမ်းကြုံးဟွာနှင့် မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်စန်းကျိတို့အား ရင်ဆိုင်နိုင်ပါမည်လော။

သူမအား ကူညီရန်လိုက်လာသည့် ဆုံးလွှဲခုံးကလည်း သူမအားတဖန်တမ်းကူညီကာ ရန်သူများနှိမ်နှင်းနိုင်ပါမည်လော။

ဓားရေကန်အနီးသို့ရောက်လျှင် ဆုံးလွှဲခုံးနှင့် ချူးစုံဝါးတို့ မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ချူးစုံဝါး ရေကန်အတွင်းမှ ဝါးအိမ်ကလေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏ မျက်နှာတွင်နာကြည်သည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

နှုတ်မိကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်ရင်း....

'သိကြဆေးတာပေါ့'

ဟု တီးတိုးရွေ့တတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဆုံးလွှဲခုံး၏အသံ သွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား လိုက်ရလေသည်။

'ညီမ... သူ့လဲမရှိဘူးထင်တယ်'

'ရှင်'

ချူးစုဝါး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးအား နားမလည်နိုင်စွဲကြည့်ရင်း

'အစ်ကို... ဆယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သူမရှိဘူး ဟုတ်လား'

ဆုံးလွှဲခုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'သူမရှိဖို့များတယ်'

'အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့မိလုံပြောနိုင်တာလဲ'

'ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး'

ဆုံးလွှဲခုံးက ကမ်းစပ် တစ်နေရာ ဆီသို့ ညွှန်ပြရင်း ပြော

လေ၏။

ချူးစုဝါးက ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ကမ်းစပ် တစ်နေရာ၌ တံတားငယ်တစ်ခုရှိပြီး တံတားတေး၌ လှေကလေး

တစ်စင်းရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ချူးစုဝါး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ဈေးရုံခြယ်ခေး ကောင်၊ ကင်နဂါး [ခု-ဇာတ်ဆီမီး] ၇

သို့သော် ချက်ချင်း ဆုံးလွှဲခုံးဆိုလိုသောအဓိပ္ပာယ်ကို နား လည်သဘောပေါက်သွားလေသည်။

'မိမ္မာလှေရှိနေတယ်ဆိုရင် ဟိုအိမ်ကလေးထဲမှာ လှေမရှိနိုင် ဘူးဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် ကွမ်းကြုံဟွာရှိနေမယ်ဆိုရင် သူက လှေနဲ့ ကူး မှာပဲ ဒီဘက်ကမ်းမှာ လှေမရှိနိုင်ဘူး'

'သူက လှေနှစ်စီးအသုံးပြုတယ်ဆိုရင်ကော'

'ကွမ်းကြုံဟွာအတွက် လှေနှစ်စီးမလိုဘူးလို့ အစ်ကိုထင်တယ် သူဟာ တစ်ယောက်တည်းသမားမဟုတ်လား'

ရေသည်အိမ်ကလေး၌ ကွမ်းကြုံဟွာ မရှိလျှင် သူတို့ပင်ပန်း သည်ထူး အမောတင်ရုံပေမည်။

မီးအိမ်ဂိုဏ်းကိုသွားသောအခါ ရှောင်ရင်းကျိအား မတွေ့ရ သလို ခေးရေကန်သို့ လာသောအခါ၌လည်း ကွမ်းကြုံဟွာအား မတွေ့ရချေ။

ချူးစုဝါး မကျေနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေလယ်အိမ်ကလေးကိုတော့ ကျွန်မ သွား ကြည့်ချင်သေးတယ်'

ဆုံးလွှဲခုံးအား တိုင်ပင်သလိုပြောလိုက်၏။

ဆုံးလွှဲခုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ညီသေတော့ပဲလေ'

ချူးစုဝါးက တံတားပေါ်သို့လျှောက်သွားပြီး လှေပေါ် ဆင်းလိုက်သည်။

၈ နိုးကျော်သူ

ဆုံးလွှဲခုံးလည်း နောက်မှလိုက်သွားပြီး လှေပေါ်တက်ကာ တံတား၌ချည်ထားသောကြိုးကိုဖြုတ်လိုက်၏။

ပြီးလျှင် အသင့်တော့သော လှော်တက်အစ်ချောင်း ယူကာ လှော်ခတ်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လှော်ခတ်လာသည့် လှေအလေးမှာ မှေ့ ကန်အလယ်ရှိ ဝါးအိမ်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်ကာ လျှင်မြန်စွာ ရွေ့လျားသွားလေတော့သည်။

ရောင်စုံခြယ်ဝေး စောင်းကင်နဂါး [၇-ဇာတ်ဆီမ်] ၉

ဝါးအိမ်ကလေးမှာ လှပသေအပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားလေ သည်။

ဝါးအိမ်ကလေးအနီးသို့ရောက်သည်နှင့် ချူးစုဝါးက လှေ ပေါ်မှနေပြီး လွှားခနဲခနဲတက်လိုက်လေသည်။

ပေါ့ပါးသော ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် အိမ်ကလေးဆီသို့ ရိပ် ခနဲရောက်သွားစဉ် သူမ၏လက်ထဲ၌ သက်တန်းစားရောက်မှီနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

စားအိမ်ပေါ်သို့ရောက်ရှိသွားသည်နှင့်

'ကွမ်းကြိုးဟွာ... ရှင်ဘယ်မှာလဲထွက်ခဲ့စမ်း'

အော်ငေါက်ရင်း ပိတ်ထားသောတံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်ဖွင့်လိုက်သည်။

'ဝုန်း'

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် အတွင်းဘက်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင် သွားလေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးကလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ နောက်မှ ထက်ကြပ် မကွာ ပြေးလိုက်သွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ဝါးအိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ရွှေဆင့်နောက် ဆင့်ရောက်သွားကြလေသည်။

ဝါးအိမ်ထဲ၌ လူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှရှိနေပါချေ။

ဝါးအိမ်ကလေးမှာ သေးငယ်သော်လည်း ဧည့်ခန်းအိမ်ခန်း မီးဖိုခံဆောင်စသည်ဖြင့် အိမ်တစ်လုံး၌ ရှိသင့်ရှိထိုက်သောအခန်း များ ဖွဲ့စည်းဆောက်လုပ်ထားသည်။

တစ်အိမ်လုံး ထောင်စေ့အောင် အကျအန ရှာဖွေပြီးသော်
လည်း ကွမ်းကြုံ ဟွာအား မတွေ့ပါချေ။

ချူးစုံဝါး လွန်စွာခံပြင်းဒေါသထွက်သွားသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက အိမ်ကလေးပွဲစည်းဆောက်လုပ်ထားပုံကိုသတိ
ပြုကြည့်လေသည်။

အိမ်ကလေးအတွင်း၌ အိမ်လောင်းပရိဘောဂပစ္စည်း များ
များစားစားရှိပါချေ။

ထိုအပ်သည်ထက်ပိုပြီး မည်သို့သောပစ္စည်းမှ ရှိမနေခြင်းပင်
ဤသည်ကို ထောက်ချင့်၍ ကွမ်းကြုံဟွာမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာမက်
မောသုမဟုတ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

ထို့အပြင် ညှော်ခန်းအတွင်းချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကား
ချပ်များကြောင့်လည်းကောင်း စားပွဲပေါ်ရှိ ကဗျာအင်္ဂါစာ
အုပ်များကြောင့်လည်းကောင်း ကွမ်းကြုံဟွာမှာ အေးအေး
ချမ်းချမ်းနေသည့် စားပွဲလင်္ကာများဝါးသနာထုံသွ ပြစ်ကြောင်း
သိခြင်းမိသည်။

သုက တွေးတောစဉ်းစားမိသမျှ ပြောလိုသော်လည်း ချူးစုံ
ဝါးသဘောကျမည်မဟုတ်ကြောင်း သိထားရာ တာမှမူပြောဘိ
နေမိလိုက်သည်။

ချူးစုံဝါးက မကျေမနပ်ဖြင့်...

မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်စန်းကျိလဲ ရှာမတွေ့ဘူး အခုကွမ်း
ကြုံဟွာကိုလဲ မတွေ့ဘူး ကျွန်မစိတ်ထင်တာတော့ မှန်နေပြီရှင် သူ
တို့နှစ်ယောက်ဟာ ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ မီးအိမ်နိပြင်းလှည်းနဲ့ လှန်

ယောက်ပဲပြစ်ရမယ် သူတို့ဟာ ကျွန်မကို ချိတ်နှာသနကြာသမို့
အိမ်မှာမရှိကြတာတစ်ဖြစ်မယ်

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက မှန်သည်လည်းမပြော မှားသည်လည်းမပြော
တုံ့ကိုဘာဝေ အေးအေးနေလိုက်သည်။

ချူးစုံဝါးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်ပြေရှင်ရမှာပဲ ဒီတော့ကျွန်
မတို့သူ့ကို လိုက်ရှာကြရင်ကောင်းမယ် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို
တစ်နေရာတည်းမှာ အတူတကွ ရှိနေကြလိမ့်မယ် ဒါကြောင့်တစ်
ယောက်ကို ရှာတွေ့ရင် နောက်တစ်ယောက်ကို ရှာစရာ မလိုတော့
တာပဲအချင်းအမယ်’

‘ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲ’

ဆုံးလွှဲခုံး မေးလိုက်သည်။

ချူးစုံဝါးက...

‘ဒါတော့ ကျွန်မလဲ မပြောတတ်ဘူး လိုက်ရှာရမှာပေါ့’

‘ညီမ’

‘ဘာလဲ သူတို့ကိုလိုက်ရှာတာဟာ အန္တရာယ်ကိုလက်ယပ်ခေါ်
အလိုဖြစ်နေတယ်ပြောမလို့မဟုတ်လား’

ဆုံးလွှဲခုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး ညီမကိုတယ်လိုမှဟန်တားလို့မရဘူးဆိုတာ အစီကို
သိပါတယ် ဒါကြောင့်သူတို့ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် အပင်
ပန်ခက်ကံပြောတဲ့ ဒီမှာပဲခင်း... ကောင်းကင်မယ်’

၁၂ ငါ့ကျော်ချ

ဝေးသမား ကွမ်းကြိုးဟူသည် ဝါးအိမ်ကလေးကို လွန်စွာ နှစ်သက်သဘောကျပြီး ဤနေရာ၌ အသက်ထက်ဆုံးနေသွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်းအိမ်ကလေးအပြင်အဆင်ကို ကြည့်ရုံဖြင့် ဆုံးလွှဲခုံးနားလည်သဘောပေါက်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ချူးစုဝါး တွေဝေထူး၏။

သို့သော် ခေါင်းခါးယမ်းကော....

‘ပိုင်ရှင်မသိဘဲ ကျွန်မမိမိမှာမနေချင်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် မိကိုသွားပြန်ရောက်ရင် လူချင်းလွဲနေမှာပေါ့’

‘ကိစ္စမရှိဘူး မိအတွက် ကျွန်မစိစဉ်လိုက်မယ်’

စကားဆုံးလျှင် ချူးစုဝါးက ညှော်နီအတွင်း လှည့်ပတ် ကာ စက္ကူနှင့် စာရေးစုတ်တံရွာဖွေလိုက်သည်။

ရှည်ရှည်ဝေးဝေးရွာရတဲ့ စားပွဲပေါ်၌ပင် တွေ့ရလေ၏။

ချူးစုဝါးက ခပ်ဆွက်ဆွက်ကလေး စာတစ်စောင်ရေးလိုက် သည်။

ပြီးလျှင် ဆုံးလွှဲခုံးထံလှမ်းပေးရင်း....

‘ဖတ်ကြည့်ပါဦးရှင်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံး ဖတ်ကြည့်စရာ မလိုပါချေ။

စာလုံးကြီးများဖြင့် ရေးထားသည့်ဖြစ်ရာ ထောင်ပြရင်း လှမ်းပေးလိုက်စဉ်မှာပင် တွေ့မြင်လိုက်ရပြီးဖြစ်သည်။

စရာခုံခြယ်ဝေးကောင်းကင်နဂါး [ခု-ဇာတ်သိမ်း] ၁၃

စာထဲ၌--

ကွမ်းကြိုးဟူ

မိမိမှာပဲ စောင့်နေပါ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံပြီးရှင်း စရာကိစ္စရှိတယ် ပြန်လာခဲ့မယ်

သင့်ရန်သူ

ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ချူးစုဝါးကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း

‘ညီမ မိလိရေးလို့ဖြစ်ပါ့မလား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါးမဲ့ပျံ့ပျံ့ကော ‘ဘာကြောင့်မဖြစ်ရမှာလဲ မိလိရေးမှ ကွမ်းကြိုးဟူက ဆက် ဆက်စောင့်နေမှာ’

ဆုံးလွှဲခုံး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

သူမသည် ကွမ်းကြိုးဟူနှင့် ရှောင်စန်းကျိတို့အား လွန်စွာ မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေကြောင်း နားထည်မိလေသည်။

ကွမ်းကြိုးဟူနှင့် ရှောင်စန်းကျိတို့မှာ သူမ၏ပခင် ချူးကျန် အား သတ်ဖြတ်သွားသူများဟု ယုံကြည်ထားသည် မဟုတ်ပါ လား။

ဆုံးလွှဲခုံးက ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်သည်။

ချူးစုဝါးက စာကိုစားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။

ပြီးလျှင်

'သွားစို့'

ပြောပြီး လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံး စားပွဲပေါ်မှစာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပခုံးတုန်လိုက်ပြီး ချူစိုခါး နောက်သို့ လိုက်

သွားလေတော့သည်။

ရောင်စုံခြယ်စား ကောင်းကင်နဂါး [ရ-စာအုပ်အုပ်] ၁၅

ကင်းမြီးကောက်တောင်ကြား

ကင်းမြီးကောက်တောင်ကြားအဝတ်ဝတ်သို့ မြင်းလှည်းတစ်စီး
ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြင်းလှည်းမှာ အနက်ရောင်ဆေးခြယ်ထားသည့် အလုံပိတ်
မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြစ်လေသည်။

မြင်းလှည်း မောင်းလာသူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်
အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ကင်းမြီးကောက် တောင်ကြားသို့ ရောက်လျှင် လမ်းဘေး
တင်နေသည့် ခားတစ်လက်ပုံ ရေးဆွဲထားသည့်ကို တွေ့ရ၏။

ခားဦးမှာ တောင်ကြားလမ်းအတွင်းသို့ ဦးတည် အေးအေး
သည်။

မြင်းလှည်းမောင်းအစားပြုံးလိုက်သည်။
ခားရေးဆွဲထားတဲ့ပုံတော့တွေ့ပြီဗျ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
သူ၏စကား အဆုံးတွင် မြင်းလှည်း အိမ်ထဲမှ ရယ်မောသံ

ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
'ဟား...ဟား...ဟား'

ရယ်မောသံနှင့်အတူ မြင်းလှည်းအိမ်တံခါးပွင့်သွားပြီး လူ
တစ်ယောက်ဆင်းလာ၏။

ထိုလူမှာ အညိုရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့်
အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအိုက သတောကျစွာရယ်မောလိုက်ပြီးမှ

‘လူမိုက်သုံးယောက်စာ ဘယ်ဆိုလို့တုန်း၊ ချူးစုဝါးကို ခြေ
ရာခံမိကြပြီပဲ ကဲ တို့လိုက်သွားကြရင်ကောင်းမယ်’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသမားက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်ပြီး

‘ဟိုမှာကြည့်စမ်း ကင်းမြို့ကောက် တစ်ကောင်ရှိ အမှတ်
တံဆိပ် ရေးဆွဲထားတယ်’

အဆိုပါမြင်းလှည်းမောင်းသမား ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်လေသည်။

မှန်ပေသည် လမ်းဘေး ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံး ပေါ်၌
အင်းမြို့ကောက်တစ်ကောင် ပုံရေးဆွဲထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ
လေသည်။

အဘိုးအို ဦးခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်ရင်း

‘အင်း... ဦးထောင်ကြားဟာ ကင်းမြို့ကောက်တောင်ကြား
ပဲဖြစ်လိမ့်မယ် ကျုပ်တို့ ထောင်ကြားထဲ ဝင်မှယ်ဆိုရင် ကင်း
မြို့ကောက်တွေနဲ့ကျိန်းသေရင်ဆိုင်တွေရမှာပဲ’

‘ခင်ဗျာ... ကင်းမြို့ကောက်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ခါဆိုရင် ပဲ့ကြီးပဲ့ကောင်းပေါ့’

အဘိုးအို ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ပဲ့ထောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကင်းမြို့ကောက်ဟာ အဆိပ်မပြင်းလို့ပေါ့’

ထောင်ရုံခြယ်စား ကောင်းကင်နဂါး [ဒု-ဇာတ်ဆံ့] ၁၇

‘ဟား ဟား ဟား’

မြင်းလှည်းမောင်းသမား သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။
အဘိုးအိုက တေးစံကြားအတွင်း ဆတ်ခနဲ အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်ပြီး...

‘ဦးနေရာဟာ သီးခြားနေရာတစ်ခုပဲ ဦးနေရာကို သိုင်းလော
ကသားတွေ ကူးလူးဆက်ဆံမှုမှ ခွဲကြီး သူတို့ကလဲသိုင်းလောက
ထဲမဆင်းကြဘူး ဦးနယ်တစ်ဝိုက်မှာပဲ ကျင်လည် ကျက်စားကြ
တယ် ကျုပ်တို့ဝင်သွားရင်တော့သူတို့ကိုသိုင်းလောကထဲဆွဲသွင်း
လိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့မှာပဲ’

မြင်းလှည်းမောင်းသမား မျက်မှောင်ကုပ်ကာ

‘သူတို့ကို သိုင်းလောကထဲ ဆွဲသွင်းမယ်ဟုတ်လား သူတို့ကို
အသုံးချဖို့ ခင်ဗျားစိတ်ကူးသားတယ်’

‘ဟုတ်တယ် ကျုပ်လူတွေ နေရာတကာ အသုံးချနေမယ်ဆို
ရင် ကျုပ်အကြောင်း တစ်နေ့ပေါ်သွားမှာပေါ့’

မြင်းလှည်းမောင်းသမား သက်ပြင်းချကာ

‘ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျားသဘောပဲ အခု လောလောဆယ်
တော့ ချူးစုဝါးကို တွေ့ရဖို့ အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား’

‘မှန်တယ် ကျုပ်တို့သွားကြစို့ ဟော ပြောရင်းဆိုရင် ကျုပ်
တို့ကို ကြံဆိုမှယ်လူတွေတောင် ရောက်လာပြီ’

မြင်းလှည်းမောင်းသမား လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါတောင်
ကြားတွင်းမှ လူတစ်စုလှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
တော့သည်။

တောင်ကြားအတွင်းမှ လူသစ်စုပြေးထွက်လာကြသည်။
ထိုလူစုသည် အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ၊ ဝတ်ဆင်ထား
ပြီး အင်္ကျီချင်အတ်ရွှေ၌ အနက်ရောင်ကမ်းမြီးကောက် ပုံများ
ရေးထားသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ထိုလူစုအား ဦးဆောင်လာသူမှာ အရပ်အလွန်ရှည်သူ တစ်
ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူစုသည် တောင်ကြားအတွင်းမှ ပြေးထွက်လာပြီး မြင်း၊
လှည်းမောင်းသူနှင့် အဘိုးအိုဘိုးအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ် တောင်ကြားတွင်းမှ ထွက်လာသူများ၏ ခေါင်း
ဆောင် အရပ်ရှည်သူထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရသည်။

‘မိတ်ဆွေတို့ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားမလဲ ပြောပါဗျာ
ကျုပ်တို့ဆီကိုတမင်ဆက်ဆက်သာခွဲကြတာပဲလား’

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟဲ့ဟဲ့တယ်မင်းတို့ဆီကို တမင်ဆက်ဆက်သာခွဲတာပဲ’

အရပ်ရှည်သူမှာ အသက်လေး ဆယ်ခန့်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်
ပေသည်။

အဖြူရောင်အဝတ်အစား၊ ဝတ်ဆင်ထားအလို ရင်ဘတ်ရွှေ၌
အနီရောင်ကမ်းမြီးကောက်ကြီး တစ်ဆောင် ပုံရေးထိုးထားလေ
သည်။

ထိုလူ၏အမည်မှာ မာဖုံးဖြစ်သည်။

မာဖုံးသည် ကမ်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းမှ ဌာနမှူး တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

မာဖုံးက အဘိုးအိုနှင့် မြင်းလှည်းမောင်းသူတို့အား မက
တတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် သက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ထား အရှိအသေပြုရင်း၊

‘ကျုပ်တို့ဆီကိုလာတဲ့ညွှန်သည်တွေကို ဂါရဝပြုဖိတ်ခေါ်ပါ
တယ်ဗျာ မါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတွက် ဘယ်လို လက်
ဆောင်များ ပါလာသလဲဗျာ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအို ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘လက်ဆောင်ဟုတ်သား ဘာလက်ဆောင်မှ မပါဘူးကွ’

မာဖုံး မဲပြုံးပြုံးကာ

‘ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကို ချောချင်တယ်ဆိုရင် လက်ဆောင်
ပစ္စည်း ယူလာရတဲ့ထုံးစံရှိပါတယ်ဗျာ လက်ဆောင်မပါရင် တွေ
ခွင့်မရှိပါဘူး’

‘မင်းတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကလက်ဆောင်ပစ္စည်းမက်မောတယ်ဟုတ်
လား တော်တော်ရယ်စရာကောင်းပါလား’

မာဖုံးက ခပ်တည်တည်ဖြင့်

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မက်မောတာမဟုတ်ပါဘူး သူတို့တွေချင်
တဲ့လူတွေက ရှိသေးလားစားတဲ့အထိမ် အမှတ်နဲ့လက်ဆောင်ပေး
ရတာပါ မပေးရင်မခန့်လေးစားလုပ်တဲ့ သဘောသက်ဆောက်
သွားမှာမို့ပါ’

‘ကျုပ်တို့က လက်ဆောင်မပါဘူး’

'လွယ်ပါတယ်ဗျာ အရေးတကြီးလာရတာမို့ ထက်ဆောင်
တကူးတကယုမလာနိုင်ရင်လဲ ပါလာတဲ့ရွှေငွေပေးလို့ ရပါတယ်
ဒါမှမဟုတ်ခင်ဗျားတို့စီးလာတဲ့ မြင်းလည်းကိုပေးလို့ ရပါတယ်'

'ဘာ မြင်းလည်းဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

မြင်းလည်းမောင်းသူမကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

မာဖုံးကို ခပ်စိန်းစိန်းကြည့်ရင်း

'မင်းသေချင်ပြန်ပြီထင်တယ်'

'ဗျာ'

'ကျုပ်က မင်းတို့ထင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကို ဂရုစိုက်မယ်များ
ထင်နေသလား'

'အခုလဲ မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကို ခိုင်းစရာရှိလို့ လာတာကွ'

'ဘာ'

မာဖုံး အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

အံ့တင်းတင်းကြိတ်ရင်း

'ခပ်ဗျာ၊ တော်တော်ခော်ကာပါလား၊ ဆောင်းမြီ၊ နင်းမြီး'

ကောက်ဂိုဏ်းအကြောင်းသိရမှာပေါ့'

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝေ ယမ်းပြကာ

'ဟေ့ တိုက်ကြစမ်း'

ဟု အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဝိုင်းရံထားကြသော နင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းသား
များသည် ထက်နက်ကိုယ်စီဆွဲကိုင်ကာ အတိုးအိနှင့် မြင်းလည်း
မောင်းသူတို့ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း မြင်းလည်းမောင်းသူထံဝင်သွား၏။

အတိုးအိ ပြုံးလိုက်သည်။

မြင်းလည်းမောင်းသူကိုကြည့်ရင်း

'မင်း အပျင်းပြေမှာပါ'

ဟု ပြောဆိုက်လေသည်။

'ဟုတ်တယ် ကျုပ်ပဲ ကြည့်ပြီးပြေရှင်းလိုက်ပါ့မယ်ဗျာ'

စကားဆုံးလျှင် နင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းသား များအား
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

နင်းမြီးကောက်တောင်ကြားထိပ်၌ ပြင်းထန်သောတိုက်
ပွဲတစ်ခု ရုတ်ခြည်းဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

၂၂ စိုးဇော်သူ

'ဝုန်း...'
'အာ...'
'အမလေး'

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာလေ

တင်းမြီးစောက်ဂိုဏ်းသားများမှာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် အဝေးထို့လွင်စဉ်ကာ မြေပေါ်လဲကျကုန်၏။

မာဖုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ခါးမှ ဘေးကိုဆွဲထုတ်ကာ

'ဆေပေတော'

အော်ငေါက်ရင်း မြင်းလည်းမောင်းသူအားတိုက်ခိုက်လိုက်

၏။

မြင်းလည်းမောင်းသူ မှဲ့ပွားပွားကာ

'မင်း တာတတ်နိုင်မှာလဲ'

ပြောရင်း လက်ဝေယမ်းကာ မာဖုံးလက်ထဲမှစားကို လုယူ
လိုက်၏။

မာဖုံးမှာ မျက်စိထဲ လူရိပ်တစ်ခု တိုးဝင်လာသည်ကို တွေ့
ရသည်နှင့် ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်ရှောင်လိုက်၏။

သို့သော် သူ့နောက်ကျသွားချေပြီ။

မြင်းလည်းမောင်းသူမှာ ထူထက်ထဲမှစား လုယူ သွားပြီ
မဟုတ်သာ။

မာဖုံးထိတ်စန့်တုန်လှုပ်သွားစဉ်

'မြ--'

လင်စာပေ

စောင်စုံခြယ်စား ကောင်းကင်နဂါး၊ နှုတ်စာတ်ဆိမ်း၊
အစွတ်စိန်/ခရုဂါး၊ ဝေလီ

သူ၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ခရှုမှ အဝတ်အစားများ စုတ်ပြုသွား၏။
ရင်ဘတ်၌ အနီရောင်ဆန်းသွားပြီး ကြက်ခြေဝတ် သတ္တန်
စားခက်ရာတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

'အမလေး'

မာဖုံး အထိတ်တလန့်ဘော်ရင်း နောက်ဆုတ် သွားလေ
သည်။

'ဟား...ဟား...ဟား...မင်းဆ လက်ဆောင် လိုချင်သေး
သလားကွ'

မြင်းလည်းမောင်းသူ တဟားဟားမောရင်း ပြောလိုက်လေ
သည်။

မာဖုံးကြောက်ရွံ့နေ၏။

'ခင် ခင်ဗျား'

မြင်းလည်းမောင်းသူက လုယူထားသော ဘေးကို ရွှေ့ဆိုပစ်
ချပေးလိုက်ပြီ...။

'မင်းမခကျမနပ်သေးဘူးဆိုရင် နောက်တစ်ခါ ကြိုးစားနိုင်
တယ်ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်ကျုပ်က အဆက်ချမ်းသာပေးမှာ
မဟုတ်ဘူး'

ထိုစကားကြားလျှင် မာဖုံးမျက်နှာပျက်သွားသည်။

မြင်းလည်းမောင်းသူကို တစ်လှည့်မြေပေါ်၌ကျနေသော
ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ ဝေခွဲပရငြစ်နေ၏။

ထိုစဉ်--

'ယား'

ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းသား သုံးယောက်ညာသံပေးဏာမြင်း
လှည်းမောင်းသူထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူ လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်နှောက်ပြန်စေ
ယမ်းလိုက်ရာ....

‘အား’
‘အွန်’
‘အမထေး’

ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းသားသုံးယောက်မှာ စူးရှစွာအော်ဟစ်
ကာ မြေပေါ်သို့ အတုံးအခုံးလဲကျသွား ကြကုန်ပေ၏။

မြင်းလှည်းမောင်းသူက မာဖုံးအားကြည့်ကာ....
‘မင်း ဘယ်လိုအတော့ရသလဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။

သူ့အား အရှုံးပေးအညံ့ခံလိုက်လျှင် ကင်းမြီးကောက်
ဂိုဏ်းချုပ်က ခွင့်လွှတ်မည်မဟုတ်ပါချေ။

အညံ့မခံဘဲ တိုက်ခိုက်မည်ဆိုပါရကလည်း အထက်ရှင်ဖို့
ရန် လမ်းစမမြင်ပါချေ။

မာဖုံး အကြပ်ရိုက်နေစဉ်....

‘အားလုံးရပ်လိုက်ကြစမ်း’

ကျယ်လောင်သောဟန့်တားသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်
ကိုကြားလိုက်ရ၏။

အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ အဝါရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသူ
တစ်ယောက်လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူအားတွေ့လျှင် မာဖုံးဝမ်းသာသွားပြီး...
‘ဆရာကို’

ဟု ခေါ်လိုက်၏။

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းမှ
အရေးပါသော ကိုပင် ဆိုသူဖြစ်သည်။

ကိုပင်အားတွေ့လျှင် ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းသား အားလုံး
ဝမ်းသာသွားကြသည်။

ကိုပင်က ရန်သူနှစ်ယောက်အား ဆုံးမပစ်လိုက်မည်ဟုလည်း
ယုံကြည်ထားကြသည်။

ကိုပင်သည် သူတို့ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာ၊
မြင်းလှည်းမောင်းသူနှင့် ခြေထိုးလှမ်းခန့်အကွာ၌ ခြေလှမ်းငို
ဆိုက်တော့သည်။

* * *

မြင်းလည်းမောင်းသူက ကိုပင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
ကိုပင်ကလည်း မြင်းလည်းမောင်းသူကား ခြေဆုံးခေါင်း
ဆုံးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မြင်းလည်းမောင်းသူကား ပြုံးပြုံးရင်း
'မင်းက သူ့ထက်ပိုပြီး ရာထူးကြီးတယ်ဟုတ်လား'
မာဖုံးအား ညွှန်ပြရင်း မေးလိုက်သည်။
ကိုပင်မှာ မာဖုံးနှင့် သက်တူရွယ်တူရှိပေသည်။
ကိုပင်က ခေါင်းညိတ်ရင်း...

'ဟုတ်တယ် ကျုပ်ဟာ ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းသားတွေ
ညှိုးကမ်းဖောက်ဖျက်မှုခံရအောင် ထိန်းသိမ်းရတဲ့ စည်းကမ်း
နဲ့ သိမ်းရေးဌာနမှူးပဲ ကျုပ်နာမည် ကိုပင်သို့ခေါ်တယ်
ခင်ဗျားတို့ ဒီတောင်ကြားဝမှာလာပြီး ရန်ရှာတာ ဘာသဘော
လဲဗျ'

မြင်းလည်းမောင်းသူက
'ကျုပ်တို့သာပြီး ရန်ရှာတာမဟုတ်ဘူး'
ကိုပင်က မြေပေါ်လဲကျနေသည့် ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်း
သားများကို လက်ဝေယမ်းပြုရင်း

'ဒါရန်ရှာတာ မဟုတ်လို့ ဘာလဲဗျ'
မြင်းလည်းမောင်းသူ ရယ်မောရင်း...
'ကျုပ်တို့က လူတစ်ယောက်လာရှာတာ သူတို့က ဟန့်တာ
ကြတာကို ဒီနေရာကို ဘယ်ကလေးဆိုင်ရာကလာတာနဲ့ ဟန့်တာ
စစ်ဆေးတာခံရမှပဲ နေဦးခင်ဗျားတို့က လူတစ်ယောက်လာ
ရှာတယ်ဟုတ်လား ဘယ်သူလဲဗျ'

'ချူးစုဝါး'
'ဘာ ချူးစုဝါး ဟုတ်လား'
'ဟုတ်တယ်'

ကိုပင် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ စဉ်းစားလိုက်သည်။
အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းယမ်းကာ...
'ကျုပ်တို့ ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းမှာ ချူးစုဝါးဆိုတာ မရှိ
ဘူးဗျ'

'ကျုပ် မယုံဘူး'
'ဘာ'

'ဟိုမှာအမှတ်အသား လုပ်ထားတာ တွေဘယ် မဟုတ်လား
အဲဒါဟာ ချူးစုဝါး ဒီတောင်ကြားထဲ ဝင်သွားတယ်ဆိုတဲ့
အထိမ်းအမှတ်ပဲ ချူးစုဝါးနောက်ကို ခြေဆုံလိုက်နေကြတဲ့
ကျုပ်လူတွေ ရေးထားတာဗျ'

ကိုပင်က မြင်းလည်းမောင်းသူ ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။
ထိုအခါ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်၌ ရေးဆွဲထားသော
ခေးတစ်လက်ပုံ အမှတ်အသားကို ချောမြင်သွားသည်။

သူက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...
'ခင်ဗျားလူတွေ မှားမှားမှားနေသလား ဒီတောင်ကြားထဲ
ကို လူစိမ်းခင်လားရင် ကျုပ်တို့ ချက်ချင်းသိရမှာပေါ့ ခုတယ် သူ
မှလည်း ဝင်မလေပေါ့လား'

'ကော၊ မရှည်နဲ့ မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ကျုပ်တွေချင်တယ်'
'ဘာဗျ'

မြင်းလည်းမောင်းသူက ကိုပင်အား ခပ်တည်ထည်စိုက်ကြည့်
လိုက်သည်။

ကိုပင်ကလည်း သူ့အား ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မြင်းလည်းမောင်းသူ၏ မျက်လုံးများအရောင် ထဖိတ်ဖိတ်
ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေသည်။

ရက်ကော်ခြင်း၊ ခက်သန်ကြမ်းကြုတ်ခြင်း၊ လူ့အသက်ကိုတန်
ဖိုးမထားခြင်း၊ စုနည်းအရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေသည်ကို
ကိုပင် ရိပ်မိသိုက်သည်။

ကိုပင် ကျောချမ်းသွားသည်။

ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကို ကျောချင်တယ်ဆိုရင် လက်ဆောင်
ပေးဖို့တော့လိုလိမ့်မယ်။

မြင်းလည်းမောင်းသူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ မင်းတို့နီလောက်တောင် တောင်းဆိုနေမှ
ပေးရတော့မှာပေါ့’

‘ခါဖြင့် ဘယ်မှာလဲ’

‘မင်းကိုယ်ပေါ်မှာရှိတယ်’

‘ဘာ’

မြင်းလည်းမောင်းသူက အေးတိအေးစက်ဖြင့်

‘မင်းကိုယ်ပေါ်က ဦးခေါင်းကိုယူပြီး မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကို
ကျုပ်က လက်ဆောင်ပေးမယ်လေ’

‘တောက်’

ကိုပင် ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

မြင်းလည်းမောင်းသူအား တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး...

‘ကောင်းပြီ ကျုပ်ရဲ့ဦးခေါင်းကို ယူနိုင်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား
ဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ’

ပြောရင်း လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီ မြင်းလည်းမောင်းသူ၏ ရင်ဝကိုလက်ဝါး
ဖြင့်ရိုက်ချလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုက လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ အေးအေးဆေးဆေး
ရပ်ကြည့်နေသည်။

တောင်ကြားဝ၌ ဖြစ်ပျက်နေသော ကိစ္စရပ်များမှာ သူနှင့်
လာလာမျှ မသက်ဆိုင်သည့်အလား...

‘ဝုန်း’

ကျယ်လောင်သောအသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကိုပင် ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။

မြင်းလည်းမောင်းကား နေရာ၌ပင် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။
ကိုပင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကာ...

‘ခင်ဗျား ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း ကောင်းပြီအေ ဘယ်ကောင်ရင်
နိုင်မှာလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

စကားဆုံးလျှင် ထပ်မံ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
ထိုစဉ်မှာပင်...

‘ကိုပင် ရပ်လိုက်စမ်း’

ကြည်လင်ပြတ်သားသော စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်
လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကိုပင်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။
ချက်ချင်းနောက်ဆုတ်ကာ မြေပေါ်မှ ထောက်ချလိုက်၏။
မြင်းလှည်းမောင်းသူ ကြောင်ပမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော လူရိပ်
လူယောင်တွေမမြင်ရပါချေ။

သူ့အံ့သြနေစဉ်...

'ကိုပင် ညွှန်သည်တွေကို ခေါ်လာခဲ့ပါ'
စကားသံ ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ကိုပင်က ဦးညွတ်ရင်း...

'ကောင်းပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

အသံရွင်မှာ ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်ကြောင်းရိပ်
မိလိုက်၏။

ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းချုပ်မှာ ခေဘူ မဟုတ်ကြောင်းလည်း
နားလည်သဘောပေါက်မိသည်။

ထို့ကြောင့်အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကိုပင်က...

'ကျေးဇူးပြုပြီး တောင်ကြားထဲ ကိုကြွပါဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

'ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ စီလိုမှပေါ့ မင်းတို့နားမလည်တတ်ပေမယ့် မင်း
တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကတော့ နားလည်တတ်သားပဲကွ ကျုပ်တို့ကိုဆမ်း
ပြဦးမှပေါ့'

ကိုပင် စောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ဘာမျှမပြောဘဲ ရွေ့မှလမ်းပြခေါ်ဆောင်သွား၏။

မြင်းလှည်းမောင်းသူနှင့် အဘိုးအိုတို့က နောက်မှ လိုက်သွား
ကြတော့သည်။

ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်း...
 ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းမှာ တောင်ကြားအတွင်းရှိ ကျောက်
 ထောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်၌ တည်ဆောက်ထားသည်။
 ဌာနချုပ် အဆောက်အဦးမှာ ကြီးမားခန့်ညားသော
 အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။
 အဆောက်အဦးရှေ့၌ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော ကင်း
 မြီးကောက်ဂိုဏ်းသားများ စောင့်ကြည့်နေသည်။
 ကိုပင်က ကျောက်လှေစားထစ်များအတိုင်း အဆောက်
 အဦးပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ကစား လှမ်းတက်သွားသည်။
 မြီးလှည်းမောင်းသူနှင့် အဘိုးအိုတို့က ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ
 နောက်မှလိုက်သွားကြသည်။
 အဆောက်အဦးတွင်းသို့ လှမ်းဝင်မိသည်နှင့် ကျယ်ဝန်းသော
 ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။
 ခန်းမအတွင်း၌ တေးထစ်ဖက်တစ်ချက် စီတန်းရပ်နေသော
 ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းသားများကိုတွေ့မြင်ရ၏။
 အားလုံးသည် လှံရှည်များကိုင်ဆောင်ထားပြီးကျောက်ရုပ်
 များအလွှား မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြသည်။
 ခန်းမအတွင်းပြင်ဆင်ထားသော အဆောင်အယောင်များ
 နှင့် အစောင့်အကြပ်များက ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်း၏ ခမ်းနား
 ထည်ဝါပုံကို ဖော်ပြသလိုရှိနေပါသည်။
 တော်ရုံတန်ခိုး ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်း ညွှန်ကြားအတွင်းသို့
 ရောက်လာသူမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်သွားနိုင်သည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူနှင့် အဘိုးအိုတို့ကား လုံးဝအရေး
 မစိုက်ဘဲ ခပ်တည်တည်လှမ်းဝင်သွားကြသည်။
 ခန်းမ တစ်ဖက်၌ နောက်မှီမြင့်သော ကုလားထိုင်ကြီးတစ်
 လုံးချထားပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက် အခန့်သား
 ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်၏။
 ထိုလူမှာ တစ်ကိုယ်လုံးအနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်
 ဆင်ထားပြီး လက်နှစ်ဖက်တွင် ရွှေချည်ဖြင့် ယက်လုပ်ထားသော
 လက်အိတ်များစွပ်ထားသည်ကိုတွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။
 အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိမည် ထင်ရ၏။
 သူ့စိတ်ဆင်ထားသော အနက်ရောင်အင်္ကျီပေါ်၌ ရွှေချည်
 ဖြင့်ရေးထိုးထားသော ကင်းမြီးကောက် ရုပ်ပုံမှာ အရောင်
 တဖိုတ်ဖိုတ်တောက်ပနေပြီး သက်ဝင် လှုပ်ရှားတော့မည်ဟုပင်
 ထင်မှတ်ရ၏။
 သူ၏စောင့်ရှောက်မှုနှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ လူငယ်လေး
 ယောက်ရပ်နေကြပါ၏။
 ထိုလူငယ်လေးယောက်မှာ ဓားတစ်လက်စီ ခါးချိတ်ထား
 ပြီး မလှုပ်မယှက်ရပ်နေကြလေသည်။
 ကိုပင်က ခန်းမအတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်
 ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး...
 'တောင်ကြားထဲဝင်လာပြီ၊ ရန်ရှာတဲ့လူနှစ်ယောက် ရောက်
 လာကြပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'
 ဟု အစီရင်ခံလိုက်လေ၏။

ထိုစကားကြားလျှင် မြင်းလည်းမောင်းသူ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟာ...ဟာ...ဟာ’

သူ၏ရယ်မောသံ ခန်းမဆောင်အံ့တွင်း ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းသားများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် သွားကြသည်။

ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းချုပ်ထိုင်ရာမှ ဆက်ခနဲ ကခုန်လိုက် သည်။ မြင်းလည်းမောင်းသူက အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ...

ကျုပ်က ဒီတောင်ကြားထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်သွား တာမို့ လိုက်နေတာ၊ မင်းတို့ကရန်ပြုလာလို့ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်တာ စားဖြစ်သလဲ အခုလဲမင်းတို့ ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းချုပ်ဒေါ်ပွကာ...

‘ဟေ့ သူ့ကို ဆုံးမလိုက်ကြစမ်း’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းသားများလည်းလက်နက် ကိုယ်စီဆွဲကိုင်ကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

မြင်းလည်းမောင်းသူနှင့် အဘိုးအိုတို့လုံးဝ အရေးမစိုက်ကြ ချေ။ လက်ဝေ ယမ်းကာပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

သူတို့တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်နှင့်...

‘အား’

‘စွန့်’

‘အား...’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းသားများ တစ်ယောက်ပြီး တစ် ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျကုန်လေ၏။

ကိုပင် မခနဲနှိပ်တော့ပါချေ။

ခေးဟစ်လက်ဆွဲကာ မြင်းလည်းမောင်းသူထံ ခုန်ဝင်တိုက် ခိုက်လိုက်သည်။

သို့သော် မြင်းလည်းမောင်းသူ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက် သည်နှင့်...

‘အား’

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ ခေးဘခြား လူဘခြား လွင့်စဉ်သွား ရတော့သည်။

ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းသားများအခြေအာနု မလှသည်ကို တွေ့လျှင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

‘အားလုံးရပ်လိုက်ကြစမ်း’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းသားအားလုံး ခနောက်ဆုတ် သွားကြတော့သည်။

ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းချုပ်က သူ၏တော့၌ရပ်နေသောလူ ငယ်လေးယောက်ကို ကြည့်ကာ...

‘သူတို့ရဲ့ သိုင်းပညာကို တွေ့မြင်စာယ် မဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

လူငယ်လေးယောက် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ တွေ့မြင်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘ကောင်းပြီ ဆူတို့ကို မင်းကနိုင်းမလွှား’

‘မနိုင်းပါဘူး’

‘မင်းတို့ထော’

လူငယ်လေးယောက် စဉ်းစားတော့တော့ခြင်းပင်မပြုဘဲ—

‘အနိုင်းရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

ဟု ထညီတညွတ်ဘည်း ပြောလိုက်ကြသည်။

ကင်းမြို့ကောက် ဂိုဏ်းချုပ် အုတ်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘မင်းတို့လေးယောက် မဟိုင်းနိုင်းတဲ့လူ သိုင်းလောကမှာ သိပ် မရှိဘူးထင်တယ်’

လူငယ်လေးစောက် ပါးစပ်ပိတ်စားလိုက်ကြသည်။

ကင်းမြို့ကောက် ဂိုဏ်းချုပ်က မြင်းလည်းမောင်းသူနှင့် အဘိုးအိုတို့ဘက်သို့လှည့်ကာ....

‘ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ဟာ သိုင်းထိပ်သီးတော့ဆိုတာ ကျုပ် သိမိပြီဗျာ ကျုပ်ဆီကိုအကြောင်းမဲ့ သက်သက်လာခဲ့တာမဟုတ် ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ် ကဲ ဘယ်လိုကိစ္စကြောင့်ဆိုတာပြော ပါ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

မြင်းလည်းမောင်းသူက....

‘ညော်သည်ကို ဒီလိုပဲ ညော်ခံရသလားဗျာ’

‘ဟား ဟား ဟား’

ရှောင်စုံခြယ်ဝေး ကောင်းကင်နဂါး [ဒု-ဒေတ်အိမ်၊] ၃၇

ကင်းမြို့ကောက် ဂိုဏ်းချုပ်အဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက် ထည်။

‘ကောင်းပါပြီဗျာ ကောင်းပါပြီ ကဲ ကဲ ကျုပ်နောက် ခိုက်ခဲ့ကြပါ’

စကားဆုံးလျှင် လူငယ်လေးယောက်ခြံရံကားခန်းမ အတွင်း မှ ထွက်သွားသည်။

မြင်းလည်းမောင်းသူနှင့် အဘိုးအိုတို့ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ကင်းမြို့ကောက် ဂိုဏ်းချုပ်နောက်သို့ခိုက်သွား ကြသည်။

မကြာပါခေ ခန်းမှဆောင်တစ်စက်ရှိ သီးသန့်အခန်းတစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။

သီးသန့်အခန်း—
သီးသန့်အခန်းမှာဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် တစ်ပေါက်တည်း
ရှိလေ၏။

အခန်းတွင်းဝယ် စားပွဲတစ်ခုရှိနေပြီး ကင်းမြီးကောက်
ဂိုဏ်းချုပ် မြင်းလှည်းမောင်းသူနှင့် အဘိုးအိုတို့ ဝိုင်းပွဲ ထိုင်ချမ်း
သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် စားပွဲတစ်ခုလုံးပြည့်သွားအောင် စား
သောက်ဖွယ်ရာထည့်ထားသော ပန်းကန်များ၊ အရက်အိုးများ၊
ဆောက်ရှိလာတော့သည်။

လူငယ်လေးယောက်မှာ ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းချုပ်ဘေး
၌စီတန်းရပ်နေကြသည်။

ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းချုပ်က လက်ဝေ ယမ်းပြရင်း—
'ကဲ စားဆောက်လိုက်ကြပါဦးဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။
မြင်းလှည်းမောင်းသူ ပြုံးလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားမဆိုးဘူး ဗီလီအလိုက်ဘီကတ်မပေါ့ဗျာ ကျုပ်တို့
ဆုံးယောက်ဟာ ခင်မင်ရင်းနီ တဲမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်မသွားနိုင်ဘူး
လို့ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ'

ပြောရင်းအရက်တစ်ခွက်ခွဲက မော့ချလိုက်သည်။
အဘိုးအိုကလည်း—

'ဟုတ်ဘယ် ကျုပ်တို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင်ကင်းမြီး
ကောက် ဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကမှာ နေ့ချင်းညချင်း နာမည်
ကျော်သွားမှာပဲဗျ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းချုပ်ပြုံးလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားတို့ပြောတာ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်
ဗျာ ကျုပ်လဲတစ်နေ့ သိုင်းလောကမှာ ခြေချမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
ထားပါတယ် ကျုပ်နာမည် ပူချစ်လှောင်လို့ ခေါ်ပါတယ် မိတ်
ဆွေတို့နာမည်ကိုကော မပြောပြနိုင်ဘူးဗျာ'

မြင်းလှည်းမောင်းဆွဲမားက အဘိုးအိုကို လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။ အဘိုးအိုကလည်း သူ့အားကြည့်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြ
သည့် အခိပွယ်ကို ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းချုပ် ဖူးချစ်
လှောင်ရိပ်မိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်—

'နာမည်ပြောပြဖို့ အခက်အခဲရှိနေရင်လဲ နေပါစေဗျာ'
ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြင်းလှည်းမောင်းဆွဲမားကပြင်းချရင်း—

'ကျုပ်နာမည်ကို လျှူ လှိုမှတ်ထားရင် လုံလောက်ပါပြီ'
'သူ့ကတော့ မင်းလို့ မှတ်ထားပေါ့'

နာမည်ရင်းကို မပြောဘဲ အဖျားဆွတ်ပြောလိုက်သည်။
ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းချုပ် ဖူးချစ်လှောင် ခေါင်းညိတ်ကာ

'ကောင်းပြီမှတ်ထားပါမယ် ခင်ဗျားတို့ဟာ သိုင်းလောက
ထိပ်သီးအဖြူထောင် သိုင်းဆွဲမားတွေဖြစ်ကြမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်
မိပါတယ် ခင်ဗျားတို့ဘယ်သူဘယ်ခါဆိုတာ သိရင်ကောင်း
ကျုပ်ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါဘူး ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စ
လုံးချစ်ချက်ထားကြတယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ်သိပါတယ်'

ထိုစကားကြားလျှင် မြင်းလည်းမောင်းသမား လျှူနှင့်အတိုး
 အို မင်းတို့လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။
 ကင်းမြို့ကောက် ဂိုဏ်းချုပ်က ပူးချစ်လှောင် က...
 'စိတ်ချပါဗျာ ခင်ဗျားတို့ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေ ဖြစ်တယ်ဆို
 တာသိရင်တောင် ကျုပ်ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောဘူးလို့ ကတိ
 ပေးပါတယ်'
 မြင်းလည်းမောင်းသမား လျှူက...
 'ခင်ဗျာ သိနိုင်မယ်ဆင်လို့လား'
 တင်းမာသောလေသံဖြင့် မေးသည်။
 အတိုးအို မင်းကလက်ကာပြရင်း...
 'မင်းစီလောက်တေစင် ဒေါသကြီးဖို့မလိုပါဘူးကွာ သူက
 ပြန်မပြောဘူးလို့ ကတိပေးထားပြီးပြီပဲ'
 'သူ့ကိုစိတ်ချပါမလားဗျ'
 'ဒါတော့ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့ တို့ဘယ်သူဘယ်ဝါဆို
 တာ သူကကယ်တမ်းသိသေးတာမှမဟုတ်ဘဲ'
 မြင်းလည်းသမား လျှူငြိမ်ကျသွားသည်။
 အတိုးအိုမင်းက ကင်းမြို့ကောက် ဂိုဏ်းချုပ်ပူးချစ်လှောင်
 တက်ကြည့်ကာ...
 'ကျုပ်တို့ စီတောင်ကြားကို ဘာလာလုပ်တယ်ဆိုတာ ခင်
 ဗျားသိချင်တယ်မဟုတ်လား'
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 ပူးချစ်လှောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဟုတ်တယ်'

'ကျုပ်တို့ လူလာရှာတာ'
 'ဘယ်ဘုလဲဗျ'
 'ချူးစုဝါး'
 ပူးချစ်လှောင် အံ့ဩသွားသည်။
 မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပြီမူ-
 ချူးစုဝါး 'ဟုတ်လား ကျုပ်မသိပါလားဗျ'
 'ခင်ဗျား တကယ်မတိဘူးလား'
 'ကျုပ်ဘာဖြစ်လို့ လိုခံပြောရမှာလဲ'
 'ဒါဖြင့်သူက စီတောင်ကြားထဲဝင်သွားပြီး ဘယ်ကိုပျောက်
 သွားတာလဲဗျ'
 'စီတောင်ကြားထဲ ဝင်လာတယ်ဟုတ်လား'
 'ဟုတ်တယ်'
 ပူးချစ်လှောင် ထက်ကာပြလိုက်သည်။
 'ခင်ဗျားတို့မှားနေပြီ စီတောင်ကြားထဲကို ဘယ်သူမှဝင်
 မလာကြဘူး စီနှစ်ထဲမှာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပထမဆုံး
 ထောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်လူစိမ်းတွေပဲ'
 လျှူနှင့် မင်းတို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ
 လေသည်။ မြင်းလည်းမောင်းသမားလျှူက...
 'ကျုပ်တို့က ပထမဆုံးထောက်လာတဲ့ဧည့်သည်တွေဟုတ်လား
 ဒီလိုဆို ချူးစုဝါး ထောက်မလာဘူးပေါ့'
 'ကျုပ်ပြောပြီးပြီဗျာ'
 'ဒါဖြင့် တောင်ကြားအဝင်က ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ဘယ်
 သူက ဓားပုံရေးဆွဲထားတာလဲဗျ'

'ဒါကို ကျုပ်လဲထိချင်တယ်'
 'ဘာ ခင်ဗျားမသိဘူးပေါ့'
 'ဟုတ်တယ်အရင်ကတောင်ကြားအဝင်မှာအစောင့်မထားဘူး၊
 ဒီတောင်ကြားထဲမှာ ကျုပ်တို့ရှိနေတာသိလို့ ဘယ်သူမှ ဝင်မလာ
 ရဲကြဘူး ကျုပ်တို့လူတွေလဲ ဒီနယ်ဘစ်ဝိုက်မှာ ခြေချင်းလိမ်
 အောင် ကျပ်စည်ကျက်စားနေကြတာပဲ'
 'ဒါနဲ့အောင် ခေပုံရေးဆွဲဘူးလားလို့ မသိဘူးလားဗျာ'
 'မသိလို့ ခံပြင်းနေတာပေါ့ အခုဆိုရင် ကျုပ်လူတွေအား
 လုံးလီလီ လိုက်ရှာနေကြပြီဗျ'
 လျှူနှင့်မင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုထစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ
 ပြန်သည်။ အဘိုးအိုမင်းက...
 'ထားပါတော့လေ ချူးစုဝါ၊ ဒီကိုရောက်မလာဘူးဆိုတော့
 ကျုပ်တို့ဘာသာလိုက်ရှာရမှာပေါ့ ရောက်လက်စနဲ့ ကျုပ်တို့
 တခြားရင်ရွယ်ချက် တစ်ခုကို ပြောပြချင်တယ်'
 'ကင်မြို့ကောက် ရိုက်ချုပ် ပူးချစ်လှောင် ခေါင်းညိတ်
 လိုက်သည်။
 'ဘယ်လိုကိစ္စလဲ ပြောပါဗျာ'
 'ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်သာ မကြာခင်သိုင်းယောက္ခ တစ်ခုလုံး
 တုန်လှုပ်သွားအောင်လုပ်ဖို့စိတ်ကူးထားကြတယ် ဒီအခါမှ ကင်
 မြို့ကောက်ရိုက်ကို အသုံးချရင်အောင်မလာလို့ပါ'
 'ဘာ'
 'ပူးချစ်လှောင်၏ စကားသံကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
 သည်။

လျှူနှင့်မင်းတို့အား မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်ပြီ...
 'ကျုပ်တို့ကင်မြို့ကောက်ရိုက်ဟာ ခင်ဗျားတို့ အသုံးချ
 တိုင်းခံမယ်များ ထင်နေလို့လား ဒီလိုဆိုရင်တော့ မှားသွားမယ်
 ထင်တယ်'
 'ခင်ဗျားပဲ ကျုပ်တို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်တယ်ဆို'
 'မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာနဲ့ အသုံးချခံရတာ တခြားစီပါဗျာ၊
 ကျုပ်ကမိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တာပဲရှိတယ်၊ ဒါတောင် ခင်ဗျားတို့နှစ်
 ယောက်ဟာ တကယ်ပဲလေးစားစရာကောင်းတဲ့သူတွေ ဟုတ်မ
 ဟုတ်သိရဦးမှဖြစ်မှာ ကျုပ်တပည့်တွေကို အနိုင်ရရှိလောက်နဲ့
 ကျုပ်က ဆေးစားဖို့ဆိုတာ မလွယ်သေးပါဘူးဗျာ'
 လျှူ မဲမြူးမြူးက...
 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက လက်တွေ့ဖမ်းသိပ်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုပါ
 တော့'
 'ဟုတ်တယ်'
 'အောင်ပြီ'
 လျှူက ရုတ်ခြည်းပင်လက်ထဲကိုင်ထားသော သစ်သားတူ
 နှစ်ချောင်းဖြင့် ပူးချစ်လှောင်၏ချက်နှာကို တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
 ပူးချစ်လှောင်က ရယ်မောရင်း...
 'ခင်ဗျားက တော်ဖော်ဒေါသကြီးတာကိုး'
 'ဟု ပြောတာ သူလည်းစားသောက်နေရာမှ တူနှစ်ချောင်း
 ဖြင့် ပြန်သည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 အဘိုးအိုမင်းက သူတို့နှစ်ယောက်အား မျက်တောင်မခတ်
 ကြည့်နေသည်။

မြင်းလည်းသမားလျှူနှင့် ဖူးချစ်လှောင်တို့သည် တူနှစ်
ချောင်းစီဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ကလေး တိုက်ခိုက်နေကြသည်မှာ
ကြည့်ရှုပင် ကောင်းလှ၏။ သူတို့၏လက်များသွက်လက် လျှင်မြန်
လှမေ့သည်။

တစ်ခဏအကြာတွင်...

'ပျောက်'

ဖူးချစ်လှောင်လက်ထဲမှ တူတစ်ချောင်းကျိုးသွားသည်။

ဖူးချစ်လှောင်က ချက်ချင်းလက်ကိုရှုပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် မြင်းလည်းသမားလျှူ၏ ကိုင်ထားသည့် တူတစ်စုံ

ဖူးချစ်လှောင်၏ လက်ခုံပေါ်သို့ တောက်ချမိလိုက်သည်။

လျှူက...

'ကျုပ်သေ အားစိုက်လိုက်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားလက် သုံးလို့

ရမှာမဟုတ်တော့ဘူးဗျ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဖူးချစ်လှောင် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

လျှူကို မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေသည်။

လျှူက လက်ပြန်ရှုပ်လိုက်သည်။

ဖူးချစ်လှောင် မထိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အဘိုးအိုမင်းက...

'ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားလက်ခံနိုင်ပြီလား'

ဟု မေးလိုက်သော

ဖူးချစ်လှောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'လက်ခံနိုင်ပြီဆိုပါတော့ဗျာ'

ထိုစကားကြားလျှင် လျှူနှင့်မင်းတို့ သဘောကျစွာ ပြုံး
လိုက်ကြသည်။

ဖူးချစ်လှောင်၏ အနောက်ဘက်၌ ရုပ်နေကြသော လူငယ်
လေးယောက်မှာလည်း မျက်နှာပျက်နေကြပေ၏။

သူတို့က လျှူနှင့်မင်းတို့အား တိုက်ခိုက်လိုကြသည်။

သို့သော် ဖူးချစ်လှောင်ပင် ခံလိုက်ရသည်ဖြစ်ရာ တိုက်ခိုက်ရန်
မဝံ့ရဲဘဲ ဖြစ်နေကြတော့သည်။

လျှူက...

'ကျုပ်တို့က သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကျုပ်တို့ ခြေဖဝါး
အောက်ရောက်လာအောင် လှိုင်းဖို့ကြံစည်ထားကြတယ် ကျုပ်တို့
နဲ့လက်တွဲရင် ခင်ဗျားလဲ အကျိုးခံစားရမှာပဲ ကမ်းမြို့ကောက်
ဂိုဏ်းလဲ သိုင်းလောကမှာ မော်ကြည့်ဝံ့ သူမရှိအောင် ဖြစ်လာ
မှာသေချာတယ်'

ဖူးချစ်လှောင် သက်ပြင်းချကစ...

'ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ခိုင်းတာလုပ်မယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့
ဗျာ၊ ကျုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်တောင် ကျုပ်လူတွေက သဘောကျမှာ
မဟုတ်ဘူးဗျ'

'ကျုပ်နားသည်တယ် ခင်ဗျားကို မိတ်ဆွေလိုပဲ သဘော
ထားမှာပါ'

'ကောင်းပြီလေ ကျုပ်တို့စီကနေ့ကစပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်ကြ
ပြီပေါ့'

လျှူနှင့် မင်းတို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

ဖူးချစ်လှောင်က အရက်ခွက်သုံးခွက်၌ အရက်ခွက်လိုက်ပြီး

'ကဲ ဒိတ်ဖြစ်ဆွဖြစ် အရက်သောက်လိုက်ကြပါဦးဗျာ'
သွားပြီ အရက်တစ်ခွက်စီ ကမ်းပေးလိုက်၏။

သူတို့သုံးယောက် အရက်ခွက်ကိုယ်စီကိုင်ကာ မော့ချလိုက်ကြ
သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညူညူ အသံများ ထွက်ပေါ်
လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဖူးချစ်လှောင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

'ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ၏အနောက်ဘက်၌ စီဘန်းရပ်နေကြသည့် လူငယ်
လေးယောက်အနက် တစ်ယောက်က လှစ်ခနဲ အပြင်ဘက်သို့ပြေး
ထွက်သွားသည်။

တစ်ဏောအကြာတွင် ပြန်ဝင်လာပြီး....

'စိုက်ချုပ်ကြီးခင်ဗျား.... တောင်ကြားဝမှာ ခားပုံခရီးဆွဲ
သွားတဲ့ လူသုံးယောက်ကို ဖမ်းမိလာပါပြီ'

ဟု အစီရင်ခံလိုက်လာသည်။

ဖူးချစ်လှောင် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထခုန်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွား၏။

လျှူနှင့် မင်းကိုကြည့်ကာ....

'ကျုပ်လူတွေ ဟယ်လိုအသုံးဝင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ကြား
ရတဲ့အတိုင်းပဲဟေ့ အဲဒီ လူသုံးယောက်ကိုခေါ် ယာခဲစမ်း'

သူ၏ စကားသံအဆုံးတွင် လူငယ်ကလေး ပြန်ထွက်သွား၏။
မှကြာပါချေ ခြေသံများထွက်ပေါ်လာပြီး ကိုပင်၊ မာဖုံးနှင့်

လူငယ်ကလေးတို့ကလူသုံးယောက်အား တွန်းတွန်းထိုးထိုး ခေါ်
ဆောင်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လျှူနှင့်မင်းတို့ ပြုံးလိုက်ကြ၏။

ယခု သူတို့အား တစ်ပတ်ချိန်သွားကြသည့် အမ်ကိုကြီးလီ၊
ညီလေးမုနှင့် ညီလေးယုတို့အား တွေ့မြင်လိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါ
လား။

အခန်းတွင်းသို့ လူခြောက်ယောက်ဝင်လာကြသည်။
ထိုလူခြောက်ယောက်မှာ ကိုပင်၊ မာဖုံ၊ လူငယ်လေး၊ အစ်
ကိုကြီးလီ၊ ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့ဖြစ်ကြလေသည်။
လူငယ်လေးကား အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လျှင် ဖူးချစ်
လှောင်၏နောက်တွင် သွားပြီး ရပ်နေလိုက်လေသည်။
ကိုပင်နှင့် မာဖုံတို့က ဖူးချစ်လှောင်အား ဦးညွှတ် ဂါရဝ
ပြုလိုက်ကြ၏။ ဖူးချစ်လှောင်က အစ်ကိုကြီးလီတို့ သုံးယောက်
အားကြည့်ကာ...

‘သူတို့က တောင်ကြားဝမှာ ခေးပုံ ရေးဆွဲသွားတဲ့ လူတွေ
ဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်သည်။
ကိုပင် ဦးညွှတ်တာ....
‘ဟုတ်ပါတယ်... သူတို့ကို တောင်ကြား အပြင်ဘက်မှာ လှုပ်
ရှားနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့လူတွေက ပို့သွားတာပါ’

‘ကောင်းပြီ’
စကားဆုံးလျှင် ထိုင်ရာမှထကာ အစ်ကိုကြီးလီတို့ထံ လှမ်း
သွား၏။

‘အစ်ကိုကြီးလီ၊ ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့၏ ခြေလက်များ
ကို ကြိုးဖြင့်တုတ်နှောင်ထားခြင်း ခံနေရပေသည်။

သူတို့သည် ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းချုပ်အား တွေ့ရသောအခါ
ကြောက်လန့်သွားကြပြီး လျှူနှင့် မင်းတို့အား ဆက်တိုက်တော့
သောအခါဖိုပြီး ကြောက်ရွံ့သွားကြလေတော့သည်။ ကြောက်ရွံ့

လွန်းသဖြင့် သူတို့သုံးယောက် အသားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်
နေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်၏။

ဖူးချစ်လှောင်က သူတို့ရှေ့၌ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်း
လျှောက်ပြီးမှ...

‘မင်းတို့က ဘာကြောင့် မိတောင်ကြားဝမှာလာပြီး ခေးပုံ
ရေးဆွဲထားကြတာလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။
အစ်ကိုကြီးလီက တုန်ယင့်နေသောလေသံဖြင့်...

‘သု... သူတို့က ခိုင်းလို့ပါ’
လျှူနှင့် မင်းတို့အား ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်၏။

သူက လျှူနှင့် မင်းတို့အား ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းချုပ်
ဖူးချစ်လှောင်နှင့် ရန်တိုက်ပေးသည့်သဘော ပြစ်လေသည်။

သို့သော် ဖူးချစ်လှောင်မှာ လျှူနှင့် မင်းတို့က ပြောပြထား
ခြင်းကြောင့် အဖြစ်မှန်ကို သိရှိထားပြီးဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မဲ ပြုံးပြုံးရင်း
‘သူတို့က ခိုင်းတယ်ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

‘ဒါဖြင့် ချူးစဝါး မိတောင်ကြားထဲဝင်သွားတာကို မင်းတို့
တွေ့ခဲ့ကြတယ်လေပါ့ ဟုတ်လား’

ဗျာ...
အစ်ကိုကြီးလီ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

သူလည်း အခြေအနေကို နားလည် သဘောပေါက်သွားပြီ
ဖြစ်၏။

မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူဆန် ဖြစ်သွားသလို၊ မကြာမီသေဆုံးရ
တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။

ဖူးချစ်လှောင်ထ

‘ချူးစုဝါးက စီတောင်ကြားထဲကိုမှ ရောက်မလာဘာ’

‘ကျုပ်... ကျုပ်တို့’

‘မင်းက တစ်ပတ်ခိုက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာ မဟုတ်လား’

‘ဟာ... စီလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

‘ဘာမဟုတ်မှပဲလဲ ကျုပ်တို့ကို ရန်တိုက်ပေးတဲ့ သဘောနဲ့
တောင်ကြားဝမှာ ဓားပုံချခဲ့တာ ကျုပ်တို့မခိုပ်ခါဘူးဗျာ၊ မှတ်
ဆလား’

အစ်ကိုကြီးလီ မကြောက်ကြောက်ခွံခွံ ဖြင့် ဦးခေါင်း သွင်သွင်
ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

‘စီ... စီလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့သဲ ချူးစုဝါးကို ရှာ
မတွေ့တဲ့နောက်ဆုံး ကြိမ်ကြိမ်ထုကြည့်လိုက်တာပါ။ အခုလိုဖြစ်
သွားမယ်လို့ မမျှော်ဆင်မိခဲ့ပါဘူးဗျာ’

ဖူးချစ်လှောင် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ်လူတစ်ယောက်ကို မင်းတို့က သုတ်သင်လိုက်တယ်၊ ပြီး
တော့ လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်ကိုလူတံ့ပြီး မီးအိမ်နီ မြင်း
လှည်းက ရန်ပြုတဲ့သဘောမျိုး သက်ဝင်ယုံကြည်အောင် ပြော
လွှတ်လိုက်တယ်၊ ဒါတွေအားလုံး ကျုပ်စုံခမ်းထိခွဲထားပြီကွ’

အစ်ကိုကြီးလီ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

သူ၏ အကြံအစည်များပေါ်ပေါက်သွားပြီမဟုတ်ပါလား။

သူက လျှူနှင့်မင်းတို့၏ထက်မှ လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။
သို့သော် လွတ်မြောက်ခြင်းရရှိတဲ့ အဖမ်းခံရချေပြီ။

ဖူးချစ်လှောင်က

‘ကဲ... မင်းတို့ကိုနောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပေး... ဖိုက်မယ်၊ ကျုပ်
ခွဲထိုင်ကွက်ထစ်ကွက် လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်ရင် မင်းတို့အသက်
ချမ်းသာရာရပြီလို့မှတ်သားလိုက်ပေတော့’

ပြောပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြုလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကိုပင်းက အစ်ကိုကြီးလီတို့သုံးယောက်အားချည်
နှောင်ထားသည့်ကြိုးများ ပြေပေးလိုက်၏။

ကြိုးပြေထွားလျှင် အစ်ကိုကြီးလီ၊ ညီထေးယုနှင့် ညီထေးမု
တို့က ထစ်မယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်

‘ယား...’

ကျယ်စောင်သောငြာသံ ပြိုင်တူပေးကာ ဖူးချစ်လှောင်ထံ
ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဖူးချစ်လှောင် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးလီတို့ အနီးသို့ ရောက်လာသည်ကိုပင် ပြန်လည်
ထိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ မလှုပ်မယှက် ရပ်ကြည့်နေ၏။

အစ်ကိုကြီးလီဝမ်းသာသွားသည်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးသော ဖူးချစ်လှောင်အား ခုခံခွင့်
မပေးဘဲ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လျှင် အနိုင်ရနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်
မိသည်။

ထို့ကြောင့်
'ညီလေးတို့ အစွမ်းကုန်တိုက်ကြဖေ့'
အော်ပြောရင်း တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့သည်လည်း အခြေအနေကို နှစ်
လည်သဘောပေါက်ထားသည်ဖြစ်ရာ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်
ကြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက် အနီးသို့ရောက်သွားလျှင် ဖူးချစ်လှောင်စ
လက်စွဲ ယမ်းလိုက်လေသည်။

လူရိပ်လေးခုက ထောထွေးသွားသည်ကိုသာ တွေ့မြင်လိုက်ရ
ပြီး....

'အား'

'အွန်'

'အမယ်လေး'

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ အက်တိုက်ထွက်လာသည်။

အစ်ကိုကြီးလီ၊ ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့ ကြမ်းပြစ်ပေါ်
သို့ ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

'ဟား ဟား ဟား'

ဖူးချစ်လှောင်၏ ရယ်မောသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ဖူးချစ်လှောင်က လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ လျှူနှင့်မင်းတို့ထံသို့
ပြန်လျှောက်လာသည်။ လျှူက အရက်တစ်ခွက်ငွေ့ကာ လှမ်းပေး
ရင်း--

'ခင်ဗျားကို ဂုဏ်ပြုပါတယ်ဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဖူးချစ်လှောင်က အရက်ခွက်ကိုယူကာ မော့ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကိုပင်းနှင့် မုဖုံးတို့က အစ်ကိုကြီးလီ၊ ညီလေးယုနှင့်

ညီလေးမုတို့၏အလောင်းများကို အခန်းတွင်းမှ သယ်တုတ်သွား
ကြလေတော့သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပုံ

ဌာနခွဲတစ်ဆယ်သုံး။

ဌာနခွဲတစ်ဆယ်သုံး ခေါင်းဆောင်မှာ ကျောင်းကျားနီဖြစ်လေသည်။ ကျောင်းကျားနီသည် အပြစ်အားကိုအသုံးပြုရသော သိုင်းပညာထူးချွန်သူဖြစ်၏။ ကျောင်းကျားနီ၏ လက်နက်သည် ထား အရိုးတံပါသော သံဘုလုံးကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းကျားနီသည် ရှောင်လောင်ကျောင်း၌လည်း သိုင်းပညာဆင်ယူဖူးသူဖြစ်၏။ ကျောင်းကျားနီ၏ တစ်ကိုယ်တော် သိုင်းသမားအစ်ယောက်ထံမှ သံဘုလုံးသိုင်းပညာဆင်ယူပြီးသည့် နောက် သိုင်းလောအ၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည်။

တစ်ကြိမ် ရန်သူများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါ ရှုံးနိမ့်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေစဉ် သူ့အားမီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်စန်းကျိ၏ ကူညီကယ်ဆင်ခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်မှစပြီး ရှောင်စန်းကျိနောက်သို့ လိုက်လာပြီး မီးအိမ်ဂိုဏ်း၌တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

ကျောင်းကျားနီ မီးအိမ်ဂိုဏ်းသို့ရောက်လာသည့်မှာ ဆယ်စု၊ နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။

သူ့တာဝန်ယူရသော ဌာနခွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး တွေးမိလေတိုင်း သူ၏ရင်ထဲ မကောင်းသောအတိတ်နိမိတ်များ ခံစားလာရ၏။

သူ၏ဌာနခွဲ၌ လူနှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိပေသည်။

လူခြောက်ယောက်ခန့်သာ ဌာနတွင်အမြဲရှိနေတတ်ပြီး ကျန်လူများမှာ တာဝန်ဖြင့် အမြဲခရီးထွက်နေကြရတတ်ပေသည်။

ဟနေ့လည်း ဌာနတွင် လူခြောက်ယောက်ကျန်ခဲ့သည်။

ကျန်လူများမှာ ဌာနချုပ်မှလာသော အမိန့် စာချွန်လွှာကြောင့် သူတို့ဌာနတာဝန်ယူထားကြရသော နယ်မြေအတွင်း ခရီးဆန်နေကြရ၏။ ကျောင်းကျားနီမှာ ဌာနချုပ်မှ ရောက်လာသော အမိန့်စာချွန်လွှာကို သတိရလာ၏။

အမိန့်စာချွန်လွှာ၌

ဌာနခွဲတစ်ဆယ် သုံး....

ဌာနမှူး၊ ကျောင်းကျားနီသိစေရန်--

သိုင်းဆရာချူးကျန်းမှာ ရန်သူ့ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားပြီ။ သူ၏သမီး ချူးစုံဝါးလည်း ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ချူးစုံဝါးကို တွေ့ဆောင်ရှာရမည်။ တွေ့လျှင်လိုအပ်သည့် ဆက္ကအညီပေးပြီး ဘာကွယ်စောင့်ရှောက်ထားရမည်။ ချူးစုံဝါးအား တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ဌာနချုပ်သို့ အမြန်ဆုံးသတင်းပေးပို့ရမည်။ အမိန့်အတိုင်း တိတိကျကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်းမရှိဘဲ သေခက်အပြစ်ပေးခံရမည်။

ပုံ/ရှောင်စန်းကျိ [မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်]

ဟု ရေးသားထားသည်။
 ထိုအမိန့်စာချွန်လွှာကြောင့် ကျောင်းကျားနီက သူ၏လူ
 များအားစေလွှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။
 မီးအိမ်ဂိုဏ်းမှ ဌာနခွဲများသည် နေရာအနှံ့အပြား၌ ရှိနေ၏။
 ထို့ကြောင့် အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရွာရွာပေကြမည်ဆိုလျှင် ချူ
 စုဝါးအား တွေ့ရမည်ဟု ယုံကြည်စရာရှိပေသည်။
 ကျောင်းကျားနီ သက်မြင်းချလိုက်သည်။
 အလုပ်မရှိဘဲ အားလပ်နေသည့်အချိန်၌ အလုပ်ကိစ္စပေါ်
 ကာသည်မှာ ကံအောင်းသည်ဟု ယူဆရ၏။
 သို့မဟုတ်လျှင် အခန်းတွင်း၌ထိုင်ကာ ဟိုဟိုသည်သည်တွေ့
 ကောစဉ်းစားရင်း စိတ်ညစ်ညည်းညူနေမိမည်ဖြစ်ပေသည်။
 ယခုလည်းအကြောင်းကိစ္စ ပေါ်လာပြီဖြစ်ရာ သူ့ကိုယ်တိုင်
 ထဲဆင်းပြီး စုံစမ်းကြည့်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 ကျောင်းကျားနီ အခန်းတွင်းမှ လှမ်းထွက်လိုက်စဉ်မှာပင်
 'ရန်သူ ရန်သူ'
 အပြစ်ဘက်မှ အော်ဟစ်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ
 သည်ကို ကြားလိုက်ရတော့၏။

'ခုပ်ခုပ်...ခုပ်ခုပ်'
 မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။
 ခြောက်ဖြူးနေသော လမ်းကလေးအတိုင်း မြစ်တစ်ကောင်
 ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လာသည်။
 မြင်းစီးတာသူအား ခန္ဓာကိုယ်ဝတ်ဖိုင်ဖိုင်ရှိသူ တစ်ယောက်
 ဖြစ်သည်။
 ထိုလူသည် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ထောက်ပနေသော ရွှေ
 ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထား၏။
 ဆံပင်များအေသပ်စွာ ဖြူးလိမ်းထားသလို မုတ်ဆိုတိကျင်-
 စွယ်များဖရိုအောင် ပယ်ရှားထားသည်။
 မိမိကိုယ်ကို သန့်ရှင်းသပ်ယပ်မှုရှိအောင် အလေးထားသူဖြစ်
 ကြောင်းသိသာနိုင်သည်။
 သို့သော် ဆိုးရွားသည်မှာ သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ ဟိုတစ်ခု
 စီတစ်ခုရှိနေသော ကြီးမားသည့်ဝက်ခြံ ဘုကြီးများဖြစ်သည်။
 ဝက်ခြံဘုကြီးများက သူ၏မျက်နှာကို ဖျက်ဆီးထားသည်နှင့်
 တူလှပေတော့သည်။
 ထိုလူက မြင်းဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လာရင်း လမ်းဘေးရှိ
 အဆောက်အဦးတစ်ခုပေါ်၌ချိတ်ဆွဲထားသော ဆိုင်ဘုတ်ကို
 ထုတ်ပြန်သွားလေ၏။
 'ဟင်-မီးအိမ်ဂိုဏ်းဌာနခွဲဆိုပါလား'
 ထိုသို့ရေရွတ်ပြီး မြင်းဇက်ကြီးတင်းတင်းဆွဲကာရပ်တန့်လိုက်
 လေ၏။

'ဟိ...ဟိ...ဟိ'

သုစီးနင်းလာသော မြင်းညိုကြီးမှာ အချိန်နှင့်ပြေးလာရာမှ
ဇက်ကြိုးတင်းထင်း၊ အဆွဲခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဟိသံပေးကာ
ပတတ်ရပ်လိုက်လေ၏။

မြင်းခြေအစုံမြေပေါ်မကျမီ ဝပိုင်သောခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်
အောင် မြေပေါ်စွေခနဲခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ပြီးလျှင် မီးအိမ်ဂိုဏ်းဌာနခွဲအဆောက်အအုံဆီသို့လှမ်းသွား
လေသည်။ ဝပပုဏ္ဏကုလုလုတစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားနေသည်ကို
သွားသောအခါ ကွတတဖြစ်နေသည်ထင်ရ၏။

ပုပုကုကုလုလုတစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားနေသည်ကို
မြင်လျှင် လမ်းသွားလမ်းလာအချို့ ကျိတ်ပြူးမိကြလေသည်။

သို့သော် သွန်ပျက်နှာကိုတွေ့လျှင် မည်သူမျှ မရယ်ဝံ့ကြပါ
တော့ချေ။

ထိုလူမှာ အဆောက်အအုံရွှေသို့ ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်
လိုက်လေသည်။ အဆောက်အအုံနုပူစည်၊ ချိတ်ဆွဲထားသော
ဆိုင်းဘုတ်ကိုကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဟုား...ဟုား...ဟုား မီးအိမ်ဂိုဏ်းဌာနခွဲဆိုပါလား၊ တယ်လဲ
ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေပါလား'

ဟု ပြောလိုက်၏။

အဆောက်အအုံရွှေ၌ အစောင့်တစ်ယောက် ရှိနေပေသည်။
အစောင့်က ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း...

'ဟေ့လူ့ တာကီစွဲရှိသလဲပြောပါ'

ဟု မချေမငံမေးလိုက်လေသည်။

အမှန်တော့ ပုပုကုကုရှိသော ထိုလူကိုကြည့်မရသဖြင့် ယင်းသို့
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အခြားသော ဧည့်သည်များ ရောက်လာမည်ဆိုလျှင် သူက
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဧည့်ခံကြိုဆိုမိမည်သာဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူက အစောင့်၏စကားကို လုံးဝအရေးမစိုက်ပါချေ။

'မီးအိမ်ဂိုဏ်းက တယ်လဲ ကြီးကျယ်ပါလား... သိကြသေး
တာပေါ့ကွာ'

စကားဆုံးလျှင် ဆက်တစ်ဘက် ဝေ့ယမ်း ငိုက်လေသည်။
မရှေးမနှောင်းမှားပင် ချိတ်ဆွဲထားသောဆိုင်းဘုတ်မှာ ဆိုင်း
ထားသောကြိုးများ ပြတ်သွားပြီး အောက်ဘက်သို့ ပြုတ်ကျ
လာလေသည်။

ဆိုင်းဘုတ်မြေပေါ်မကျမီ ပုပုကုကုလုလု ရုတ်တရက် အပေါ်
ခုန်တက်တာ လေထဲ၌ပင် ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။

'ခွမ်း...'

ဆိုင်းဘုတ်မှာ ထိုလူ၏ခြေထောက်ကန်ချက်ကြောင့် နှစ်ခြမ်း
ကွဲသွားလေသည်။ အစောင့်ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။

ဆိုင်းဘုတ်မှာ လေးလံသော ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ပေါ်၌
စာလုံးထွင်းထုထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျောင်ကျားနိက စိတ်ကြိုက်ဖန်ထိုးထားခြင်းဖြစ်၏။

၆၉ မိုးကျော်သူ

တော်ရုံတန်ခိုးအင်အားဖြင့် ဆိုင်းဘုတ်နှစ်ခြမ်းကဲ့သွားအောင် ပြုလုပ်ဖို့ လွယ်မည်မဟုတ်ချေ။

ယခုအခါ ဆိုင်းဘုတ်နှစ်ခြမ်းကဲ့ကဲ့ မြေပေါ်ကျလာခဲ့ရပြီ ဖြစ်လေ၏။ ပုကူကူလူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...အခု ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ’

ပြောရင်း ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်သို့ တံတွေးပျစ်ခနဲထွေးကာ ခြေထောက်ဖြင့် တဒုန်းဒုန်းတက်နှင်းလိုက်လေ၏။

အစောင့်မှာ ထိုလူကိုကြည့်ရင်း မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ပုကူကူလူက...

‘ဘယ်နှယ်လဲ...မီးအိမ်ဂိုဏ်းဆိုင်းဘုတ် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား’

ဟု အစောင့်ဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်က ကြားမှ အစောင့်သတ်ဝင်လာသည်။ ပုကူကူလူမှ ခေဖျ မဟုတ်မှန်းသိလျှင်...

‘ရန်သူ...ရန်သူ...’

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ပုကူကူလူက အရေးမစိုက်ဘဲ

‘အော်...အော်... မင်းရင်ကဲ့သွားအောင် အော်လိုက်ရမိ ကျုပ်က ဂရုမစိုက်ဘူးကွ’

သူ၏ စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှပင်...

ရှောင်ပုံခြယ်ဘေးကောင်းကင်နဂါး [ခု-ဇာတ်သိမ်း] ၆၁

‘ဘယ်မှာလဲ ရန်သူ’

လူတစ်စု ပြေးထွက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသူကား ကျောင်းကျားနီ ဖြစ်လေသည်။ ကျောင်းကျားနီက အော်မေးရင်း လှမ်းထွက်လာ၏။

အစောင့်ကလည်း ကျောင်းကျားနီကို တွေ့လျှင် ဝမ်းသာသွားပြီး-

‘ဆရာကျောင်း ဆရာကျောင်း သူ့ဆိုင်းဘုတ်ကိုပျက်ဆီး ပစ်လိုက်ပြီဗျ’

ဟု ဆီးကြိုပြောလိုက်သည်။

ကျောင်းကျားနီ မျက်စိမေ့နပ်ပါ။ ပုကူကူလူက ကြေမှုန့်နေသော ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်၌ခွဲကာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ပြီးဖြစ်သည်။

ကျောင်းကျားနီ စိတ်ထဲထောင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

‘တောက် တယ်လဲရိုင်းပျပါလား၊ မိနေရာမှာလာပြီး စော်-ဇားရင် အသက်သေရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးထင်တယ်’

ပြောရင်း ပုကူကူလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ပုကူကူလူက သူ့အားခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခေါင်းခေါယမ်းကာ...

‘မင်းလဲ ဘာမှတတ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး မင်းတို့ ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်စန်းကျီကိုပြောလိုက် ကျုပ် အဆိပ်ဖားပြုပဲက မီးအိမ်

ဂိုဏ်းကို အိမ်မှန်ခြေပစ်မယ်လို့ ဟုတ်ပြီလား မကြာခင်ကျုပ်လား ခဲ့မယ် ဆက်ဆက်စောင့်နေပါလို့ ပြောလိုက်ပေတော့’

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားသည်။
သူက မည်သူ့ကိုမျှ အရေးမစိုက်သည့် သဘောဖြစ်သည်။
မကျောင်းကျားနီ ဒေါ်ပွသွားသည်။

‘ရပ်လိုက်ခမ်း’

သူ၏ အော်ငေါက်သံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာ၏။
ပုကူကူလူ(ဝါ) အဆိပ်ဖားပြုပ်ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်သွား၏။
ကျောင်းကျားနီကို လှည့်ကြည့်ရင်း...

‘မင်းက ကျုပ်ကို ဟန်တားထယ်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘မင်းသေချင်ပြီ ထင်တယ်’

‘မုန်တယ် မီးအိမ်ဂိုဏ်းရဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖျက်ဆီးပြီးမှတော့
ကျုပ်ဘဝကိုဖျက်ဆီးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ ဒီတော့ ခင်ဗျာ
ထွက်သွားရင်လဲ အဖမ်းခံပါဒါ မှမဟုတ်ရင် ကျုပ်ကိုသတ်သွားပါ’

‘ကျုပ်ဘာတော့ အဖမ်းခံနိုင်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်ကိုသတ်သွားပေါ့’

‘ဒါတော့ ပြစ်နိုင်တယ်’

‘ကောင်းပြီလေ’

စကားဆုံးလျှင် ကျောင်းကျားနီက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
အဆိပ်ဖားပြုပ် ရယ်မောထိုက်သည်။

‘ဟား ဟား ဟား မီးအိမ်ဂိုဏ်းက လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို အထင်ကြီးနေတဲ့လူတွေချည်းပါ။ အား ကျုပ်က ဆုံးမရေး
တာပေါ့ဗျာ’

သူက လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ပြင်းထန်သော ဓလဟန်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျောင်းကျားနီ ရင်ထိတ်သွားသည်။

တိုက်ခိုက်ရန် မဝံ့ရဲတော့ဘဲ ချက်ချင်းနောက်ဆုတ်လိုက်၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က...

‘ဘယ်လိုလဲ မင်းက သေချင်တယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ’

ကျောင်းကျားနီက သံဘုလုံးလက်နက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ဝေ့ယမ်းရင်း တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သံဘုလုံးလက်နက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လာသော်လည်း အဆိပ်

ဖားပြုပ်က လုံးဝမမှုပါချေ။

‘မင်း မဆိုးဘူး’

ပြောရင်း သံဘုလုံးကြီးကို လက်ဖြင့်ရိုက်ချလိုက်၏။

‘ဟတ်’

အသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျောင်းကျားနီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ပြန်၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က...

'မင်းကိုတော့အားနာပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မီးအိမ်ဂိုဏ်း၊
ချုပ် သိအောင်တော့ ကျုပ်အကြောင်းပြခဲ့ရမှာပဲ၊ ကဲ သတိ
သာထားပေတော့'

အော်ပြောရင်း ခွေသို့လျှပ်တစ်ပြက်တိုးတာ ကျောင်းကျား
နီ၏ ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့် ခိုက်ချလိုက်သည်။

ကျောင်းကျားနီက အံ့ကြိတ်ရင်း သံဘုလုံးကြီးဖြင့် တအား
ထုနှက်လိုက်သည်။

သူက အပြင်အားအသုံးပြုသူဖြစ်ရာ အားကုန်ထုနှက်လိုက်
ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က ပုကကွခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင်ပေါ့
ပါးလျှင်မြန်စွာ ခုန်ရွှေ့ရင်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် ကျောင်းကျားနီ၏ ရင်ဝကို လက်ဝါး
ဖြင့်ပုတ်ချလိုက်၏။

'အွံနို့'

ကျောင်းကျားနီ မရွှေ့နိုင်ပါတော့ချေ။

သံဘုလုံးကြီးလက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားပြီး ကျောက်လှေကား
ထစ်များအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ လိမ်ဆင်းသွားသည်။

ကျောင်းကျားနီကား အဆိပ်ဖားပြုပ်ကိုကြည့်ရင်း ထအိအိ
ဒူးညှစ်လဲကျသွား၏။

မြေပေါ်ရောက်လျှင် လူးလွန့်ထလိုက်၏။

သို့သော်--

'ဝေါ'

ပါးစပ်မှ သွေးမည်းများ အန်ထုတ်ကာပြန်လဲကျသွား၏။

သူသည် မီးအိမ်ဂိုဏ်းဟု ရေးသားထားသော ကြေမှုန့်ပြေ
ဖြစ်သည့် ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်၌ မျက်နှာအင်ရင်း ငြိမ်သက်သွား၏။

ကျောင်းကျားနီ ရှုံးနိမ့်သွားသည်ကို တွေ့ရလျှင် ကျန်လူ
များထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြ၏။

နောက်သို့ ထရွေ့ရွေ့ ဆုတ်သွားကြပြီး ထွက်ပြေးသွားကြ
တော့သည်။

'ဟား ဟား ဟား'

အဆိပ်ဖားပြုပ် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ် ရယ်မောလိုက်
သည်။

ပြီးလျှင် ကျောက်လှေကားထစ်များအထိုင် အောက်ဘက်
ပြေးဆင်းသွားပြီးနောက် မြင်းပေါ်ခုန်ထက်လိုက်သည်။

'ဟား ဟား ဟား'

သူက ယခုတိုင်ရယ်မောနေဆဲ။

ထမ်းသွား လမ်းလာများသည် သူ့အား အထူးအဆန်းပမာ
ကြည့်နေကြ၏။

သို့သော် မီးအိမ်ဂိုဏ်းအဆောက်အဦးရွှေ့၌ လဲကျစေဆုံး
နေသည့် ကျောင်းကျားနီအလောင်းကိုတွေ့လျှင် ချက်ချင်းထွက်
ပြေးသွားကြတော့သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်စာ တဟားဟားချယ်မောပြီး မြင်းခုန်းစိုင်း
ကောထွက်သွားသည်။

‘ခုပ်ခုပ် ‘ခုပ်ခုပ်’

မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်မှာ တစ်စကတည်း မြင်ကွင်းမှကွယ်ပျောက်
သွားတော့၏။

ထိုအခါမှ ကျောင်းကျားနီ၏ဘပဉ်များ ပြန်ထည်ပြေးလွှား
လာကြ၏။

သူတို့သည် အဆိပ်ဖားပြုပ်အား ကြောက်ရွံ့ကာ ထွက်ပြေး
သွားကြပေလိမ့်။ ဝေးဝေးမသွားဘဲ ပုန်းကွယ်နေခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ကျောက်လှေအားထပ်များ အပေါ်ဘက်၌လဲကျ
ဆေးဆိုးနေသော ကျောင်းကျားနီ၏အထောင်းကို ဖေးမလိုက်
ကြသည်။

ဤတွင် ကျောင်းကျားနီ၏ ရင်ဝ၌ မည်းနက်နေသောထက်
ဝါးပုတစ်ခု အထင်းအားပေါ်လွင်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

မီးအိမ်ဂိုဏ်းသားများ မနေကျမချမ်းဖြစ်နေကြ၏။

တစ်ယောက်က...

‘အဆိပ်ဖားပြုပ်ကို ဆရာကျောင်းကျားနီတောင် မယှဉ်နိုင်
ဘူးဆိုတော့ ကျုပ်တို့လဲ ယှဉ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး မိတော့ ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးဆီကို အကြောင်းကြားတာပဲ အောင်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကို ကျန်လူများသဘောတူလိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် ကျောင်းကျားနီ၏ အထောင်းကို သြိုဟ်ရန်စီ
စဉ်လိုက်ကြပြီးစာပို့ ခိုများလွတ်ကာမီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်သို့ သတင်း
ပို့လိုက်ကြတော့သည်။

'ဖျပ်...ဖျပ်...ဖျပ်...ဖျပ်'

ခိုတစ်ကောင်ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ပျံ့သန်းလာသည်။
ချူးစုဝါးက မြင်းတော်ကြီးကိုတုံ့ခနဲဆွဲကာ ရပ်လိုက်သည်။
ထို့ကြောင့် ဆုံးလွှဲခုံလည်း မြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်ရသည်။

မြင်းရပ်သွားလျှင်—

'ညီမ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးစုဝါးက

'အစ်ကိုကြီးကြည့်စမ်း ဒါစာပို့ခိုပဲ အခုထလော မကြာ
ခဏစာပို့ ခိုတွေ တွေနေရတယ် ဒါဟာသိုင်းလောကရဲ့ ထူးခြား
ချက်တစ်ခုပဲ ဘာတွေများဖြစ်နေတယ်မဆိုနိုင်ဘူး'

ဆုံးလွှဲခုံ ပြုံးလိုက်သည်။

'ဪ သိုင်းလောကဟာ အင်မတန်ရှုပ်ထွေးပေလိမ့်လှတယ်
မဟုတ်လား အစ်ကိုတို့မသိတဲ့ကိစ္စတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ
ကဲပါ ညီမရယ် ကိုယ်နဲ့မှ မဆိုတာ ခရီးဆက်ကြအာပေါ့'

စကားဆုံးလျှင် မြင်းနှစ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ချူးစုဝါးက—

'အရင်ကတော့ သူများကိစ္စစပ်စုပို့ ဝါသနာမပါဘူးရှင်၊ ဒါ
မေမယ် အခုတော့ ဝါသနာပါလာပြီဆိုရမယ်'

ထိုစကားကြားလျှင် ဆုံးလွှဲခုံ စိတ်ပျက်သွား၏။

ချူးစုဝါးအား ကူညီမည်ဟု ကတိပေးထမ်းသော်လည်း
တကယ်တမ်း ကူညီနိုင်ခြင်း ရှိမရှိသူမသိနိုင်ချေ။

မည်သို့ဆိုစေ ချူးစုဝါးအပေါ် တိတိတခိုး သံယောဇဉ်
ဆွယ်တာမိပြီဖြစ်ရာ မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်နေရတော့၏။

ထိုစဉ်—

'ဖျပ်ဖျပ် ဖျပ်ဖျပ်'

စာပို့ ခိုတစ်ကောင် ပျံ့သန်းလာပြန်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်
ရလိမ့်။ ချူးစုဝါး ပြုံးလိုက်သည်။

'ကျွန်မထင်တာ မှန်နေပြီ၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိနေပြီမို့ စာ
ပို့ ခိုတွေ တစ်ဖောင်ပြီးတစ်ဖောင် ဆက်တိုက်လှည့်နေတာ တစ်
ကောင်မဆောက်ရင် တစ်ကောင်ဆောက်အောင်ပေါ့ ကဲ ဘယ်လို
အရေးကြီးလဲ ကိစ္စဆိုတာ အခုသိရမှာပေါ့'

စကားဆုံးလျှင် ထက်ဝေယမ်းလိုက်သည်။

အလင်းရောင်ဝင်းလက်သွားပြီ...

'ဖုတ်'

ခိုဝက်တစ်ကောင်မှာ ပျံ့သန်းနေရာမှ ချာလည်ချာလည်ဖြစ်
ကာ မြေပေါ်ပြုတ်ကျလာသည်။

ချူးစုဝါးက မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ သွားကောက်လိုက်၏။
ဤတွင် ခိုထလေး၏ ခြေထောက်၌ စာရွက်လိပ်တစ်ခု ချည်
နှောင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ချူးစုဝါးက ဆုံးလွှဲခုံဘက်လှည့်ကာ—

'ကျွန်မမြောတာ မမှန်ဘူးလား'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် စာရွက်လိပ်ကို ဖြုတ်ယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။
စာရွက်ဖော်၌

မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံ ရှိသောစွာ အစီရင်ခံပါသည်။
အဆိပ်ဖားပြုပုံဆိုသည် လူဆိုးတစ်ယောက်လက်ချက်
ကြောင့် အမှတ် တစ်ဆယ့်သုံး ဌာနခွဲမှူး ကျောင်း၊
ကျားနို သေဆုံးသွားပြီး ဌာနခွဲပျက်စီးသွားခဲ့ရပါသည်။
အဆိပ်ဖားပြုပုံမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ရန်ရှာမည်ဟု
ပြောဆိုနေပါသည်။ ယခု အဆိပ်ဖားပြုပုံသည် စတင်
ပိုင်း ဝေးနေကုန်သို့ သွားဆုလမ်းအတိုင်း ခရီးဆက်
သွားပါသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပုံနောက်သို့ ခြေရာခံပြီး သတင်းပို့
ပါမည်။

အမှတ်တစ်ဆယ့်သုံး ဌာနခွဲ
မီးအိမ်ဂိုဏ်း။

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
စာဖတ်ပြီးလျှင် ချူးစုဝါး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘အဆိပ်ဖားပြုပုံ ဆိုပါလား’

ဟု တီးတိုးညည်းညူလိုက်၏။

ဆုံးလွှဲခံထား သူမကိုလည်းကောင်း၊ စာကိုလည်းကောင်း၊
ဝိတိဝင်စားဟန် မပြုဘဲ အပေးသို့ ဝေးကြည့်နေသည်။

ချူးစုဝါးက...

‘အစ်ကို မိစာကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး’

ပြောရင်း စာလှမ်းပေးအေးမှ ဝတ်ကျောတန်းကျော ဖတ်ကြည့်
လိုက်သည်။ စာဖတ်ရင်း သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ အံ့ဩသော အရိပ်
အယေခင်များ၊ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ချူးစုဝါး အကဲခတ်မိ
လိုက်သည်။

စာဖတ်ပြီးသွားသောအခါ ဆုံးလွှဲခံက...

‘အဆိပ်ဖားပြုပုံဆိုပါလား’

ဟု ညည်းညူလိုက်သည်။

ချူးစုဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် အဆိပ်ဖားပြုပုံဆိုတာ ဘယ်သူလဲ အစ်ကိုသိအ
လားဟင် သူက မီးအိမ်ဂိုဏ်းကို ဒုက္ခပေးနေတယ်ဆိုပါလား’

ဆုံးလွှဲခံ ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

‘အစ်ကိုလဲ မသိဘူး’

‘ဒါထက်ထက် တောင်ပိုင်းလမ်းအတိုင်းသွားတယ်ဆိုရင် ဝေး
ရေကန်ကို ဦးတည်သွားမယ်ထင်တယ်’

‘ဒါတော့ အစ်ကိုလဲ မပြောဘတ်ဘူး’

‘သူက မီးအိမ်ဂိုဏ်းရဲ့ ရန်သူဆိုရင် ဝေးရေကန်က ကွမ်းကြိုး
ဝှားခွဲလဲ အဆင်ပြေကြမှာမဟုတ်ဘူး ကျွန်မတို့ မြန်မြန်သွားကြ
ရစ်ကောင်းမယ် တော်ကြာ ကွမ်းကြိုးဝှားကို မမိဘဲ နေဦးမယ်’

ဆုံးလွှဲခံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ချူးစုဝါးအား မည်သို့မျှ ဟန်တား၍ ရမည်မဟုတ်ဟုနား
ထည်ထားသည်။ ထို့ကြောင့်...

‘ကောင်းပြီလေ သွားကြတာပေါ့’

သူတို့နှစ်ယောက် မြင်ဒုန်းစိုင်းကော ရွှေခရီးဆက်သွားကြသည်။

သူတို့ထွက်သွားသောအခါ မြေပေါ်၌ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော စာပို့ ခိုတစ်ဆောင်နှင့် လုံးချေထားသော စာရွက်လိပ်စာလေးတစ်ခုသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

လှေပြည်လေညင်း၊ စေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။
ထေပြည်တွင် ကြာညိုနွဲ့များ၊ ဆင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်နေသည်။
ကန်ရေပြင်ဝယ် လှိုင်ကြက်ခွပ်ကလေးများ၊ တသွား၏။

လှေကလေးတစ်စီး၊ ကမ်းစပ်မှနေ၍ ရေထယ်အိမ်ကလေးဆီ
သို့ ဦးတည်လှော်ခတ်လာနေသည်။

လှေလှော်ခတ်လှေသွားကား၊ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ဆံပစ်များ
ဖြူဖွေးနေသည့် အဘိုးအို တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုသည် ဆေးတံတစ်ချောင်း၊ ပါးစပ်၌ကိုက်ကာ အေး
အေးဆေးဆေး၊ လှေလှော်ခတ်လာနေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝအလှအပများကို ငေးမောကြည့်ရှု
ကာ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေပုံရသည်။

ထိုအဘိုးအိုသည်ကား၊ ဓားရေကန်ပိုင်ရှင်ကွမ်းကြိုးဝှားဖြစ်၏။
ကွမ်းကြိုးဝှားက လှေကလေးလှော်ခတ်လာရင်း၊ ရေကန်
အလယ်ရှိ အိမ်ကလေးအနီးသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့၏။

ဝါးဖောင်အနီးသို့ရောက်လျှင် လှေကိုဘေးချင်းယှဉ်ကာ ဝါး
ဖောင်ပေါ် လှမ်းထက်လိုက်သည်။

အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ရာ ဝိတ်ရွှင်
လန်းနေပုံရသည်။

မီးသေနေပြီဖြစ်သော ဆေးတံကို ဖြုတ်ရှင်း...
'ဆင်း ဗီနေရာအား ဘယ်မှမရွာဘဲ တစ်သက်လုံး အေးအေး
ဆေးဆေးနေရရင် တယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ'

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း၊ ရေရွတ်လိုက်သည်။
 ပြီးလျှင် အိမ်ကလေးဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။
 အိမ်ကလေးအနီးသို့ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားသည်။
 သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပျက်စီးနေသောတံခါးကို မျက်စိထောင်
 မခတ်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
 'တစ်ယောက်ယောက်မိကို ဆောက်ထားခဲ့ပြီပဲ'
 စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်သော ဝါးဖောင်ခမာ ခြေဆောင်လိုက်လျှင်
 သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝိညာဉ် အိမ်ကလေးတံခါးဝဆီသို့ ရောက်သွား
 လေသည်။
 ကွမ်းကြိုးဝှာက စဉ်းစားတော့တော့ခြင်းပြုဘဲ အိမ်ကလေး
 အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။
 အိမ်ကလေးအတွင်း၌ လူရွင်းနေပါသည်။
 သို့သော် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ ဖရွည်းများ မရှိပဲရဲပြန်
 နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
 ခြေဆလင်ရာ ပျက်နေခြင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်အိမ်
 ထဲဝင်ပွားခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားစွာသိနိုင်ပေသည်။
 ကွမ်းကြိုးဝှာ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။
 'တောက် ဝါးမရှိတုန်း၊ အယ်ဆွဝင်မှုသွားတစလဲ မိများမိမိ
 တော့လာကွာ'
 ဟု ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

မျက်လုံးဝေ့စားလိုက်လျှင် စားပွဲပေါ်၌ ထင်သာမြင်သာ
 အောင် တင်ထားသည့် စားတစ်စောင်အား တွေ့မြင်သွားသည်။
 ကွမ်းကြိုးဝှာယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။
 ထိုအခါ...
 ကွမ်းကြိုးဝှာ...
 ဇီမ္မာပဲစောင်နေပါ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံပြီး
 ရှင်းစရာကိစ္စရှိတယ်၊ ပြန်လာခဲ့မယ်။
 သင့်ရန်သူ။

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 ထိုစာကား ချွေးစုဝါး ရေးသားခဲ့သော စာဖြစ်သည်။
 ကွမ်းကြိုးဝှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။
 'အယ်ဆွမျှားပါလိမ့်'
 ဟုသည်၊ တွေ့တော့စဉ်းစားလိုက်သည်။
 အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်သော်လည်း အပြေရွာရေချေး
 ကွမ်းကြိုးဝှာ ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်သည်။
 စာကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချလိုက်ပြီး...
 'ကောင်းပြီလေ စောင့်ဆိုရင်လဲ စောင့်ရတာပေါ့၊ ကျုပ်
 မိမိထွက်သွားချင်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ပြန်နိုင်ရင် ဇီမ္မာပဲ တစ်သင်္က
 လုံး နေချင်တာ'

၈၅၆ နိဗ္ဗာန်သု

ပြောရင်း ကုလားထိုင်ထစ်လုံးဆွဲကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်၌ အရက်တစ်ဆိုး အဆင်သင့်ရှိနေပါသည်။

ကွမ်းကြိုးဝှာက အရက်အိုးပွင့်တာနာခေါင်းဖြင့် အနှံ့ခံလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အိုးလိုက်မော့သောက်လိုက်သည်။

အလောတကြီး မော့သောက်လိုက်ခြင်းကြောင့် အကျိတ်ပင်တစ်မျိုးပင် စိုရွဲကုန်သည်။

တဝကြီးဆောက်ချပြီးမှ အရက်အိုးကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချထားလိုက်သည်။

အရက်အတော်များများသောက်ပြီးသောအခါ သူ၏မျက်လုံးများ ခိုဝေလာသည်။

ထူက ထိုင်ရာမှတဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ခါးမှ ခားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သူ၏လက်ထဲ ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေသော ခားရှည်တစ်လက် ပါလာ၏။ ခားမှာ နှစ်ပေခွဲခန့်ရှည်သော နှစ်ဖက်ဆွား ခားတစ်လက်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုခားသည် အသက်ဆယ်ခုနှစ်အရွယ်မှ စတင်ကိုင်ဆောင်လာခဲ့သော ခားဖြစ်၏။

ယခု သူ၏အသက် ငါးဆယ်လေးနှစ် ရှိနေချေပြီ။

သုံးဆယ်ခြောက်နှစ် တိုင်တိုင် စွဲစွဲမြဲမြဲ ကိုင်ဆောင်ခဲ့အခါအခါ အန္တရာယ်ဟူသို့ရွှေ့ကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားခဲ့သည်။

စောင့်စုံခြယ်ခား၊ ကောင်း၊ ကင်နဂါး [၃-၉၁၀၀၀၀] ၇၇

ထူ၏အမည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။

ကွမ်းကြိုးဟွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ခားလက်ထဲဆောက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးခွန်အားများ ပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ခံစားရပေသည်။

ကွမ်းကြိုးဟွာ ခားကို ခေ့ယမ်းလိုက်၏။

ဝင်းလက်ဆောက်ပသော ခားဆောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခားကိုင်လိုက်သည်နှင့် အသက်အရွယ်ကိုပင် မေ့လျော့ကာ နုပျိုလန်းဆန်းလာသည် ထန်မှတ်မိသည်။

ကွမ်းကြိုးဟွာ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

‘အင်း၊ ကျုပ်က ဒီခားကို ဘယ်လိုလုပ် စွန့်လွှတ်ရမှာလဲ’ ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြန်၏။

သူ၏ခားကို စိုက်ကြည့်ရင်း သက်တန်ခားကို မျက်စိထဲမြင်ယောင်လာလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

‘ဟား...ဟား...ဟား ခားရေကန်ဆိုတာ ဒါပါသား။ ခားရေကန်ပိုင်ရှင်က ဘယ်လောက်များ ကြီးကျယ်နေမလဲ၊ ကျုပ်ကြည့်ချင်သေးတယ်’

အဝေးမှ ကျယ်လောင်သောစကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ကွမ်းကြိုးရွာ ခန္ဓာကိုယ် စာတ်ခနဲ ထုန်ခါသွားလေသည်။

ရက်ချင်း ဘေးကို ဘေးအိမ်ထဲသို့ သွင်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်
 အိမ်အပေါက်ဝဆီသို့ လျှောက်သွား၏။
 အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ ကမ်းစပ်ဆီသို့ လှမ်း
 ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကမ်းစပ်၌ လူတစ်ယောက်ရှိနေ
 သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
 ကွမ်းကြိုးဟူ၍ မျက်မှောင်ကြွယ်သွားသည်။
 သူ အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင်...
 'ကွမ်းကြိုးဟူ၍ မင်း ဘယ်မှာလဲ ဧည့်သည် ရောက်လာစေ
 ဘောင် ထွက်ပြီး မကြိုဆိုတော့ဘူးလား
 ကျယ်လောင်သော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
 လိုက်ရပြန်သည်။
 ကွမ်းကြိုးဟူ၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 သူက ကမ်းစပ်မှ အော်ပြောနေထွက် ဓားရေးထားသူဟု
 ထင်မှတ်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့်
 'ကျွန်ုပ်လေးပြီ'
 စကားဆုံးလျှင် ဝါးဖောင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။
 ထို့နောက် လှေကလေးပေါ်သို့ တက်ကာ ကမ်းစပ်သို့
 လျင်မြန်စွာ လှော်ခတ်သွားလေတော့သည်။

လေပြေလေညှင်း ချေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လာလေသည်။
 လေးပြေမှာ ရင်ကိုအေးမြသွားစေနိုင်စေသော်ပေ၏။
 သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ် ကွမ်းကြိုးဟူ၍ရင်ထဲ ပူလောင်နေ
 သည်။
 တိုက်ခတ်လာသော လေပြေသည် သူ့အား အေးမြလန်းဆန်း
 သွားအောင် မစွမ်းနိုင်ပါချေ။
 ကွမ်းကြိုးဟူ၍ သူ၏ ရွှေတက်ခြေငါးလှမ်းခန့်အကွာ၌ ရပ်
 နေထွက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
 ထိုလူမှာ ခန္ဓာကိုယ် ဝှေ့ပိုင်ဖိုးရှိပြီး စိတ်ပိုင်းတစ်ယောက်
 ဖြစ်၏။
 တောက်ပြောင်သော ရွှေရောင်အဝတ်အစားများ၊ ဝတ်ဆင်
 ထားပြီး ကြက်ဟင်းခါးသီးသဖွယ် မျက်နှာပေါ်တွင် ဝက်ခြံတူ
 ထစ်များ ရှိနေသည်ကို တွေ့နိုင်၏။
 ထိုလူသည်ကား အဆိပ်ဖျားပြုပ်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။
 ကွမ်းကြိုးဟူ၍က အူအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြီး
 'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တွေ့ချင်လို့ လာရှာသွားတယ် ဟုတ်
 သား'
 ဟု မေးလိုက်လေသည်။
 အဆိပ်ဖျားပြုပ် ကြောင်အမိအမိဖြစ်သွား၏။
 ကွမ်းကြိုးဟူ၍ကိုကြည့်ကာ
 'ခင်ဗျား တာတော့ပြောနေတာလဲ'

'ကျုပ်အိမ်ကလေးကို ကျုပ်မရှိတုန်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်း တံခါး
ဖျက်ဝင်ပြီး စိန်ခေါ်တဲ့စာ ရေးသွားတာ ခင်ဗျား မဟုတ်
လား'

အိမ်တံခါး ဖျက်ဆီးခြင်း၊ 'ခံလိုက်ရသဖြင့် ကွမ်းကြိုးဟွာ
ဒေါ်ပွနေ၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားမှားနေပြီဗျ'

'ဘာ'

'ကျုပ်က အခုမှရောက်လာတာ၊ ခင်ဗျားအိမ်တံခါး ဘာ
ကြောင့် ဖျက်ရမှာလဲ၊ စိန်ခေါ်စာ ရေးတာလဲ ကျုပ်မဟုတ်
ဘူး'

'ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ'

'ကျုပ်ဘယ်သိမလဲ ကျုပ်ကတော့ စိန်ခေါ်စာ ရေးရတာလဲ
ဝါသနာမပါဘူး၊ လက်တွေ့လုပ်ပြပြီး စိန်ခေါ်မယ်၊ အိမ်တံခါး
လဲမဖျက်ဘူး၊ ဖျက်ဆီးချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် တစ်အိမ်လုံး အငုတ်
မကျန်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မှာပဲ'

ကွမ်းကြိုးဝှာမှာ ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်း ပြောလိုက်သောအဆိပ်
ဖားပြုပ်၏ကော့ကို ယုံကြည်လာသည်။

'ဒါဆို ငါ့ကိုသာရှာတဲ့ တခြားလူရှိဦးမယ်'

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က...

'ခင်ဗျားဘာတွေ ပြောနေတာလဲ'

ကွမ်းကြိုးဝှာ သက်ပြင်းချရင်း....

'ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ'

'ဘာ ကျုပ်ကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး ဒါဆို ခင်ဗျား တစ်
ယောက်တည်း စကားပြောနေတယ်ဟုတ်လား'

ရွှေဆက်ပြောနေလျှင် ရှင်းပြုမှပိုပြီး ရှုပ်ထွေးဘူးနင်ကြောင်း
နားလည်မိသည်။

ထို့ကြောင့် လက်တာပြုရင်း....

'ဒါတွေ့သားလိုက်ပါတော့၊ ခင်ဗျားမိကိုသာခဲတာတာကိုစွ
လဲပြောပါဗျာ'

'အဆိပ်ဖားပြုပ် ခေါင်းညိတ်ဖိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ပြောတာပဲ ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်
မိကိုသာခဲတာဟာ ခင်ဗျားကိုဆုံးမဖို့ပဲဗျ'

'ဘာ'

'ခင်ဗျားကို မှတ်လောက်သာ လောက်ဖြစ်အောင် ဆုံးမဖို့ပဲ'
ကွမ်းကြိုးဝှာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

'ခင်ဗျားကို ကျုပ်မသိဘူး၊ ကျုပ်နဲ့လဲ ရန်ငြိုးရန်စရှိဘူး
ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားလူမှားတာလား'

'မမှားပါဘူး ကျုပ်ဆုံးမရမယ့်သူဟာ ဓားသမား ကွမ်းကြိုး
ဝှာဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ'

'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သိပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို
မသိပါလားဗျ'

'ဒါ သဘာဝကျပါတယ် ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအယောက်၊ ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်ရာလုပ်ခဲ့ပြီးမှ မေ့ထားနိုင်တာ ကိုး၊ ခံလိုက်ရတဲ့ ကျုပ်စာတော့မမေ့နိုင်ဘူးဗျ'

ကွမ်းကြုံးဝှာက အဆိပ်ဖားပြုပ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

'မိမိနည်းပေါက်တယ်ဗျာ ကျုပ်ခင်ဗျားကို မသိပါဘူး၊ ခင် ဗျားပြောတာတွေကိုလဲ နားမလည်ပါဘူး'

'ရပါတယ် ခင်ဗျားမသိရင် ပြောပြရတာပေါ့၊ ကျုပ်နာ မည် အဆိပ်ဖားပြုပ်လိုခေါ်တယ် ရွှေဖားပျံ စွေ့အိချာ ဟာ ကျုပ်ရဲ့အချစ်ဆုံး ညီမပဲဗျ'

'ဘာ အဆိပ်ဖားပြုပ် ဟုတ်ထား'

'ဟုတ်တယ်'

ကွမ်းကြုံးဝှာ ရင်ထိတ်သွားသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်ဟူသော အမည်ကို သူ့ကောင်းစွာ ကြားဖူး ထားပါသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်သည် စိတ်နေသဘောထား ထူးခြားပြီး အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

တောင်ပင်လယ်ရှိ ကျွန်းတစ်ကျွန်း၌ နေထိုင်ပြီး ပြည်မသို့ ကူးလူးဆက်ဆံခြင်းမရှိသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ပြည်မသိုင်းသမားများကသူ့အား အများ အတွက်အန္တရာယ်ရှိသူဟူ၍ သဘောမထားဘဲ လျစ်လျူရှုထား ကြသည်။

ဝေးလံလှသော တောင်ပင်လယ်မှ အဆိပ်ဖားပြုပ်သည် ပြည်မသို့ရောက်ရှိလာကြသည်။

ခားရေကန်သို့တိုင် ရောက်လာပြီး သူ့အား ရန်ရွာနေသည်။ ရွှေဖားပျံ စွေ့အိချာကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုနေ၏။ အဆိပ်ဖားပြုပ်ကို မသိသလို ရွှေဖားပျံ စွေ့အိချာကိုလည်း သူမသိပါချေ။

ကွမ်းကြုံးဝှာ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ အဆိပ်ဖားပြုပ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း

'ခင်ဗျား လူမှားနေတာ သေချာပြီဗျ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ် မှဲ့ပွားပွားရင်း...

'ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောချင်ရတာလဲ'

'ဘာ'

'ခင်ဗျားလိမ်ပြောလို့လဲ ကျုပ်မယုံဘူး'

'တောက် ကျုပ်က မသိလို့ မသိဘူးပြောနေတာ ခင်ဗျား နားလည်ဖို့ကောင်းထယ်'

ကွမ်းကြုံးဝှာ ဒေါသဖြစ်လာ၏။

သူ၏ လက်တစ်ဖက်မှာလည်း ခါးမှခားရိုးဆီသို့ မသိမသာ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ အဆိပ်ဖားပြုပ်က

'ထောင်းပြီလေ... ခင်ဗျား မေ့နေတယ်ဆိုရင်လဲ ကျုပ် အစဖော်ပေးရသေးတာပေါ့၊ လင်းနို့ကျောက်တန်းက လင်းနို့ ဘုရင် မိုးပွားဝါးကိုတော့ သိတယ်မဟုတ်တာ'

'ဘာ... မိုးပူဝါး ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ... ဘာလဲ မသိဘူးလို့ ပြောဦးမှာလား'

ကွမ်းကြုံးဝှား ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါ စွားလေသည်။
အဆိပ်ဖားပြုပ်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း...

'မပြောပါဘူးဗျာ... ကျုပ်တို့ထိပါတယ်၊ ဘာလဲ ခင်ဗျား။
သူနဲ့ပတ်သက်နေလို့လား၊ သူ့အလှူဆိုးလှူမိုက် တစ်ယောက်ဆို
တော့'

သူ၏စကားမဆုံးမီ အဆိပ်ဖားပြုပ်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်
လေ၏။

'လှူဆိုးလှူမိုက်ဆိုတာ ဘယ်လိုခွဲခြား သတ်မှတ်တာလဲ'

'ဆို... သူ့က လှူသတ်ခေါ်ပြတိုက်၊ မကောင်းမှုမှန်သမျှ လုပ်ခဲ့
လို့ပေါ့'

'ဒါနဲ့ပဲ လှူဆိုးလှူမိုက်ဖြစ်ရောသား'

ဟုတ်တယ်လေ... လူတွေအားလုံး၊ အညံ့လို သတ်မှတ်တာကြား
တာပဲ မဟုတ်လား၊ လူလူချင်း ကိုယ်ချင်း စာနာထောက်ထား
ခြင်းမရှိဘဲ မကောင်းမှုဒုရိုက်ပြုလုပ်သူဟာ လှူဆိုးလှူမိုက်ပေါ့ဗျာ
အဆိပ်ဖားပြုပ် ပြုံးလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ၊ သူ့က မဟုတ်တာတွေလုပ်တဲ့အတွက် လှူဆိုး
ကြီးလှုပ်အားလိုက်ပါတော့၊ လူကောင်းအမည်ခံပြီး မကောင်း
တာလုပ်တဲ့လူ၊ သနားညှာတာထောက်ထားမှုမရှိဘဲ ရက်စက်
ကြမ်းကြုတ်တဲ့လူ၊ ကိုယ်ချင်းမစာနာတတ်တဲ့လူကိုကော ဘယ်
လိုပြောမလဲ'

ကွမ်းကြုံးဝှား ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်နားမလည်ဘူးဗျာ'

'ဟာ... ခင်ဗျား နားမလည်ဘူး ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'ဟား ဟား ဟား...'

အဆိပ်ဖားပြုပ်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူ၏ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကွမ်းကြုံးဝှားက ဆူအား ဝေးကြည့်နေမိ၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က အတန်ကြာရယ်မောလိုက်ပြီးမှ...

'တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့လူစုဟာ

မိုးပူဝါးကို လိုက်ရှာရင်း လင်းနို့ ကျောက်တန်းကို ရောက်လာ
ခဲ့ကြတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ မိုးပူဝါးဟာ
ခြေသုပ်ပုဆိုး မြေစွယ်ကျိုးလိုဖြစ်နေပြီလေ၊ သူ့ရဲဇနီးသမီး ခေ
လုမျောဗီး မမာမကျန်ဖြစ်နေတာကို တစ်ဖဝါးမကွာ ပြုစု
စောင့်ရှောက်နေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရောက်လာတော့ သူ့အ
ထက် ဇနီးသည် အသက်ရှင်သန်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့
တော့'

'ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ခုနစ်ယောက်ဟာ သိုင်းသောဏ္ဍာ
လူများကြည့်ညိုလေးစားခြင်းခံရတဲ့ သိုင်းထိပ်သီးတွေ ဖြစ်ကြ
တယ်ဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေကြတယ်၊ တရားလက်လွတ် ပြုခဲ့ကြ
တယ်လေ'

ကွမ်းကြုံးဝှား ဘာမျှမပြောနိုင်ပါချေ။

အဆိပ်ဖားပြုပ်ကိုသာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်
နေမိလေတော့သည်။ အဆိပ်ဖားပြုပ်က မကျေမနပ်ဖြင့် ဆက်
ပြောလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ဟာ လူလူချင်း ညာတာထောက်ထားမှုကင်းမဲ့
ခဲ့ကြတယ်။ သိုင်းယောဇဆည်ကမ်းကိုဖောက်ပြီး မတရားမှုတွေ
ပြုလုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ကဲ ပြောစမ်း။ ဘယ်သူကလူဆိုး၊ ဘယ်သူက
လူကောင်းလဲ၊ လူကောင်းနဲ့လူဆိုး ဘယ်လိုခွဲမလဲ၊ ကျုပ်ကို
ခွဲခြားပြစမ်းပါဗျ’

ကွမ်းကြုံးဝှံစကားမပြောနိုင်ပါချေ။

သူ၏မျက်စိထဲတွင် လင်းနို့ကျောက်တန်း၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော
အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိလေ၏။

ထိုစဉ်က သူတို့လူစုသည် လင်းနို့ဘုရင် မိုးပွားဝါးအား
သုတ်သင်ရန် သွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

မိုးပွားဝါး၏ အိမ်ကလေးသို့ရောက်လျှင် မကျန်းမမာဖြစ်နေ
တော့ ဇနီးသည်ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေသည် မိုးပွားဝါး
ခြင်းကွဲခဲ့ရ၏။

မိုးပွားဝါး၏ဇနီးသည်မှာ သေလုမျောပါး ရောဂါဝေဒနာ
ခံစားနေရလေသည်။ သူတို့လူစု၌ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်
သော သမားတော် လင်းက ဆေးဝါးကုသပေးခဲ့သေး၏။

အမှန်ဆိုလျှင် သမားတော် လင်းက အချိန်ယူကုပေးလျှင်
မိုးပွားဝါးဇနီးမှာ အသက်ရှစ်နှစ်မည်ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် အချိန်အကုန်မှခံနိုင်သည့် ကြွယ်ကြွေ သိုင်းသမား၊
မင်းဟန်က မိုးပွားဝါး၏ ဇနီးအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်
လေ၏။

သူ၏ ရက်စက်မှုကို အိမ်ကလေးအပြင်ဘက် ရောက်နေသော
သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းနှင့် မိုးပွားဝါးတို့ မသိလိုက်ကြပါချေ။

မိုးပွားဝါးပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ၏ ဇနီးသည်
မှာ သေဆုံးနေချေပြီ။

မိုးပွားဝါးမှာ ရွာသွပ်သွားသူ တစ်ယောက်အလား သူတို့
အား တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

မိုးပွားဝါး၏သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်မားလှသည်ကို တွေ့မြင်
ခဲ့ရသည်။

အားလုံး စုပေါင်းကာ တိုက်ခိုက်မှု မိုးပွားဝါးကို သုတ်သင်
ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ခဲ့သည်။

‘မိုးပွားဝါးတို့ ဇနီးမောင်နှံ သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် သူ
လည်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။’

သူတို့၏လုပ်ရပ်များ မှာယွင်းနေပြီလောဟု မကြာခင်တော့
မိသည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းကမူ လုံးဝမှားယွင်းသည်ဟု ဆိုခဲ့လေ
၏။

မိုးပွားဝါးတို့ ဇနီးမောင်နှံအား သုတ်သင်ရာ၌ သူလုံးဝ
မပါဝင်ဘဲ ဘေးပယ်နေခဲ့သည်။

တပြည်ပြည်၊ တွေးတောစဉ်းစားရင်းမိုးပွားစား၊ သုတ်
သင်ခဲ့လည်းမှာ မှားယွင်းနေကြောင်းသိလာသည်။

မိုးပွားစား သုတ်သင်စရာမလိုဘဲ လူ့ကောင်းသစ်ယောက်
ဖြစ်လာအောင် ပြုပြင်နိုင်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိသည်။

ထိုသို့တွေးတောမိချိန်မှစပြီး သိုင်းလောကသို့ သိပ်မထွက်
တော့ဘဲ ဓားရေကန်၌သာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

ယခု ထိုကိစ္စကို အပေော်သာ သူ့ရှိနေချေပြီ။

ကွမ်းကြုံးဝှာ ငိုနေသည်ကိုတွေ့လျှင် အဆိပ်ဖားပြုပ်က...

တယ်လိုလဲ ကျုပ်မေးတာ ခြောက်ပါဦး'

ဟု ကျယ်လောင်စွာ မေးလိုက်သည်။

ကွမ်းကြုံးဝှာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်ကို ကြည့်ကာ

'လူ့ကျင့်ဝတ္တရားနှင့်အညီ ပြုမှုနေထိုင်မယ် မတရားမှုကို ဆန်
ကျပ်ပြီးအများအကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင် ဇီလူဟာ
လူ့ကောင်းပါပဲ။ လူ့အများစုကွဲစုဆက်ဆောင်သုပ်မယ် လူ့ကျင့်
ဝတ်နှင့် ကဏ္ဍဥပဒေကို မလေးမစားမလိုက်နာဘဲ ကိုယ်စိတ်
ထင်ရာစိုင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ဇီလူဟာ လူဆိုးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျုပ်
ပြောတာ ခင်ဗျားနားလည်မှာပါ'

အဆိပ်ဖားပြုပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ခင်ဗျားဆိုလိုချင်တာကို ကျုပ်သိပ်ကို နားလည်တာပေါ့
ဗျာ ဒါပေမယ့်ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ လူမမာ

တစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် ထတ်ပစ်လိုက်တာ လူ့ကောင်း၊
တစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူသာ။'

ထူး၏ သေသံကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။

ပြောရင်း ပြောရင်း ဒေါသထွက်လာ၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီ
မြန်းနေတော့သည်။

ကွမ်းကြုံးဝှာ ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

'ဇီလူဟာ လူ့ကောင်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ'

'ဒါဆို ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား လူ့ကောင်းမဟုတ်ဘူးလို့ဝန်ခံ
လိုက်တာပေါ့'

ကွမ်းကြုံးဝှာ မချိပြုံးပြုံးကာ

'ကျုပ်က လူမမာ တစ်ယောက်ကို ထတ်ပစ်ရလောက်အောင်
မရက်စက်သေးပါဘူးဗျာ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူ့တစ်ယောက်တည်းကို သိုင်းထိပ်သီးတွေ
က ဝိုင်းပြီးတိုက်ခိုက်တဲ့အထဲမှာတော့ပါဝင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

'ဒါတော့ ကျုပ်တို့က သူ့ကိုရန်သူအဖြစ် မြင်ထားလို့ပေါ့
ဗျာ အဲဒီအချိန်က သူ့ယာကြော့ကဏ္ဍကောင်းအောင် ခက်ထန်
ပြုအားလုံးကို ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်လေ'

'ခင်ဗျားသို့လေ သူ့ရဲ့လူမမာ ဇနီးသည်ကို ထတ်ပစ်လိုက်
ကြတာကို'

'ကျုပ် မဟုတ်ဘူးဗျာ'

'ဇီလူစုထဲမှာ ခင်ဗျားပါခဲ့တာပဲ'

ကွမ်းကြုံးဝှာ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။
အဆိပ်ဖားပြုပ်က...

'ခင်ဗျား မငြင်းနိုင်ဘူးမဟုတ်လား'
ကွမ်းကြုံးဝှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် ကျုပ်မငြင်းပါဘူးဗျာ'
'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားမှာအပြစ်ရှိတယ်ပေါ့'

'ဘာ ကျုပ်မှာ အပြစ်ရှိတယ်ဟုတ်လား'
'ဟုတ်တယ်'

ကွမ်းကြုံးဝှာ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
'ကျုပ်ကတော့ အပြစ်လို့မထင်ဘူးဗျ'

'ဘယ်ထင်မလဲ ခင်ဗျားက ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်ပတ်
သတ်ခဲ့သူတစ်ယောက်ကိုဗျ'

'နေပါဦး ခင်ဗျားက သယ်သလဲ၊ ဘာကြောင့်ဒီအကြောင်း
တွေလာပြောနေတာလဲဗျ'

အဆိပ်ဖားပြုပ် မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'ကျုပ်နဲ့ဆိုင်လို့ ပြောတာပေါ့ မိုးပွားဝါးခွဲဇနီး ရွှေဖားပျံ
တွေ အိချာဟာ ကျုပ်ညီမအရင်း ခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေလို့ပေါ့
ဗျာ'

'ဘာ'

မမျှော်လင့်သော စကားကြားထိုက်ရခြင်းကြောင့် ကွမ်းကြုံး
ဝှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်နေသည်။
အဆိပ်ဖားပြုပ်က အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း...

'ခင်ဗျားတို့ ရက်ရက်စက်စက်သယ်ဖြတ်သွားတဲ့ ရွှေဖားပျံ
တွေ အိချာဟာ ကျုပ်ညီမပဲ သူ့သေဆုံးသွားတဲ့ အကြောင်းရင်း
ကိုသိတာနဲ့ ကျုပ်ကခင်ဗျားတို့ကို လိုက်ရှာခဲ့တာပဲ အခုခင်ဗျား
ဘယ်ပြေးမလဲ'

ကွမ်းကြုံးဝှာ ဆက်ပြင်းချကာ...

'ကျုပ် မပြေးပါဘူးဗျာ ဒါထက် မိုးပွားဝါးခွဲ တွေ အိချာ
တို့အကြောင်း ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ လင်းနို့ကျောက်
တန်းကို ကျုပ်တို့ရောက်တုန်း သူတို့နှစ်ယောက်အပြစ် ဘယ်သူ
ကိုမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး သူတို့အကြောင်း ပြန်ပြောနိုင်တဲ့လူ မရှိဘူး
ထင်တယ်'

'ခင်ဗျား ဒီလိုထင်ရင်မှာ သွားမှာပေါ့ မိုးပွားဝါးဟာ ကျုပ်
ညီမကို ကုသဖို့ သမားတော်တစ်ယောက် ခေါ်ထားတယ်၊
ဒီသမားတော်ဟာ တကူးတိ ဆိုတဲ့လူပဲ'

ကွမ်းကြုံးဝှာ အံ့သြသွားပြီး-

'တကူးတိ မိစ္ဆာသမားတော် တကူးတိ ဟုတ်လား'
'ဟုတ်တယ်'

'သူက သမားတော်လင်းနဲ့ ပြိုင်ဘက်ပဲ ဒါပေမယ့် သူဟာ
အနက်ဆောင် သိုင်းလောကသား ထစ်ယောက်ဖြစ်တယ် ဘယ်
တော့မှ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ဆေးကုသလေ့ မရှိဘူးဗျ'

မုန်ပါတယ်ဗျာ သူကကျုပ်ညီမကို ဆေးကုသ ပေးနေတာ ကြာပြီ ဒါပေမယ့် ဆက်ဆာလာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ သူ ကိုယ်တိုင်ပဲ သမားတော်သင်း ကုသရင် ပျောက်ကင်း သွားမယ် လို့ပြောခဲ့တယ် သူဟာ ခင်ဗျားတို့ မိုးပွားဝါးဆီကို ရောက်သွား စဉ်က အိမ်ထဲမှာရှိခဲ့တယ် ခင်ဗျားတို့ ဧည့်ခံအိမ်ထဲ ဝင်လာ တော့ အခန်းမျက်နှာကြက်ပေါ် တက်ပုန်းနေခဲ့တာပဲ သူက အခြေအနေမဟန်တူးဆိုတာ ရိပ်မိခဲ့တယ်လေ မိုးပွားဝါးလေး ဘာ မှမပြောဘဲ နေခဲ့တယ် ခင်ဗျားတို့လူစုက ကျုပ်ညီမနဲ့ မိုးပွား ဝါးကိုသုတ်သင်လိုက်တာ သူ့အစအဆုံးအတွဲမြင်ခဲ့တာပဲ ခင်ဗျား တို့ မိုးပွားဝါးဆီကို အာရုံဆွဲနေတုန်းလူက ခေါင်မိုးဖောက် ပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ သူ့ဖောပြောပြလို့ ကျုပ်ကအကြောင်း စုံသိရတာပေါ့။

ကွမ်းကြိုးဝှာ ဝိုင်သွားသည်။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိုင်းထိပ်သီးများဖြစ်သည်ဟု ယူဆသာ ကြသော်လည်း လူ့စင်ယောက်ပုန်းအောင်းနေခဲ့သည်ကိုပင်မသိ ခဲ့ကြပါချေ။

ပို၍ဆိုသည်မှာ ခေါင်မိုးဖောက်ကာ ထွက်ပြေးသွားသည် ကိုပင် မသိခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့၏။

မိစ္ဆာသမားတော် တကူးတီကြောင့် အဆိပ်ဖားမြှုပ်စွာ အဖြစ်မှန်ကို သိရှိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

အဆိပ်ဖားမြှုပ်စွာ...

‘ကဲ ကျုပ်ဘာဖြစ်လို့ခင်ဗျားဆီအာရုံရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်ဆရာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်သည်။
ကွမ်းကြိုးဝှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည့်။
‘ကျုပ် နားလည်ပါပြီဗျာ’
‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

‘ကျုပ် တာဝန်မကင်းဘူးဆိုတာမှန်တယ် ဒါပေမယ့် မိစ္ဆာ စတုက်တော့ ကျုပ်အရှုံးမပေးနိုင်ဘူးဗျာ မိုးပွားဝါးကော ရွှေ ဖားပျံတွေ အိချာကော သိုင်းလောကမှာ ကျုပ်လည်ကျက်စား စဉ်က မကောင်းမှုတွေပြုလုပ်ခဲ့ကြတာပဲ သူတို့လင်းနို့ကျောက် တန်းမှာ မသေလဲ၊ တစ်နေရာမှာတော့ သေရမှာပဲ လူဆိုးတွေ စတုက်ပြေးစရာမြေခွံပါဘူးဗျာ’

‘ခင်ဗျားက ဘယ်လိုမှသဘောမထားဘူးပေါ့’
‘ဟုတ်တယ်’

အဆိပ်ဖား ပြုပ်၏ မျက်နှာခက်ထန်မားကျာအာ၏။
ကွမ်းကြိုးဝှာကို စိုက်ကြည့်ရှင်း...

‘ကောင်းပြီ ခင်ဗျားခေးထုတ်ပေတော့’
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကွမ်းကြိုးဝှာက သူ့အားပြန်လည်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။
အဆိပ်ဖားပြုပ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန်မှတစ်ပါး အခြား

သောနည်းလမ်းမရှိတော့ကြောင်းနားလည်မိသည်။
ထို့ကြောင့် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ခါးမှခေးကို ဖြည်းဖြည်း ချင်း ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

လေပြည်လေညှင်း စေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာ၏။

ကွမ်းကြိုးဝှား၏ အတတ်အစားများက တဖျပ်ဖျပ်လူးလူး သွားသည်။

အဆိပ်ဖားပြုတ်က ဒူးကွေးကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ရွှေသို့ ကွေးထား၏။

ကျောပြင်နိမ့်ကာ ခေါင်းမော့ထား၍ ရှုတ်စရက်ကြည့်လျှင် ဖားပြုတ်တစ်ကောင် ရွှေသို့ ခုန်တော့မည့်ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် တူလှ ပေတော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စောင်း မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

အတော်ကလေးကြာလျှင်
'ယား...'

ရှုတ်စရက် ကွမ်းကြိုးဝှားက ငြာသံပေးကာ စတင်တိုက် ခိုက်လေ၏။

အဆိပ်ဖားပြုတ်ကလည်း မသဲမကွဲမည်သံပြုရင်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဘေးရေကန်ဘေး၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ရှုတ်ခြည် ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

ကွမ်းကြိုးဝှား၏ နဖူးပေါ်၌ ချွေးများယိုစီးကျလာသည်။

သူက အထက်မြက်ဆုံး ဘေးကွက်များ ဖော်ထုတ်ကာ တိုက် ခိုက်ခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။ သို့တိုင် အဆိပ်ဖားပြုတ်အား အနိုင်မရ ခဲ့ပါချေ။

အဆိပ်ဖားပြုတ်သည် ကုန်းကုန်း၊ ကွကွဖြင့် ရွှေတိုးလိုက် နောက်ဆုတ်လိုက် ဟိုခုန် ဆည်ခုန်ဖြင့် မျက်စိနောက်အောင် ပြုလုပ်ရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေ၏။

သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်လိုက်တိုင်း ပြင်းထန်သော အင် အား တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာ၏။

ကွမ်းကြိုးဝှားမှာ အဆိပ်ဖားပြုတ်နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်မီရ လေအောင် မနည်းကြိုးစားရွှောင်တိမ်းနေရတော့၏။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် ဒုက္ခရောက်မည်ဖြစ် ကြောင်း နားထည်ထားလေသည်။

ဝါရင့် သိုင်းသမား တစ်ယောက်ပီပီ အဆိပ်ဖားပြုတ်အား အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်မည်နည်းလမ်းကို ရှာဖွေ စဉ်းစားလိုက်လေ သည်။

သို့သော် အဆိပ်ဖားပြုတ်အား မည်သို့မည်ပုံတိုက်ခိုက်ရမည် ကို စဉ်းစား၍မရခဲ့ချေ။

အကြောင်းကား အဆိပ်ဖားပြုတ်မှာ မျက်စိနောက်အောင် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လှုပ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ခုန်ပေါက်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လို့
သည်မှာ ကြောက်စရာကောင်းအောင် အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်
နေလေသည်။

ကွမ်းကြိုးဝှားပင် မနည်း လွတ်အောင်ရွှောင်နေရ၏။

အဆိပ်ဖားပြုတ်ခဲနွားကိုယ်ပေါ်သို့ ခားဖြင့်တစ်ချက်နှစ်ချက်
မိမိရုတ်တိုင်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း အဆိပ်ဖားပြုတ်က မဖြူချေ။

ထို့ကြောင့် ကွမ်းကြိုးဝှား ပိုပြီးထိတ်လန့်လာလေသည်။

အဆိပ်ဖားပြုတ်မှာ ခားတိုးမပေါက်သော သံမဏိပိုးမျှ
အကျိတ်ဆင်ထားကြောင်း ရိပ်မိလိုက်၏။

ထိုအခါ သူ၏ဦးခေါင်းကိုသာ ဦးတည်တိုက်ခိုက်ရပေတော့
သည်။ သို့ပါသော်လည်း ဦးခေါင်း ဝပ်နီမ့်နီမ့်ထားကာ လက်
နှစ်ဖက် ကွေးရင်း အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက် နေခြင်းကြောင့်
မည်သို့မျှထိအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ပါဘော့ချေ။

တိုက်ခိုက်ရင်းမှာပင် အဆိပ်ဖားပြုတ်အားမည်သို့မျှထိအောင်
တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းမရှိဟု ယုံကြည်လာလျှင် ကွမ်းကြိုးဝှား
လှုပ်ခြောက်ခြားလာတော့သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျွတ်စားခဲ့
တိုက်ပွဲများစွာ ရင်ဆိုင်ဆင်နွှဲခဲ့ဖူးလေသည်။

ထိုသို့ ခံစားချက်မျိုး တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့
ချေ။

ယခုတော့ အသက်အရွယ်ဘောက်လာသည်ကတစ်ကြောင်း၊
မည်သို့မျှထိအောင် တိုက်ခိုက်၍ရမည်မဟုတ်ဟု တွက်ဆမိသည်က
တစ်ကြောင်းမို့ ထိတ်လန့်သည့်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း
သည်ပင် ရှုံးနိမ့်စရာ အဓိကအကြောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေတော့
သည်။

တိုက်ခိုက်ရင်း စိတ်ထွေပြားသွားသည်နှင့်
'ဝုန်း'

ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ကွမ်း
ကြိုးဝှား နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

သူ၏ ဝဲဘက်ပခုံးတစ်ဖက်မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်
ထူးတော့၏။ ကွမ်းကြိုးဝှား မျက်နှာပျက်သွားသည်။

'ဟား...ဟား...ဟား'

အဆိပ်ဖားပြုတ် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေ၏။
ကွမ်းကြိုးဝှားကို စိုက်ကြည့်ရင်း....

'တယ်လိုလဲ ခင်ဗျား ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်
လား'

ကွမ်းကြိုးဝှား အံကြိတ်ရင်း....

'ခင် ခင်ဗျားက ခားတိုးတိုးမပေါက်နိုင်တဲ့ သံမဏိကြိုးမျှင်
အကျိတ်ဆင်ထားတယ်ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'တောက် ကျုပ်လက်ထဲမှာသာ ဆက်တန်ခားရှိရင်ခင်ဗျား
မလွယ်ဘူးမှတ်ပါ'

'ခင်ဗျားအခုထိ စိတ်မလျော့သေးဘဲကိုး ကျုပ်လက်ဝါး မှာ အဆိပ်ပါတယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူးလင်တယ်'

'ဘာ'

'ဟူး...ဟား...ဟား လူတွေက ကျုပ်ကိုဘာကြောင့်အဆိပ် ဖားပြုပဲလို့ အမည်ပေးထားကြသလဲဆိုတာ သိသလား ကျုပ်တစ် ကိုယ်လုံးအဆိပ်တွေ ပြည့်နေလို့ပေါ့ဗျာ ဟား ဟား ဟား'

ကွမ်းကြုံးဝှားက ချက်ချင်းသူ၏ ဝဲဘက် လက်မောင်းရင်းမှ အင်္ကျီများကို စုတ်ဖြုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဝဲဘက်ပခုံး၌ လက်ဝါးထုတ်ခွဲ အသင်းသားပေါ် လွှင့်နေပြီး ညှိမည်၊ ယောင်ကိုင်းနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

စက်ရာမှာ မီးလောင်သားသလို ပူလောင်နေပြီး တစ်စစ်စစ် နာကျင်ကိုက်ခဲသာသည်။

'ဟင် အဆိပ်လက်ဝါး'

လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပါသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပဲက...

'ဟုတ်တယ် ကျုပ်အထူးလေးကျင့်ထားတဲ့ အဆိပ်လက်ဝါး ပေါ့ သိုင်းလောကထိပ်သီး သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်နဲ့ ရင်ဆိုင် ရမယ်ဆိုတော့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်လာခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ'

ကွမ်းကြုံးဝှား အံ့တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပဲကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

'ကောင်းပြီ ခင်ဗျားကကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခ ပေးမယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကလည်း အစွမ်းကုန်ခုခံတိုက်ခိုက်ရမှာပေါ့ဗျာ'

စကားဆုံးလျှင် ဘေးဝေ့ယမ်းက တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဘေးထောင်များ ပွေးခနဲဝင်းလက်သွားသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပဲ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါဘူး'

ပြောရင်း လက်ဝေ့ယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ကွမ်းကြုံးဝှားက ရွှောင်တိမ်းခြင်းမရှိဘဲ အဆိပ်

ဖားပြုပဲ၏ လည်ပင်းသို့ ဦးတည်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပဲက—

'ခင်ဗျား တော်တော်မိုက်မဲ့ပါဇာ'

ရေရွတ်ရင်း ရုတ်တရက် ထက်လှုပ်လိုက်ရာ ကြိုးပျော့တစ်

ချောင်းမှာ ရုတ်ခြည်းလွင့်ပျံ့လာပြီး ကွမ်းကြုံးဝှား၏ လည်ပင်း

ကို ရစ်ပတ်သွားသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပဲ သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း

'ဒါဟာ ဖားပြုပဲလျှာပေါ့ဗျာ ဖားပြုပဲတွေဟာ သားကောင်

ကိုလျှာနဲ့လိပ်ပြီး ဖမ်းကြရတယ်မဟုတ်လား'

ပြောပြောဆိုဆို ကြိုးပျော့ကို ပြန်ဆွဲယူလိုက်ရာ...

'အွန်'

ကွမ်းကြုံးဝှား မသဲမကွဲ ညည်းညူလိုက်သည်။

ကြိုးပျော့က လည်ပင်းကိုတင်းကျပ်စွာ ရစ်ပတ်လိုက်လေ

သည်ဖြစ်ရာ အသက်ရှူကျပ်သွားပြီး မျက်လုံးများ ပြူးထွက်လှာ

သည်။

စားဖြင့် ကြိုးပျော့ကို ပြတ်တောက်ပစ်လိုသော်လည်း မကြိုး
စားနိုင်တော့ချေ။

သူ၏လက်ထဲမှစား မြေပေါ်လွတ်ကျသွားသည်။

ထိက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရစ်ပတ်နေသော
ကြိုးပျော့ကို ပြတ်ရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် အဆိပ်ဖားပြုပ်က ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်နှင့်...

‘ဖြောက်’

ကွမ်းကြိုးဝှား ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က လက်ဆန့်ထုတ်ကာ ကြိုးပျော့ကို သိမ်း
ဆည်းလိုက်၏။

ဝုန်း’

ကွမ်းကြိုးဝှား မြေပေါ်အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘သိုင်းလောကထိပ်သီး စားသမားတစ်ယောက်ရဲ့ အစွမ်း
အစဟာ ဒါပဲလား၊ ထင်သလောက်လဲ မဟုတ်ပါလား၊ ကျုပ်
ညီမသာ ဝေဒနာ မခံစားရဘူးအိပ်ထုတ်လဲမနေဘူးဆိုရင် ခင်
ဗျားတို့ဘဝမှတစ်ဆင့်ခွဲကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုတော့’

သူ၏စကားသံ တိုမ်ဝင်ကွယ်ပျောက်သွား၏။

ရေကန်အလယ်မှ အိမ်ကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
အိမ်ကလေးကား ပိုပ်ရှင်ဇာတ်မဲ့သွားချေပြီ။

စားသမား ကွမ်းကြိုးဝှားမှာ ကမ်းစပ်၌ လဲကျသေဆုံးနေ
ပြီ မဟုတ်ပါလား။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က ကွမ်းကြိုးဝှားစား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးလျှင်--

ကျုပ်သွားတော့မယ်၊ တခြားလူတွေ ကျန်ဆေးတယ်ဗျ’
စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

တစ်ခဏချင်းတွင် သစ်တောအုပ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွား

ပြီး လူလုံးပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

‘ခွပ် ခွပ်...ခွပ် ခွပ်’

မြင်းခွာသံများ ကျယ်စောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စားရေကန်ဆီသို့ မြင်းနှစ်ကောင် ဒုန်းစိုင်းလာနေကြသည်ကို
တွေ့မြင်နိုင်ပေတော့သည်။

‘ခွမ် ခွပ်—ခွပ် ခွပ်’

မြင်းခွာသံ ကျယ်စောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြင်းနှစ်စောင်းမှာ ဓားရေကန်ဆီသို့ ဒုန်းစိုင်းလာနေကြ၏။
မြင်းစီးလာသူနှစ်ယောက်ကား ချူးစိုဝါးနှင့် ဆုံးလွှဲခုံးတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် အဆိပ်ဖားပြုစ် ဆတင်းကြားသိပြီးနောက် ဓားရေကန်ဆီသို့ ဒုန်းစိုင်းကာ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဓားရေကန်သို့ရောက်လျှင် ကမ်းရပ်၌ လူတစ်ယောက် လဲကျနေသည်ကို တွေ့မြင်သွားလေ၏။

‘ဟင်—ဟိုမှာ လူထစ်ယောက်ပါဇာ’

ချူးစိုဝါးက မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ဒုန်းဆင်းကာ ပြေးလွှား၏။ ဆုံးလွှဲခုံးကလည်း နောက်မှလိုက်သွားရလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်သွားသောအခါ ကွမ်းကြုံးဝှာမှာ မြေပေါ် မှောက်လျက် လဲကျနေ၏။

ချူးစိုဝါးက လဲကျနေသူအား ပွေ့ထူရှန် ဟန်ပြင် လိုက်လေသည်။

‘ညီမ...မကိုင်နဲ့’

ဆုံးလွှဲခုံးက ဟန်ထားလိုက်လေသည်။

ချူးစိုဝါး မျက်မှောင်ကြူတ်ကာ—

‘ဘဝဖြစ်လို့လဲ’

‘သူ့ ရဲ့ဇာတ်တွေကိုကြည့်စမ်း’

ချူးစိုဝါးက လဲကျနေသူ၏ဇာတ်များကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူ၏ဇာတ်များ ညိုမည်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘ဟင်—ဒါဟာ အဆိပ်မိထားတဲ့ လက္ခဏာပါလား’

ချူးစိုဝါး အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ အဆိပ်မိပြီး ဆေးသွားတာပဲ။ သူ့ကို တိုက်ခိုက်သွားတဲ့လူဟာ အဆိပ်ကို အတော်လေးနိုင်နင်း ကျွမ်းကျင်ပုံရတယ်’

‘ဆူဘယ်သူလဲ ကျွန်မသိချင်တယ်’

ဆုံးလွှဲခုံးက ကန်နံ့တော့၌ကျနေသော သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုအား ကော်ကံယူကာ လူသေအလောင်းကို ပက်လက်အနေအထားဖြစ်အောင် လှန်လှောလိုက်လေသည်။ အစောင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးကား မည်းနက်နေလေသည်။

မျက်နှာမှာ ပြာနှမ်း၊ နေသော်လည်း ရှုပ်မပျက်သေးချေ။

မျက်နှာကိုတွေ့ရလျှင်—

‘ဟင်...ကွမ်းကြုံးဝှာပါလား’

ချူးစိုဝါး လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

မူနီပေသည်။ သေဆုံးနေသူမှာ ဓားသမား ကွမ်းကြုံးဝှာမဟုတ်ပါလား။

ဆုံးလွှဲခုံး မျက်မှောင်ကျုပ်သွား၏။

အလောင်းကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...
 'သူက ဘေးသမားကွမ်းကြုံးဝှာ ဟုတ်လား'
 ချူးစုံဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဟုတ်တယ်'
 'ညီမရွာနေတာ သူ့ကိုပေါ့ ဟုတ်လား'
 'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'
 'ဒါဖြင့် သူ့ကိုတယ်သူက သတ်သွားတာလဲ'
 'ဒါတော့ ကျွန်မတယ်သိမလဲ'
 'ညီမပြောတော့ သူဟာ ညီမ ဖေဖေကို လုမ့်ကြံတဲ့တရားခံ
 ဆို၊ သူက သက်တန်ခေးကိုလိုချင်နေတာဆို'
 'ဟုတ်တယ်လေ'
 'ဒါဖြင့် သူ့ကယ်လိုလုပ်ခေးသွားတာလဲ'
 'ဒါတော့'
 ချူးစုံဝါး တော့ဝေသွားလေသည်။
 သို့သော် မျက်ချင်းပင်...
 'မီးဆိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်စန်းကျိဟာ တရားခံအစစ်ဖြစ်လိမ့်
 မယ်၊ သူကပဲ အားလုံးကို ရှင်းပစ်လိုက်တာပဲဖြစ်မယ်'
 'ရှောင်စန်းကျိက အဆိပ်သုံးသလား'
 'သူက...'
 ချူးစုံဝါး ရှေ့မည်သို့ ဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေ
 သည်။ မှန်ပေသည်။ ရှောင်စန်းကျိမှာ အဆိပ်ပညာ အသုံးပြု
 သူ မဟုတ်ပါချေ။

သိုင်းလောက ထိပ်သီးသိုင်းသမားများသည် အဆိပ်ပညာ
 အသုံးပြုရမည်ကို ဝန်လေးကြလေသည်။
 အဆိပ်ပညာသည် ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေသည်ကို ယူဆ
 ကာ တော်ခွဲတန်ခွဲ အသုံးပြုခြင်း မရှိကြချေ။
 ချူးစုံဝါး ဝိုင်နေစဉ် ဆိုးလေ့ခုံးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။
 'ကျုပ် စိတ်ထင်ပြောရရင် ကွမ်းကြုံးဝှာကို လုပ်ကြံသွားတာ
 ရှောင်စန်းကျိ မပြစ်နိုင်ဘူး၊ အဆိပ်ပညာ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်
 အသုံးပြုတတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်'
 'အစ်ကိုက ဘယ်သူလို တင်ဆလဲ'
 'တိတိကျကျတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ၊ အစ်ကိုက သိုင်း
 လောက အကြောင်းမှ မသိတာ'
 ချူးစုံဝါး ဆက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 'ယခု နောက်ဆုံး သူမ၏ ဖခင်အား လုပ်ကြံ သွားသည့်
 တရားခံမှာ ရှောင်စန်းကျိဖြစ်ရမည်ဟု တစ်စချ ယုံကြည်လေ
 သည်။
 ရှောင်စန်းကျိနှင့် ကွမ်းကြုံးဝှာတို့နှစ်ယောက်သလျှင် ဆက်
 ဆန်ခေးကို အပိုင်စီးလိုသူများ ဖြစ်ကြမည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။
 ကွမ်းကြုံးဝှာ သေဆုံးသွားသည်ဆိုသောအခါ ရှောင်စန်းကျိ
 သာလျှင် တရားခံဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပါသား။
 ချူးစုံဝါး အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း...
 'တောက်...သိကြသေးတာပေါ့'
 ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။
 ဆိုးလေ့ခုံးက...

'ညီမ မိအိမ်ဂိုဏ်းကို သွားမယ်ဟုတ်လား'

ဟု မေးလိုက်၏။

ချူးစုံဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ရှောင်စန်းကျိနဲ့ စာရင်းရှင်းရလိမ့်မယ်'

ဆုံးလွှဲခုံးက...

'ညီမ တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီလို့ အစ်ကိုထင်တယ်'

'ရှင်း-မှားနေပြီ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'တာမှားတာလဲ'

'အစ်ကိုလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ မှားနေပြီဆိုတာတော့ သေချာတယ်'

ချူးစုံဝါး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မြင်းရိုရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက ကွမ်းကြုံးငှာ၏အလောင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

ကွမ်းကြုံးငှာ၏ အလောင်းကို မြေမြှုပ်လိုသော်လည်း မထိပ်

မကိုင်ဝံ့ပါချေ။ ထိုစဉ်...

'ဘယ်သူလဲ'

ရှတ်တရက် ချူးစုံဝါး၏ အော်ငေါက်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံး ရင်ထိတ်သွားသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ

ချူးစုံဝါးက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောအုပ်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဆုံးလွှဲခုံး အံ့ဩသွား၏။

'ညီမ ဘာဖြစ်တာလဲ'

သူက လှမ်းမေးလိုက်သော်လည်း ချူးစုံဝါးက အဖြေမပေးချေ။

ဆုံးလွှဲခုံး မနေနိုင်တော့ချေ။

'ညီမ ကျုပ်ကို စောင့်ဦး'

ပြောရင်း ပြေးလိုက်သွားရန် ဟန့်ပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် တောအုပ်အတွင်းမှ လူရိပ်တစ်ခု ရိပ်ခနဲလှုပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အန္တရာယ် အငွေ့အသက်ကို ရုတ်ခြည်း ခံစားလိုက်ရ၏။ ဆုံးလွှဲခုံးလည်း တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ လှစ်ခနဲ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

* *

၁၀၀ စိုးကျော်သူ

တောအုပ်ကလေး...

တောအုပ်ကလေးအတွင်းမှ လူရိပ်ထပ်ခု လှစ်ခနဲလှုပ်ရှား
သွားသည်ကို ချူစုဝါးတွေမြင်လိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် အော်ခေါက်ရမ်း ပြေးလိုက်သွားခြင်းဖြစ်၏။
ဆိုးလွှဲခုံးက နောက်မှလိုက်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တောအုပ်ထဲသို့ဆောက်လျှစ် လူရိပ်ကျောက်
ကွယ်သွားသည်။

ချူစုဝါးနှင့် ဆိုးလွှဲခုံးတို့ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြသည်။
ဆိုးလွှဲခုံးက...

'ညီမ သတိထား'

သတိပေးရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်သည်။

ချူစုဝါး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

မြေပေါ် ခြေဆာင့်ကာ

တောက် ပျောက်သွားတာနာတာပဲ ဇီလူဟာ ကွမ်းကြိုးဝှာ
ကို သတိထားတုံ့လှုပ်ဖြစ်ရမယ်

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆိုးလွှဲခုံးက ဘာမှမပြောဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ အကဲ
ခတ်ကြည့်နေသည်။

ချူစုဝါးက...

'ဘယ်သူလဲ သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့စမ်း'

စုန်စုံခြယ်ဝါး ကောင်းကင်နဝါး [မှ-အောက်သိပ်ပြင်] ဝါး

ဟု ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။
သူ၏အသံ တောအုပ်အတွင်း ဟိန်းထွက်လာသည်။

ဆိုးလွှဲခုံးပင်လျှင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

သူမ၏ အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

'ဟား... ဟား... ဟား'

ကျယ်လောင်သောရယ်မောသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်
ကိုကြားလိုက်ရသည်။

ချူစုဝါး၏ ခန္ဓာကိုယ်ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။
ဆိုးလွှဲခုံးက...

'ညီမ သတိထား' ဟု သတိပေးလိုက်သည်။

ချူစုဝါး အကြိတ်ကာ...

'ရှင်သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့စမ်း'

ဟု အော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။ သူမ၏စကားသံနှင့် မရှေး
မနှောင်းမှာပင်...

'ဟား ဟား ဟား'

ရယ်မောသံကြီးကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာပြန်သည်ကိုကြား
လိုက်ရသည်။

ချူစုဝါး ခံပြင်းသွားသည်။

ကွမ်းကြိုးဝှာအား လုပ်ကြံသွားထွက် သူတို့အား မခန့်သေး
စားပြုလုပ်နေသည်ဟု ယူဆပြီး...

'ကောင်းပြီထေ ရှင်ထွက်မလာရင်လဲကျွန်မပိုင်လာရမှာပေါ့'

အော်ပြောရင်း ရယ်သံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦးထည်ပြေ
လွှားသွားသည်။

ဆုံးလွှဲခုံး မနေနိုင်တော့ချေ။

‘ညီမ အရမ်း ဝင်မသွားနဲ့’

သတိပေးရင်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ပြေးလိုက်သွားကြသော တောအုပ်တစ်ဖက်
၌ သစ်ပင်များထူထပ်လျက်ရှိပေ၏။

သစ်ပင်ချုံနှွယ်များကို တိုးဝှေ့ကာ အတင်းပြေးဝင်သွား
ခြင်းဖြစ်သည်။

သစ်ပင်များအကြားသို့ တိုးဝင်သွားစဉ်...

‘ဟား ဟား ဟား’

ရယ်မောသံများ ဆက်ကာဆက်ကာ ထွက်ပေါ်လာပြီး
တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွားသည်။

ချူးစုဝါး၏ အလျှော့မပေးဘဲ အားကုန်ပြေးလိုက်သွား
သည်။

ဆုံးလွှဲခုံး စိတ်ပျက်သွားသည်။

‘ညီမ သူသွားပါစေ’

အော်ပြောရင်း ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။ ချူးစုဝါးလည်း
ရပ်တန့်လိုက်မည်ထင်မှတ်မိ၏။ သို့သော် ချူးစုဝါး၏ ခြေလှမ်း
မရပ်ဘဲဆက်ပြီးပြေးလိုက်သွားသည်။

‘ညီမ’

ဆုံးလွှဲခုံး အော်ခေါ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ချူးစုဝါးမှာ သစ်ပင်ချုံနှွယ်များကြား တိုးဝှေ့
ကာ ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံး စိတ်ပျက်သွားသည်။

ချူးစုဝါး ပြေးသွားရာနောက်သို့ လိုက်သွားရ၏။

ထောနက်ထဲသို့ ဝင်မိလျှင် အရွှေဘက်မလှမ်းမကမ်း၌ ချူး
စုဝါး ငေးငိုင်ကာရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။

ဆုံးလွှဲခုံး ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆက်တော်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

‘ညီမ သူ့ကိုလိုက်ရှာလို့ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့မတွေ့ရမှတ်လဲ’

‘ညီမ’

ချူးစုဝါးက သူ၏စကားဆုံးအောင်မစောင့်ဘဲ ကြားဖြတ်

ပြောလိုက်သည်။

‘အစ်ကို ရွှေမှာ လမ်းနှစ်ခု ဖြစ်နေတာ တွေ့တယ်မဟုတ်

ဇား’

မှန်ပေသည်။ အရွှေဘက်တွင်လမ်းနှစ်ခုရှိနေပါ၏။ ဆုံးလွှဲ

ခုံး ခေါင်းညီထိကာ...

‘ဟုတ်တယ်လေ - ဆွဲခါတာဖြစ်သလဲ’

‘အစ်ကိုက ဝဲဘက်လမ်းကိုသွား။ ကျွန်မက ယာဘက်လမ်းကို

သွားမယ်’

‘ဟာ...ညီမ’

‘ကျွန်မ သူ့နောက်ကိုလိုက်မယ်။ သူဟာအရေးကြီးတဲ့ လူ

တစ်ယောက်ဖြစ်မှာပဲ။ သူ့ကိုဖမ်းမိရမိ ကျွန်မဖေဖေ အသတ်ခံ

လိုက်ရတဲ့ကိစ္စကို ဖြေရှင်းနိုင်မယ်။ ကောင်းကင်နဂါးဆိုတာ

ဘယ်သူတယ်ဝါဖြစ်တယ် ဘာကြောင့် ကျွန်မဖေဖေကို သတိ

ရတယ်ဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာမယ်မဟုတ်လား’

ဆုံးလွှဲခုံး စိတ်ပျက်သွား၏။

ရယ်သံရှင်မှာ ကွမ်းကြိုးဝှားကိုပင် သတ်ပစ် နိုင်သည်ကို

ထောက်ချင့်ကာ ခေသမှုမဟုတ်ကြောင်း ထိနိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ချူးစုဝါးအတွက် သူကစိတ်မချနိုင်ချေ။

ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့လျှင် ချူးစုဝါးမည်သို့မျှ ရင်ဆိုင်နိုင်

မည် မဟုတ်ဟုယုံကြည်ထား၏။

သူက ဟန်တားရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်ပင် ချူးစုဝါးက...

‘က ကျွန်မသွားမယ်’

မြောပြီး ယာဘက် လမ်းကလေးတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွား

လေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံး ရင်ထိတ်ကာ

‘ညီမ...ညီမ ခနုနေဦး’

အော်ဟစ်ဟန်တားလိုက်သော်လည်း ချူးစုဝါးက ရပ်တန့်

ခြင်း ပြုဘဲ ဆက်ပြီးပြေးဝင်သွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

‘အစ်ကိုက တစ်ဖက်မှာသွားရှာပါ။ တွေ့ရင်ချက်ချင်း အသံ

ပြုလိုက်ပါ’

ဟု အော်ပြောသွားသေး၏။

ဆုံးလွှဲခုံးငိုငိုသွားသည်။

မတတ်သားသည့်အဆုံး ယာဘက်လမ်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်

ချူးစုဝါနှင့်လမ်းခွဲလိုက်ပြီဖြစ်၏။ ချူးစုဝါအား မည်သို့မျှ
စိတ်မချနိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် သူ၏ခြေလှမ်းများ၊ နှေးကွေး လေးလံနေလေ
သည်။

ရွှေသို့ဆယ်လေးငါးလှမ်းမျှ လှမ်းသွားပြီး ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ
ရပ်လိုက်၏။

'အင်း ရန်သူလွတ်သွားတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ချူးစု
ဝါး ဒုက္ခမထောက်ဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်။ သူတစ်ယောက်
တည်း ရန်သူကို တယ်နည်းနဲ့မှ ရင်ဆိုင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး'

ထိုသို့တွေ့ပြီး နောက်ကြောင်းလှည့်လိုက်သည်။

နောင်သို့ပြန်လျှောက်လာပြီး လမ်းဆုံလမ်းခွဲသို့ထောက်လှုပ်
ဝဲဘက်လမ်းကသေးအတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဝဲဘက်လမ်းကသေး၌ လူသူကင်းရှင်းနေပေသည်။ ထိုလှမ်း
ကလေးအတွင်းသို့ ချူးစုဝါဝင်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ယခု
ချူးစုဝါကို လုံးဝမတွေ့ရတော့ချေ။

ဆုံးလွှဲခုံးက ရှည်ရှည် ဝေးဝေး စဉ်းစား မနေတော့ဘဲ
လမ်းကလေးအတွင်းသို့ ပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်သွားလေတော့
သည်။

လေဝေယမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။

ရွက်ဝါကလေးများ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျလာသည်။

လှမ်းပေါ်၌လည်း ဖိုတသောင်းထောင်းထသွားလေသည်။

ချူးစုဝါက ခပ်သွက်သွက်လေ၊ လှမ်းဝင်သွားသည်။

ဆတော်ကလေးဝင်သွားမိလျှင် အရွှေဘက်မှလှမ်းမကမ်း၌ လူရိပ်
တစ်ခု လှုပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်၏။

'ဘယ်သူလဲ ရပ်လိုက်မေး'

အော်ငါ့ကံရမ်း ပြေးသွားလေသည်။

သူမပြေးသွားသည်နှင့်

'ဟား...ဟား...ဟား'

ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ချူးစုဝါခြေလှမ်းတုံ့ခနဲရပ်သွား၏။ ရယ်မောသံမှာ သူမ၏
အရွှေဘက်မှလိုလို ဝဲယာ နောက်ကျောဘက်မှလိုလို ခန့်မှန်း
မရအောင် ထွက်ပေါ်လစခြင်းဖြစ်လေသည်။

ချူးစုဝါး ရင်ထိတ်သွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆက်ခတ်ကြည့်ရင်း

'ဘယ်သူလဲ သတ္တိရှိရင် ထွက်လာခဲ့စမ်း'

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏ စကားသံနှင့် မာရူးမ
နှောင်းမှာပင်....

'ဟား ဟား ဟား မင်းက တယ်လဲ သတ္တိကောင်းနေပါ
လား'

အသံဩဩကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရ၏။

ချူးစုဝါးက အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူမှာ အဆိပ်ဖားပြုပ်ဖြစ်လေ၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ်ကိုတွေ့လျှင် ချူးစုဝါး မျက်မှောင်ကြည့်သွား၏။ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စိုက်ကြည့်ရင်း...

‘ရှင်က ကွမ်းကြိုးဝှားကို သယ်ပစ်လိုက်တယ်ဟုတ်သား’ ဟု မေးလိုက်လေ၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ဘာလဲ မင်းကကွမ်းကြိုးဝှားနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား’

‘ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ ဒါမေမယ့် ကျွန်မကလဲ သူ့ကိုသတ်ပစ်ချင်နေတာရှင်’

‘ဘာ မင်းလဲ သူ့ကိုသတ်ပစ်ချင်တယ်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူက ကျွန်မအဖေကို လုပ်ကြံသွားတယ်လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်နေတယ်ရှင်’

‘ဪ ဝီယိုကိုး’

အဆိပ်ဖားပြုပ်က ရွှေသို့ လှမ်းလာသည်။

ချူးစုဝါးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ပြီး...

‘ပြောစမ်းပါဦး မင်းအဖေက သယ်သူလဲ’

‘ဆိုးရာဇာ ချူးကျန်ပါ’

‘ဘာ’

အဆိပ်ဖားပြုပ်၏ အသံကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်လာ၏။

ချူးစုဝါး အံ့ဩသွား၏။ အဆိပ်ဖားပြုပ်ကို မျက်မှောင်ကြည့်ကြည့်ကာ...

‘ဘာဖြစ်လို့လဲရှင် ကျွန်မအဖေကို သိနေလို့လား’

အဆိပ်ဖားပြုပ် မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘သိပ်သိတာပေါ့ကွာ မင်းအဖေဟာ လူယုတ်မာ တစ်ယောက်ပဲ’

‘ရှင်’

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ချူးစုဝါး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေ၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ်ကို မကျေမနပ်ကြည့်ကာ...

‘ရှင်ဘယ်သူလဲ ဘာကြောင့်ကျွန်မအဖေကို စော်ကားမော်ကားပြောရတာလဲ’

‘မင်းအဖေက လူယုတ်မာမို့ လူယုတ်မာလို့ပြောတာပေါ့’

‘ရှင် ရှင်’

'မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ လူမမာထက်
ယောက်ကို ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိဘဲ သုတ်သင်လိုက်တာ လူ
ကောင်းဖြစ်နိုင်ဦးမလား'

'ဘာ'

ချူးစုဝါး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

လင်းနို့ကျောက်တန်း၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်တို့ကို သူမအား ချူး
ကျော်ပြောပြဖူးသည်။

ထိုကိစ္စကြောင့် ချူးကျော်စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရကြောင်း
နားလည်ထားသည်။ အဆိပ်ဖားပြုကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်
အ...

'ရှင်က လင်းနို့ကျောက်တန်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကိုပြော
နေတာလားရှင်'

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဆိပ်ဖားပြု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်'

'ဗီကိစ္စအတွက် ကျွန်မပေးဖေကို လူယုတ်မာလို့ပြောရင် ရှင်
မှားသွားလိမ့်မယ် ကျွန်မပေးဖေက မိုးပွားဝါးတို့ ဇနီးမောင်နှံ
အတွက်နဲ့ သူ့ငဲ့မိတ်ဆွေ မုန်းတီးခြင်းတောင် ခံခဲ့ရပါသေးတယ်
ရှင် ကျွန်မပေးဖေက မိုးပွားဝါးတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် ကာ
ကွယ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့သေးတာပဲ ဗီကိစ္စကို ရှင်စုံစမ်းကြည့်ရင် သိနိုင်
မှာပါ'

အဆိပ်ဖားပြုပဲ တွေ့စေသွားသည်။

မိစ္ဆာသမားတော် တကူးတိက အဖြစ်အပျက်များကို ရှင်း
လင်းပြောခဲ့သည်။

တကူးတိ၏စကားကို အမှန်ယူမည်ဆိုလျှင် ချူးကျော်မှာ လူ
ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိုးပွားဝါးတို့ဇနီးမောင်နှံအား သုတ်
ဆင်ရှင်းလင်းရာ၌ ပါဝင်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပဲ သက်ပြင်းချကာ--

'အင်း သိုင်းရာဇာ ချူးကျော်က လူကောင်းတစ်ယောက်ဆို
တာ ကျုပ်ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ခုနစ်ယောက်ကို
ကျုပ်ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဗျ'

'ရှင်က မိုးပွားဝါးနဲ့ ဘယ်လိုပုတ်သက်နေလို့လဲ'

'မိုးပွားဝါးရဲ့ ဇနီးသည်ဟာ ကျုပ်ညီမပါဗျာ'

'လက်စသတ်တော့ သည်လိုကိုး'

'ချူးကျော်က လူကောင်းဖြစ်စေ လူဆိုးဖြစ်စေ လင်းနို့
ကျောက်တန်းကိုလာတဲ့ လူစုထဲမှ ပါဝင်ခဲ့တဲ့အတွက် ဆူးမှလဲ
အပြစ်ရှိနေတယ်'

ချူးစုဝါး မဲပြုံး ပြုံးရင်း--

'ရှင် သူ့ကိုသတ်ပစ်ချင်တယ်ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'ဒါဆို ထေမင်းနိုင်ငံကို လိုက်သွားမှဖြစ်မယ်ရှင်'

အဆိပ်ဖားပြုပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘သုခသေသွားပြီဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ’

‘ဒါနဲ့များ ရှင်က သူ့ကို လိုက်ရှာချင်သေးသလား’

‘ကျုပ် သူ့ကို ရှာတာမဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဖြင့်’

‘ကွမ်းကြုံးဝှာနဲ့ ရှောင်စန်းကျိကို ရှာနေတာပါ’

‘ဪ...ကွမ်းကြုံးဝှာကိုတော့ ရှင်တွေ့ပြီးပြီပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် ရှောင်စန်းကျိပဲ ကျွန်တော့တယ်’

ချူးစုဝါး အံကြိတ်ရင်း...

‘ရှောင်စန်းကျိကို ရှင် ရန်ရွာဖို့ ကြိုးစားရင် ကျွန်မနဲ့အရင် ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ’

အဆိပ်ဖားပြုပ် မျက်မှောက်ကြုတ်ကာ...

‘ရှောင်စန်းကျိက မင်းနဲ့ဘယ်ယိုပတ်သက်နေလို့လဲ’

‘ကျွန်မ သူ့ကို ရှင်ပစ်ချင်လို့ပါ’

‘ဘာ’

‘ကျွန်မ ဖေဖေ သေဆုံးသွားတာဟာ ကွမ်းကြုံးဝှာနဲ့ ရှောင်စန်းကျိတို့ လက်ချက်ကြောင့်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ကွမ်းကြုံးဝှာကို ကျွန်မရှာတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သူဟာ ရှင်လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးနေပြီ။ ဒါကြောင့် ရှောင်စန်းကျိကိုတော့ ကျွန်မအတွက် ထားမှဖြစ်မယ်။ သူ့ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းစရာ ခွဲသေးတယ်ရှင်’

အဆိပ်ဖားပြုပ် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘မင်းရှဲ့ ပြဿနာကို ကျုပ်နားမလည်ဘူး။ ကျုပ်သိတာ ရှောင်စန်းကျိကို ရှင်းပစ်ဖို့ပဲ’

‘ရှင်လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမယ်များ၊ ထင်ဆလား’

‘မင်းကော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ’

‘ကောင်းပြီလော၊ ဘာတတ်နိုင်မှယ်ဆိုတာ ကြည့်ပါဦး’

စကားဆုံးလျှင် ရုတ်ခြည်း ရွှေသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ထိုးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ အဆိပ်ဖားပြုပ်က မဲပြုံးပြုံးရင်း

‘မိန်းကလေး မင်း ဒေါသကြီးလှချည်သား’

ပြောကာ လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။ လေသံ တဟူဟူး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချူးစုဝါး ရင်ထိတ်သွား၏။ ရွှေဆက်တိုက်ခိုက်ဝံ့ခြင်းမရှိဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

အဆိပ်ဖားပြုပ် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါး အံကြိတ်လိုက်သည်။ ခါးမှ သက်တန်းခေးကို ဆွဲထုတ်ရင်း...

‘ခေးကြည့်ထားပါဦးရှင်’

ပြောရင်း လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

ခေးရောင် ပွေးခနဲ ဝင်းလက်သွား၏။ ခေးရောင်ကြောင့်
အဆိပ်ဖားပြုပ် မျက်စိကျိန်းစပ်သွား၏။

မျက်စိကို လက်ဖြင့်ကားရင်း နောက်ဆုတ် လိုက်လေသည်။
ချူးစုဝါး အားတက်သွားသည်။

'သတိထား'

အော်အောက်ရင်း ရွှေသို့ တိုးဝင်ကာ အားကျန်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က မှောက်သို့ ဆက်တိုက်ဆုတ်သွား၏။

သို့သော် ချူးစုဝါးက တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း
ကြောင့် လွတ်အောင် မရွှေင်နိုင်တော့ပါချေ။

သက်တန်ခေးမှာ အဆိပ်ဖားပြုပ်၏ လက်မောင်းကို ရှုပ်ထွေး
သွား၏။

'ဗျို...'

သံမဏိချည်မျှင်ဖြင့် ယက်လုပ်ထားသော မင်္ဂလာပြစ်ဆော်
လည်း သက်တန်ခေးချက်ကြောင့် တစ်ထွားခန့်စိုက်ပြဲသွား၏။

ခေးရှုပ်ထွေးသွားသော နေရာမှာ သွေးများ ချက်ချင်းစီးကျ
လာ၏။ အဆိပ်ဖားပြုပ် ဒေါ့ပွသွားလေသည်။

'အောက်...မင်းက ကျုပ်ကို သတ်ပစ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာကို
ခေးကောင်း တစ်သက်လက်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို
အထင်ကြီးနေတာပေါ့လေ။ ကောင်းပြီ၊ သတိသာ ထား
တော့'

အော်ခေါက်ရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ် တရကြမ်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်သော
အခါ သက်တန်ခေးလက်ထဲ၌ ကိုင်ဆောင်ထားသော်လည်း
ချူးစုဝါးရောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က လုံးဝအလျော့မပေးဘဲ ဖိ၍ တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။

ချူးစုဝါးက သက်တန်ခေးကို ဝေးဝေးကား ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်လေ၏။ သို့ပါသော်လည်း အဆိပ်ဖားပြုပ်က ထက်နှစ်ဖက်
ရွှေသို့ဆန်ကာ တွန်းထုတ်လိုက်သည်နှင့်....

'ဝုန်း'

ကျယ်ကောင်သောအသံ ဘစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။
တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

'အမလေး'

ချူးစုဝါး အော်ဟစ်ခိုက်၏။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ် မြောက်တတ်သွားပြီး လူတခြား
ခေးတခြား အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က တိုက်ခိုက်မှုကို ရှုပ်သိမ်းကာ ချူးစုဝါး
အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ချူးစုဝါးမှာ မြေပေါ်မှ လှူလိမ့်ထလာသည်။ သူမ၏ နှုတ်
ခမ်းထောင်မှ သွေးများ ယိုစီးကျနေသည်။

အမှတ်မထင် အဆိပ်ဖားပြုပ်၏ ပြင်းထန်သော လက်ဝါး
ရိုက်ချက်အဟုန်နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အသက်ရှင်ဆန်နေသေးသည်ကပင် ကံကောင်းလွန်းပြီဆိုရ
ပေတော့သည်။

ချူးစုဝါးက မြေပေါ်လွှတ်ကျသွားသော သက်တန်းခါးကို
ကောက်ယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အဆိပ်ဖားပြုပ်က ရွှေတိုးလာပြီး ကောက်ယူ
သွားသည်။

‘ခါးပြန်ပေးစမ်း’

အော်ငေါက်ရင်း ချူးစုဝါး ပြေးဝင်သွားသည်။ အဆိပ်
ဖားပြုပ်က အသာအယာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

ချူးစုဝါး ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး....

‘ခါးပြန်ပေးစမ်း ရှင်သေချင်ပြီထင်တယ်’

အော်ငေါက်ရင်း တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ် သက်ပြင်းချကာ...

‘မင်းက ဒေါသကြီးတာကိုး’

ပြောရင်းမသိမသာ လက်ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

သူ၏လက်ညှိုးတစ်ချောင်းမှာ ချူးစုဝါး၏ပခုံးသို့ ထောင့်

ချမိလိုက်၏။

‘အွန်နီ’

ချူးစုဝါး အသံမကွဲ ညည်းညူလိုက်၏။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး မလှုပ်မယှက်

ကျောက်ရုပ်ပမာ ဖြစ်သွားသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က သက်တန်းခါးကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်

လိုက်၏။

ပြီးလျှင်....

‘အင်း ဝီဇားဟာ ငါ့ရဲ့ သံမဏိကြီးမျှင် အဝတ်အစားတွေ
ကိုတောင် ထိုးဖောက်နိုင်တယ်ဆိုတော့ အတော်ကို ထက်မြက်
တဲ့ခါးတစ်လက်ပဲ ခါးပေါ်မှာ အရုပ်အတူ ရေးထားတာလဲ
ထူးခြားမှုရှိမယ် ရှောင်စန်းကျိဟာ ငါ့လက်က ပြေးမလွတ်နိုင်
ပါဘူး ဒီတော့သူ့ကို ခေါ်သွားပြီး ဝီဇားအကြောင်း မေး
ကြည့်တာကောင်းမယ်’

ဟု စဉ်းစားလိုက်၏။

ချက်ချင်းပင် ချူးစုဝါးအား ပခုံးပေါ်ထမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက် သက်တန်းခါးကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်ကာ ခပ်
သွက်သွက်ကလေးပြေးသွားသည်။

သူထွက်သွားပြီးသည်နှင့် တောအုပ်အလှေအတွင်း တိတ်
တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထို့အပြင် လူတစ်ယောက်ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ
ရသည်။

ထိုလူမှာ ဆုံးလွှဲခုံးဖြစ်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံး ရောက်လာသောအခါ အဆိပ်ဖားပြုပ်မှာ ချူး
စုဝါးအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ကာ ထွက်သွားပြီး ဖြစ်သည်။

'အမလေး'

စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆုံးလွှဲခုံး ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။

အော်သံမှာ ချူစုဝါ၏ အသံဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်၏။

'ညီမ'

လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်ပြီး အားကုန်ပြေးသွားလေသည်။

အတော်ဝေးဝေးသို့ ပြေးဝင်သွားမိသည့်တိုင် ချူစုဝါ၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပါချေ။

'ညီမ...ညီမ မင်းဘယ်မှာလဲ'

ဆုံးလွှဲခုံးက အော်ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော် ချူစုဝါ၏ တုံ့ပြန်သံ မကြားရပါချေ။

ဆုံးလွှဲခုံးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။ လမ်း၏ မြေပြင်တစ်နေရာ၌ ခြေရာများ ရှုပ်ယှက်ခတ် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရ၏။

'ညီမတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီထင်တယ်'

တော့တော့ရင်း ပြေးသွားကြည့်လိုက်လိုက်သည်။

မြေပေါ်၌ ခြေရာများရှိနေပြီး ရှုပ်ထွေး နေခြင်းကြောင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့သည့် လက္ခဏာဟု ဆုံးလွှဲခုံး နားလည် လိုက်သည်။

သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်ပြီးလျှင်....

'ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ့ဟာ ရန်သူနဲ့ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီး ရှုံးသွားခဲ့ပြီ' ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ခြေရာခံကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ဖက်သို့ ပြေးလွှားသွားသော ခြေရာများ ထင်နေရစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ဆုံးလွှဲခုံး အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ခြေရာခံလိုက်ကာ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ခြေရာများသည် တောအုပ်အပြင်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဆုံးလွှဲခုံး ပြေးလွှားသွားရာ တောအုပ်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်နှင့် လူတစ်စု ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

'ရန်သူ - ရန်သူ'

ဟု အော်ဟစ်ကာ ပြေးလွှားလာကြလေသည်။ ဆုံးလွှဲခုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

သူငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ပြေးလာသူများက လက်နက် ကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံး ထိတ်လန့်ကာ....

'ဟေ့လူတွေ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဗျ'

အော်ငေါက်ရင်း ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။ ထိုလူများသည် ဆုံးလွှဲခုံးအား အလွတ်မပေးဘဲ ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံး ဒေါ်ပုသွားသည်။

'ခင်ဗျားတို့ နောက်မဆုတ်ရင် ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့' ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကို မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရွှေတိုး တိုက်ခိုက်လာကြသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးသည် မခံနိုင်တော့ဘဲ...

'ထောင်ပြီ၊ မင်းတို့ မရပ်ရင် ကျုပ်က ရပ်တန့်သွားအောင် လုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ ကဲ သတိသာထမ်းကြပေတော့'

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်...

'ဝူန်း...'

'အား...'

'အမယ်လေး'

စူးရှအော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လာသူများမှာ ဆုံးလွှဲခုံး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်နှင့် လူတခြား လက်နက်တခြား အဝေးသို့ လှည့်စဉ် သွားကြလေတော့သည်။

ထိုလူများ ဖရိုဖရဲပြင်ဏာ နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။

မြေပေါ် လဲသူများကလည်း ပြန်လည် လူးလိမ့်ထလာသည်။

သူတို့သည် ဆုံးလွှဲခုံးအား ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စေကာ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေကြလေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက သူတို့အား ဝေ့ကြည့်ရင်း...

'ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်ရတာလဲဗျ'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဝိုင်းရံထားသူများအနက် တစ်ယောက်က...

'ကျုပ်တို့က လူသတ်တရားခံလိုက်ရှာနေတဲ့ လူတွေပေါ့၊ ကုမ်းကြိုးဝှားကို လုပ်ကြံသွားတာ ခင်ဗျားပဲဖြစ်မယ်၊ ကဲ ဟေ့အားလုံးဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြစို့၊ ရန်သူကို အလွတ်မပေးနဲ့'

အော်ငေါက်ရင်း ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ကျန်လူများလည်း ငြာသံပေးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ဆုံးလွှဲခုံး စိတ်ပျက်သွားသည်။

မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရသည်။ သူပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်...

'အား'

'အွန်း'

'အမလေး'

အော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာပြီး တိုက်ခိုက် လာသူများ လွင့်စဉ်သွားကြပြန်တော့သည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက...

'ဒီတစ်ကြိမ်ကျုပ်ကို ထပ်ပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားလာရင် ကျုပ်သည်မခံနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ခဲ့သူများကား မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထကာ နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

သူတို့သည် ဆုံးလွှဲခုံးအား ဝိုင်းရံထားကြသော်လည်း မည် သူမျှဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဝံ့ပါချေ။

ထိုစဉ်မှာပင်...

'အားလုံးနောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း'

ရုတ်တရက် ကြည်သပ်ပြတ်သားသော စကားသံထွက်ပေါ် လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုစကားသံကြားသည်နှင့် အားလုံး နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။ ဆုံးလွှဲခုံးက လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ လူသုံးယောက် ခြံရံလျက်လူတစ်ယောက် လှမ်းလာ နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူလှမ်းလာနေသည်ကိုတွေ့လျှင် ဆုံးလွှဲခုံးအားတိုက်ခိုက် ခဲ့သူအားလုံး မြေပေါ်ဒူးမထောက်ချကာ...

'ဆရာချိုလင်းကို ဂါရဝပြုပါတယ်'

ဟု ပြိုင်တူ အော်ပြောလိုက်ကြသည်။

ထိုလူများအသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသန်မာသော လူသုံးယောက်က သူ၏ တေးမှ ခြံရံကာ လိုက်ပါကြသည်။

ဆရာချိုလင်းဟူသော အမည်ကြားရသည်နှင့် ဆုံးလွှဲခုံး မှာ မီးအိမ်ဂိုဏ်းမှ သံမဏိသင်္ကန်း ချိုလင်းဆိုသော လူတစ် ယောက်၏အမည်ကိုသတိရသည်။

သံမဏိသင်္ကန်းချိုလင်းသည် မီးအိမ်ဂိုဏ်း၌ ထင်ရှားကျော် ကြားသောဂိုဏ်းခွဲမှူးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ချောင်းစန်းကျိ၏ အားကိုးသောလက်ရုံး တစ်ဆူဟုဆိုလျှင်လည်း မှားမည်မဟုတ်ချေ။

သံမဏိသင်္ကန်းချိုလင်းကို သတိရလိုက်သည်နှင့် ယခုရောက် လာသူမှာ သံမဏိသင်္ကန်းချိုလင်းဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးလွှဲခုံးရိပ်မိ လိုက်တော့သည်။

ထိုလူက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်ကာ...

'မင်းက တယ်သူလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဆုံးလွှဲခုံးက

'ခင်ဗျားက သံမဏိသင်္ကန်း ချိုလင်းမဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် မင်းကကော'

'ကျုပ်နာမည် ဆုံးလွှဲခုံးပါ'

'ဘာ ဆုံးလွှဲခုံးဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'

သံမဏိလက်ဝါးသိုင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး....

'ကျုပ် တစ်ခါမှလဲ မကြားဖူးပါလား'

ပြောရင်း ဆုံးလွှဲခုံးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံး ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဟဲ ဟဲ ဟဲ ကျုပ်က အညတရတစ်ယောက်ပဲဗျာ ဘယ်လို
လုပ်သိနိုင်မှလဲဗျ ခင်ဗျားတို့ကို နာမည်ကျော်တဲ့လူကိုသာ သိရင်
လောကသားတိုင်း သိကြတယ်ဟုတ်လား'

ချိုလင်းမှာ သူ၏လူများကိုလုံးဝမရေးမထားသော ဆုံး
လွှဲခုံးသည် ခေတ္တမဟုတ်ကြောင်းနားလည်ထားသည်။

တို့ကြောင့် မပေါ့ဆဝံ့....

'မင်းက အညတရဆိုပေမယ့် ကျုပ်လူတွေကို နောက်ဆုတ်
သွားအောင်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့တာပဲ ဒီအတိုင်းဆို မင်းနာမည် သိရင်
လောကမှာ ကျော်ကြားလာနိုင်တယ် ဒါပေမယ့် အခုမှတော့
မဖြစ်တော့ပါဘူး မင်းဟာ မီးအိမ်ဂိုဏ်းရဲ့ ရန်သူဖြစ်နေတာ
ဆိုသွားတာပေါ့'

ဆုံးလွှဲခုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

'ဘာ ကျုပ်က မီးအိမ်ဂိုဏ်းရဲ့ရန်သူ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ'

'နေပါဦး ခင်ဗျားတို့က ဘာကြောင့်ကျုပ်ကိုရန်သူလို့ ထင်
မှတ်ရတာလဲ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို သိလဲမသိဘူး။ ဘာလဲ
မတေ့ပူးဘူး ခင်ဗျားတို့မှားနေပြီထင်တယ်'

မမှားပါဘူး မင်းက ကွမ်းကြူးဝှားကို လုပ်ကြံလိုက်တဲ့
အတွက် မီးအိမ်ဂိုဏ်းရဲ့ ရန်သူဖြစ်လာတာပါပဲ'

ဆုံးလွှဲခုံး စိတ်ပျက်သွား၏။

ကွမ်းကြူးဝှားကို လုပ်ကြံသွားတာ ကျုပ်မဟုတ်ဘူးဆိုရင်
ကော

'ဘာ'

'ကျုပ်က အဆိပ်အသုံးမပြုဘူး ကွမ်းကြူးဝှား သေတာဟာ
အဆိပ်ကြောင့်ဗျ'

ချိုလင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ဆုံးလွှဲခုံး ပြောထည့်စကားမှန်ကန်နေကြောင်း နားလည်မိ
လေသည်။

ကွမ်းကြူးဝှားသေဆုံးသွားရသည်မှာ အဆိပ်ကြောင့်ဖြစ်သည်
မဟုတ်လား။

အကယ်၍ ဆုံးလွှဲခုံးက ကွမ်းကြူးဝှားအား သုတ်သင်ပစ်
လိုက်သည်ဆိုလျှင် သူတို့သည် ဆုံးလွှဲခုံးအား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည်
မဟုတ်ပါချေ။

ကွမ်းကြုံးဝှာ သိုင်းပညာမှာ သူတို့ထက်အဆပေါင်းများစွာ
သာ၍နေသည့်ဟေ့ဟဲပါလား။

ချိုလင်းက ဆုံးလွှဲခုံးကိုစိုက်ကြည့်ရင်၊

'ဒါဖြင့် ကွမ်းကြုံးဝှာကို လုပ်ကြံသွားတာ တယ်သူလဲ'

'ကျုပ်လဲ မသိဘူး'

'ဘာ'

'ကျုပ်လဲ တွေ့ချင်တာပဲ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က
သူ့ကိုလိုက်ရှာရင်း ပျောက်သွားတယ်ဗျ'

ဆုံးလွှဲခုံးက အပြစ်အပျက်များကို ရှင်းပြလိုက်သေးသည်။
သူ၏စကားအဆုံးတွင် ချိုလင်းက အံ့ဩသောလေသံဖြင့်

'ခင်ဗျားမိတ်ဆွေဟာ ချူးစုဝိုး ဟုတ်သလား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်'

ချူးစုဝိုးဟာ သိုင်းရာဇာ ချူးကျန်ရဲ့သမီးဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'ဟာ ဒါဆို ကျုပ်တို့အချင်းချင်းတွေပဲဗျ'

ချိုလင်းက မီးအိမ်ဂိုဏ်းရဲ့ အမှတ်တစ်ဆယ့်သုံးမှ တာဝန်ခံ
ကျောင်းကျားနီလုပ်ကြံခံလိုက်ရပုံကို ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေ
သည်။

ကျောင်းကျားနီ၏ မီးအိမ်ဂိုဏ်းဌာနချုပ်သို့ အဆိပ်ဖားပြု
ဆိုသူ့ဆောက်လုပ်ကြောင်း၊ ကျောင်းကျားနီအား သုတ်သင်ပြီး
ခေးရေကန်သို့ ဦးတည်ထွက်သွားကြောင်း၊ စာပို့ခို့ဖြင့် သတင်း
ပို့ခဲ့သည်ကို ပြောပြ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်ရွှေခန်းကျိကို သူတို့
အား ရွှေပြေးစေလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်
ဖွဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးကစိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလေသည်။

ချိုလင်း၏ စကားဆုံးလျှင်

'မိအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကွမ်းကြုံးဝှာ သေဆုံးသွားတာဟာ
အဆိပ်ဖားပြုပုံ လက်ချက်ကြောင့်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ။ ချူး
စုဝိုးကို ဖမ်းဆီးလွှဲပေးတာလဲ အဆိပ်ဖားပြုပုံဖြစ်မယ်။ တကယ်
လို့ သူ့သေသွားပြီဆိုရင် အလောင်းရွာလို့ တွေ့ရမှာပေါ့'

'ဟုတ်တယ် အဆိပ်ဖားပြုပုံက ခေးရေကန်ကိုဆောက်လုပ်ပြီး
ကွမ်းကြုံးဝှာကို သုတ်သင်သွားတာပဲဖြစ်မယ်ဗျ။ ဒါထက် အဆိပ်
ဖားပြုပုံဟာ တယ်သူလဲ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးချင်
ရတာလဲ'

ဆုံးလွှဲခုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'ဒါဆိုရင် ကျုပ်လဲမသိဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ဘော့
လီကောင်းသိလိမ့်မယ်ဗျ'

'ဒါဆို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရောက်လာတဲ့အထိ စောင့်ကြတာ ပေါ့ဗျာ မိတ်ဆွေလဲ ထခြားသွားစရာရှိရင် ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ ပါလား အဆိပ်ဖားပြုတ်အကြောင်း သိရနိုင်တာပေါ့ သူက ချူးစုဝါးကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားတယ်မဟုတ်လား ချူးစု ဝါးကို ခင်ဗျားကယ်တင်ချင်တယ် ထင်ပါတယ်'

ဆုံးလွှဲခုံး မဲ့ပြုံးပြုံးကာ

'အဆိပ်ဖားပြုတ်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အဖေ၊ မစိုက်ဘူး ချူးစုဝါးသာ ကပ်စိုက်စေချင်ရင် သူ့ကို ကျုပ် သတ်ပစ်မှာပဲဗျ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချိုလင်းက သူ့အားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ဆုံးလွှဲခုံးသည် ချူးစုဝါးအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်နေသူ ဖြစ်ကြောင်းနားလည်သဘောပေါက်မိသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးမှာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟုလည်း ယုံ ကြည်လာသည်။ ထို့ကြောင့်...

'ကဲ မိတ်ဆွေ ကျုပ်တို့နဲ့အတူလိုက်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် ဗျာ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အဆိပ်ဖားပြုတ်ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ နည်း လမ်းရွှာဖွေနိုင်မှာပါ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဆုံးလွှဲခုံးခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ကောင်းပြီလေ ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်'

'ဒါဖြင့် သွားကြစို့'

ချိုလင်းက ဦးဆောင်ကာ တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် မီးအိမ်ဂိုဏ်း၏ အမှတ်တစ်ဆယ့်သုံးဌာနခွဲသို့ ပြန် လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အမှတ်တစ်ဆယ့်သုံး ဌာနခွဲသို့ရောက်လျှင် မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်စန်းကျီကို ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရ တော့သည်။

တစ်ကျော့ပြန်

အမှတ်တစ်ဆယ့်သုံး ဂိုက်ခွဲ...

ညှော်စန်းမရွှေ၌ ရှောင်စန်းကျီ တစ်ယောက် ထက်နှစ်ပက်
နောက်ပစ်ကာ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

သွန်မျက်နှာပေါ်တွင် ဝိတ်ရွပ်ထွေးသည့် အရိပ်အယောင်
များပေါ်လွင်နေ၏။

ချိုလင်းနှင့် ဆုံးလွှဲခုံးတို့က စားပွဲဘစ်လုံး၌ ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်နေကြ၏။ အထော်ကလေးကြားမှ ရှောင်စန်းကျီက သူတို့
အနီးသို့ရောက်လာပြီး ခုံဘစ်လုံးဆွဲယူကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အဆင့်ခွဲအားသော အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူကာ
မော့ချလိုက်၏။ ချိုလင်းက နောက်သစ် အရက်တစ်ခွက်ခွဲပေး
လိုက်၏။

ရှောင်စန်းကျီက ဆုံးလွှဲခုံးအား စိုက်ကြည့်ရင်း...။

'မင်းက ချူးစုဝါးရဲ့မိတ်ဆွေဟုတ်သား'

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်စန်းကျီက ကောင်းကင်နဂါး [၃-ဇာတ်ဆီမ] ၁၃၉

ချိုလင်းက အဖြစ်အပျက်အားလုံး ရှင်းလင်းပြောပြပြီးဖြစ်
စေ၏။

ရှောင်စန်းကျီမှာ အခြေအနေကို နားလည် သဘောပေါက်
ထားသော်လည်း ဆုံးလွှဲခုံးနှင့်စကားမပြောရသေးကြောင့်မေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဆုံးလွှဲခုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါကယ်ဗျာ'

'ချူးစုဝါးဟာ သိုင်းရာဇာချူးကျွန်ရဲ့ သမီးဆိုတာမင်းထိ
စာသား'

'သိပါတယ်'

'သူ့မှာ အန္တရာယ်ပတ်လည်ခိုင်းနေတယ်ဆိုတာကော'

'သိပါတယ်'

'သိလျက်နဲ့ ဘာကြောင့်သူ့ကို လွှတ်လိုက်ရတာလဲ'

'ကျုပ်လွတ်တာမဟုတ်ဘူး သူ့ဘာသာသွားတာဗျ'

'မင်းက မတားဘူးလား'

'ထားပါတယ်'

'ကောင်းကွာ အခုတော့ ချူးစုဝါးဟာ အဆိပ်ဖားပြိုင်
ဇာတ်ထဲရောက်သွားတော့ပြန်မယ် သူ့အသက်ချမ်းသာရာ ရရင်
မင်းမတန်က'ကောင်းပဲ'

ထိုစကားကြားသျှင် ဆုံးလွှဲခုံးက အံ့တင်တင်ကြိုက်ရင်း။

‘သူသာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားရင် ကျုပ်က အဆိပ်ဖားပြု
ကို သုတ်သင်ပစ်မယ်ဗျ’

‘မင်း ဘာတတ်နိုင်မှလဲ’

‘ဗျာ’

‘ကွမ်းကြုံးဝှာတောင် သူ့လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွား
ရတယ် မဟုတ်လား မင်းကသူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ယှဉ်နိုင်မှလဲ’

အဆင်သေးသောစကားကြားရလျှင် ဆိုးလေ့ခုံး မဲပြုံးပြုံး
လိုက်၏။

သို့သော် ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်၏။
ရွှောင်စန်းကျီက

‘အခု နှစ်ပိုင်းအတွင်း ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေခုနစ်ယောက် က
ဆိုးတယ်ပြောရမှားပဲ သက်တန်ခေးကို ရလာပြီးတဲ့နောက်တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးကုန်ကြလယ် အခုဆိုရင်ကျုပ်
တစ်ယောက်တည်းပဲ အသက်ရှင်လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် သက်တန်
ခေးလဲ ချူးစုဝါးနဲ့အတူ ရန်သူလက်ထဲပါသွားပြီ’

ဟု ညည်းညူလိုက်သည်။

ချူးစုဝါးက ကွမ်းကြုံးဝှာနှင့် ရွှောင်စန်းကျီတို့အား သူမ၏
ရန်သူများအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြောင်း သူမ၏ဖခင်အားသိ
ပြတ်သွားသူများဖြစ်ကြောင်း သက်တန်ခေးကိုလိုချင် မက်မော
နေသူဖြစ်ကြောင်း လက်ခံယုံကြည်ထားပေသည်။ ချူးစုဝါး၏
စိတ်ထားကိုသိပါလျှင် ရွှောင်စန်းကျီ မည်သို့ရှိမည်နည်း။

ဆိုးလေ့ခုံးက ရွှောင်စန်းကျီအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ရွှောင်စန်းကျီမှာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ ကုန်
သည်ပုံစားတစ်ယောက်နှင့် တူနေပေသည်။

စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသလို ဒေါသကြီးသူဖြစ်ကြောင်းထင်ရှား
၏။ သို့သော် စိတ်ရင်းကောင်းသူဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွက်ဆမိပြန်
သည်။

ဆိုးလေ့ခုံး ခိုးကြည့်နေသည်ကိုတွေ့လျှင် ရွှောင်စန်းကျီက

‘ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေအားလုံး သေဆုံးကုန်ပြီ ကျုပ်တစ်
ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမလုံမလဲ ခံစားနေရ
တယ် အားငယ်မိသလိုပဲ ရန်သူကိုရှာဖွေပြီး ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်
လိုက်ချင်လယ် ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေဟာ ကောင်းကင်နဂါးလက်
ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားတာပါ ကွမ်းကြုံးဝှာတစ်ယောက်သာ
အဆိပ်ဖားပြုလက်ချက်မိသွားတာ ကျုပ်အနေနဲ့ အဆိပ်ဖားပြု
ကိုဆော့ ကောင်းကင်နဂါးကိုကော့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် ဖြစ်နေပြီ’

ချိုလင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်ရင်း...

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျား ကျုပ်တို့မီးအိမ်ဂိုဏ်းသားတွေ တစ်
ယောက်မကျန်သေဆုံးကုန်တဲ့အထိ ရန်သူလို ရင်ဆိုင်သွားမယ်
လို့ ကတိပြုပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရွှောင်စန်းကျီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ၏မိတ်ဆွေများရှိစဉ်က သူသည် နေရာဘကာ လူတွင် ကျယ်လုပ်သည်ဆိုကာ အပြစ်ပြောခံခဲ့ရပေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နေရာဘကစပ်စပ်စုစုလုပ်လိုသော စိတ်ရှိ ခဲ့သည်။

သို့သော် ယခုတော့ သူ၏ စိတ်ထားပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ် လေသည်။

'ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တယ်လို့ ကျုပ်ယူဆမိတယ် ဒါကြောင့်မဆိုင်တဲ့လူတွေ ဒုက္ခမပေးအောင် စေ ချင်ဘူး'

ချိုလင်းက...

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

ရွှောင်စန်းကျို လက်ကားဖြင့်...

ချိုလင်း ငါ့စကားကို မင်းနားထောင်ရလိမ့်မယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချိုလင်း မခေါင် ငိုက်စိုက်ကျသွားတော့သည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက ကြားဝင်ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့စဉ်မှာပင်...

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

ကောင်းသံများထွက်ပေါ်လာပြီး လူတစ်ယောက်ပြေးဝင်လာ သည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် အခန်းတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်ဒူး ထောက်ကာ...

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မြို့ပြင်မှာရန်သူတွေ ရောက်နေပါတယ် မီး အိမ်ဂိုဏ်းကိုလျှော့ပြီး ရန်ရှာနေကြပါတယ်'

အစီရင်ခံလိုက်သည်။

ရွှောင်စန်းကျို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

'ရန်သူတွေဟုတ်လား တယ်က ရန်သူတွေလဲ'

'ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကလို့ပြောပါတယ်'

ဘာ

ရွှောင်စန်းကျို အံ့ဩသွားသည်။

ထတင်ပို့လာသူက...

'မြောက်ဘက်ကျောက်တောင်တန်း ဒေသမှာကျင်လည်ကျက် စားနေကြတဲ့ ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကရန်ပလာတာဖြစ်ပါတယ်'

'နေပါဦး သူတို့ဟာ မြေပြန့်ဒေသနဲ့ သိုင်းသောကကို ဆင်း မထားခဲ့ကြဘူး မဟုတ်လား တယ်တုန်းကမှ မြေမချဘူး မပတ် သက်ဘူး အခုတော့တကြောင့် ရန်ရှာလာကြတာလဲ'

သူ၏အမေးကို ဂည်သူမျှ အဖြေမပေးနိုင်ပါချေ။

ရွှောင်စန်းကျို မဲပြုံးပြုံးကာ...

'ကောင်းပြီလေ သိုင်းသောကမှာ ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်း မြေချလာတာဟာ နောက်ကွယ်က ကြီးကိုပင် လှုပ်ရှားနေသူတွေ ရှိမှာပဲ ဒီလူတွေဟာ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေခုနစ်ယောက်ကို ရှမ်းပြီး

ရစ် သိုင်းလောကမှာမေ့နှောက်ကြမှာပဲ ကဲ ကျုပ်တို့ ထွက်စေ့
လိုက်ကြရအောင်

စကားဆုံးလျှင် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

ချိုလင်းနှင့် ဆုံးလွှဲခုံးတို့လည်း ထက်ကြပ်မှကွာ လိုက်သွား
ကြတော့သည်။

မြို့ပြင်သုသာန် --

မြို့ပြင်သုသာန်၌ လူအများစည်ကားနေသည်။

အသုဘချခြင်းကား မဟုတ်ပါ။

လူတစ်စုက ကြိုတင်ထောက်ရှိနေကြပြီး သုသာန်မြေ၏ ကွက်
လပ်တစ်ဖက်၌ စုံရုံး၍နေကြသည်။

ကျန်လူတစ်စုကား ယခုမှ သုသာန်မြေထဲသို့ လှမ်းဝင်လာ
ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သုသာန်မြေအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာနေသည့် လူစုအား
မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရွှေငင်စန်းကျိက ဦးဆောင်လာနေသည်။

သု၏နောက်တွင် ချိုလင်းနှင့် ဆုံးလွှဲခုံးတို့ လိုက်ပါလာကြ
သည်။

သူတို့လူစု မြေကွက်လပ်သို့ရောက်သည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ရုပ်နေကြသောလူစုမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြင်လာကြသည်။

ထိုလူစုမှာ လူငါးဆယ်ခန့်ရှိသည်။

အားလုံးအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ဓား၊ လှံ လက်
နက်များကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

ထိုလူစု၏ရှေ့၌ ဝေါစင်တစ်ခုရှိပြီး ဝေါစင်ပေါ်၌ လူတစ်
ယောက်အခန့်သားထိုင်နေသည်ကိုတွေ့မြင်နိုင်သည်။

ထိုလူသည် ကင်းမြို့ကောက်ဂိုဏ်းချုပ် ဖူးချစ်လှောင်သာ
ဖြစ်သည်။

ဖူးချစ်လှောင်၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မာဖုံးနှင့်ကိုပင် တို့ရပ်နေကြသည်။

သူတို့ဘေး၌ ကင်းမြို့ကောက်ဂိုဏ်းသား ထိမ်ဆောက်က ကြိတ်ပုံသဏ္ဍာန် အလုံတစ်ချောင်းကိုခံဆောင်ထားသည်။

အလုံမှာ အနက်ဆိုင်အလုံဖြစ်ပြီး ရွှေချည်ဖြင့် ကင်းမြို့ ဆောက်တစ်ကောင်ပုံရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ရှောင်စန်းကျိ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
ပြီးလျှင်...

'ကင်းမြို့ကောက်ဂိုဏ်းက လူတွေပြည်မမှာ ခြေချတယ်ဆို တော့ အထောင့်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းနေပြီဗျာ ပြည်မကလူတွေဟာ တယ်သူ့မှ လက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး'

ဟု ပြောလိုက်သည်။
သူ၏စကားသံ ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်သွားသည်။

သူ၏စကားအဆုံးတွင်...
'ဟား ဟား ဟား'

ကင်းမြို့ကောက်ဂိုဏ်းချုပ် ဖူးချစ်လှောင်က သဘောကျ စွာရယ်မောလိုက်သည်။

ရယ်မောရင်း ထိုင်ရာမှ ထလာသည်။
ရှောင်စန်းကျိက...

'ပြည်မကို ခြေချဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးဗျာ ခင်ဗျားတို့ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားရင်ကောင်းမယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။
ဖူးချစ်လှောင်ရယ်မောရင်း...

'ပြည်မမှာ ခြေချဖို့လားတယ်ဆိုမှဖြင့် ထွက်သွားကြရမှာလား ဗျာ ကျုပ်ကတယ်တော့မှ မထွက်သွားဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်' 'ဒါဆို ကင်းမြို့ကောက်ဂိုဏ်းဟာ ပြည်မမှာ မရှုမလှပြီကွဲ ပျက်စီးသွားရမှာပေါ့ဗျာ'

'ခင်ဗျား ဝီလိုထင်ရင်မှားသွားမှာပေါ့'

'မမှားဘူးဗျာ'

'ခင်ဗျား ဘာများတတ်နိုင်မှာမို့လဲ'

'ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို မောင်းထုတ်နိုင်တဲ့အထိကို တတိ နိုင်ပါတယ်ဗျာ'

ရှောင်စန်းကျိကို တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြော လိုက်သည်။

ဖူးချစ်လှောင် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။
ပြီးလျှင် သူ၏ ဘေးနားတွင်ရပ်နေသော မာဖုံးတက်သို့ လှည့်ကာ

'မာဖုံး'

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။
မာဖုံး ချက်ချင်းရှေ့သို့ထွက်လာပြီး မြေပေါ်၌ ဒူးထောက် လိုက်သည်။

'အမိန့်ရှိပါ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

'ထင်းမြို့၊ ကောက်ဂိုက်၊ ဟာ ဘယ်လိုမျိုးဆိုတာ သိရအောင်
သူ့ကိုပညာပေးလိုက်စမ်းပါ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မာဖုံးက ဦးညွတ်ကာ

'အမိန့်အတိုင်းပါ ဂိုက်၊ ချုပ်ကြီး'

စကားဆုံးလျှင် ဒူးထောက်ရာမှ ထရပ်ကာ ရှောင်စန်းကျိတို့
ဘက်မျက်နှာမူလိုက်သည်။

ပြီးလျှင်

'ကဲ... မီးအိမ်ဂိုက်က အရေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်
လိုက်လာခဲ့ပါဗျာ ထင်းမြို့၊ ကောက်ဂိုက်၊ အကြောင်း သိရအောင်
ကျုပ်ကပညာပေးပါရစေ၊ လက်အောက်ငယ်သားတွေကတော့
အချောင်သက်သက်ဒုက္ခရောက်အောင် မလွတ်ပါနဲ့ဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြားလျှင် ချိုလင်းဒေါပူသွားလေသည်။

ရက်ချင်းရှေ့သို့ ထွက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ရှောင်စန်းကျိက လက်ကာပြလိုက်သည်။

'ချိုလင်း မင်းသွားစရာမလိုဘူး'

ချိုလင်း အားမလိုအားမရဖြစ်သွားပြီး

'ဂိုက်၊ ချုပ်ကြီး'

သူ၏စကားမဆုံးမီ ရှောင်စန်းကျိက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်
လေသည်။

'ရှောက်စေ ဘယ်မှာလဲ သူ့တို့လွတ်လိုက်စမ်း'

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

သူ၏စကားသံနှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင် ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိစိ
သန်မာသောလူတစ်ယောက် ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ရှောက်စေဆိုသူဖြစ်လေသည်။

မီးအိမ်ဂိုက်၌ အတော်အသင့် အရေးပါ အရာရောက်သူ
ဖြစ်၏။

ရှောင်စန်းကျိ၏ လက်ရုံးတစ်ဆူသည်ဖြစ်သည်။

ရှောက်စေက ရှောင်စန်းကျိကို ရှေ့၌ဒူးထောက်ကာ

'အမိန့်ရှိပါ ဂိုက်၊ ချုပ်ကြီး'

ဟု အရိုအသေပြုရင်း မေးလိုက်သည်။

ရှောင်စန်းကျိက

'မင်းကို ကျုပ် စိတ်ချလို့ရပါမလား'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အသက်သေဆုံးတဲ့အထိ မီးအိမ်ဂိုက်၊
အပေါ် လစွာရှိနေပါမယ် ကတိပြုပါတယ်'

'ကျုပ် မင်းကိုစိတ်ချပါတယ်'

'ကဲ သူတို့ကို ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ'

ရှောက်စေက ဦးညွတ်ပြီး မြေကွက်လပ်သို့ လှမ်းထွက်
ခိုက်လေသည်။

ဂိုက်းချုပ်ရှောင်စန့်ကျိကိုထ သူ့အားယုံကြည်စိတ်ချခြင်း၊
ကြောင့် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေလေသည်။

လေးလံသော ရဲတင်းကြီးထစ်လက်ဆွဲကာ မြေကွက်လပ်သို့
လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

မြေကွက်လပ်တွင် မာဖုံးရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

မာဖုံးက ရွှောက်ဝေကိုကြည့်ကာ အထင်သေးသော လေထဲ
ဖြင့်-

‘မင်း ဒူးထောက် အရှုံးပေးပြီး မြန်မြန် ထွက်သွားရင်
စောင်းမယ် ကော်ကြာ လူအများရှေ့မှာ အနုထက်ပိုပြီး
အရွက်ကဲ့နေလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် ရွှောက်ဝေ ဒေါသ ထွက်သွားလေ
သည်။

မာဖုံးကိုစိုက်ကြည့်ကာ

‘ထယ်သူအရွက်ကဲ့မလဲ ကြည့်ကြအေးတာပေါ့’

ပြောရင်း စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏ရဲတင်းကြီးအား ဝိကနဲမြည်အောင် ဝေ့ယမ်းရင်း တဖန်
ကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရွှောက်ဝေသည် အပြင်အားကို အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်သူ
ဖြစ်လေသည်။

သူ၏တိုက်ကွက်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်း
ထန်လှပေသည်။

အကယ်၍ ရဲတင်းကြီးဖြင့်ခုတ်ချခံလိုက်ရမည်ဆိုပါက အရှိ၊
ထခြား အသားတခြားဖြစ်သွားမည်မှာ ဆိုဖွယ်မရှိချေ။

သို့သော် မာဖုံးက ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခြင်းမပြုဘဲ ပေါ့ပါး
သွက်လက်စွာ ရွှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

ပွတ်ကာသိကာ ရွှောင်တိမ်းရင်း

‘ခင်ဗျားရဲ့ရဲတင်းက ထင်းခွဲဖို့ပဲ အဆုံးခင်လိမ့်မယ်ဗျ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရွှောက်ဝေ ခံပြင်းဒေါသထွက်သွားလေသည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်အချိန်အထိ ရွှောင်နေနိုင်မှာလဲ’

ပြောရင်း အံကြိတ်ကာတိုက်ခိုက်လေသည်။

သူက အားကုန်တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း မာဖုံးက ပေါ့ပါး
သွက်လက်စွာ ရွှောင်တိမ်းပေးနေသည်။

ထို့ကြောင့် မာဖုံးအား ထိအောင်မတိုက်ခိုက်နိုင်ပဲ အချိန်
ကြာတော့ တဖြည်းဖြည်း မော့ဟိုက်လာလေတော့သည်။

‘ဟား ဟား...ဟား’

မာဖုံးကတိုက်ခိုက်တာ ရွှောင်တိမ်းရင်း သဘောကျစွာ ရယ်
မောနေ၏။

ရွှောက်ဝေ၏ဒူးပူပေ၌ ချွေးများ စိုရွဲလာသည်။

ခံပြင်းဒေါသဖြစ်တာကြောင့် မောပန်းသည်ကိုမင် အရေး
မစိုက်ဘဲ တဏှာတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သို့သော် လွန်စွာမောပန်းနေပြီဖြစ်ရာ သူ၏တိုက်ကွက်များ
ထိထောက်မှုမရှိတော့ပါချေ။

တိုက်ခိုက်ရင်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာသည်။

တိုက်ကွက်များ ပျက်ပြားသွားပြီး ဖရိုဖရဲ ဒယ်မိုးဒယ်ပိုင်ဖြစ်
နေသည်။

မာဖုံးက ထိုအချက်ကိုအခွင့်ကောင်းယူကာ—

‘ခင်ဗျား တိုက်ခိုက်လို့ ဝသွားပြီထင်တယ် ကောင်းပြီလေ
ခုကျုပ်အလှည့်ပေါ့၊ သတိထားပေတော့’

ပြောရင်း လျှပ်တစ်ပြက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ရှောက်ဝေ ထိတ်လန့်ကာ ရဲဘင်းကြီးကို ဝေ့ယမ်းခုခံလိုက်
သည်။

ထိုစဉ် မာဖုံးမှာ သူ၏မျက်စိရွှေမှောက်မှ လှစ်ခနဲပျောက်
ကွယ်သွားပြီးနောက် ကျောဘက်သို့ဆုတ်ခွာသွားသည်။

ရှောက်ဝေ နောက်လှည့်ရန်ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော် လွတ်အောင်မရွှောင်နိုင်တော့ချေ။

‘ဝုန်း’

ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှောက်ဝေမှာ မသဲမကွဲအော်ဟစ်ညည်းညူကာ အဝေးသို့
လွင့်စဉ်သွားသည်။

သူ၏လက်ထဲမှ ရဲဘင်းကြီးမှာလည်း လွင့်စဉ်သွားသည်။

ရှောက်ဝေခံလိုက်ရသည်ကိုတွေ့လျှင် မီးအိမ်ဂိုဏ်းသားများ
ဟင်ခနဲ ဟာခနဲဖြစ်သွားကြသည်။

ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းသားများကား ဝမ်းသာအားရပြင့်
ဆူညံစွာအော်ဟစ်အားပေးလိုက်ကြသည်။

မြေကွက်လုပ်၌ ဆူဆူညူညူအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ရှောက်ဝေ မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလိုက်၏။

နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ စီးကျလာသောသွေးများကို လက်ခုံဖြင့်
သုတ်ရင်း—

‘သိကြသေးတာပေါ့ကွာ’
အော်ငေါက်ရင်း မာဖုံးထံ ပြောဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မာဖုံးက—

‘မင်းအမှတ်မရှိသေးဘူးလား ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး
ဆုံးမပေးရဦးမှာပေါ့ဗျာ’

ပြောရင်းဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မာဖုံးက တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်—

‘ဝုန်း’

ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး ရှောက်
ဝေလွင့်စဉ်သွားပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်မြေပေါ်မှ တော်တော်နှင့်ပြန်မထနိုင်ပါတော့
ချေ။

မာဖုံးကံ သူ့အား တစ်ခါတည်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန် ဟု
ပြင်လိုက်သည်။

‘ရပ်လိုက်’

ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းချုပ် ဖူးချစ်လှောင်က ဟန့်တားလိုက်
သည်။

မာဖုံးကည်းချက်ချင်း နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

ဖူးချစ်လှောင် လက်ဝေယမ်းပြုအာ -

‘သူ့ကို အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရွှောင်စန်းကျိ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူက လက်ဝေယမ်းပြုလိုက်လျှင် မီးအိမ်ဂိုဏ်းသားအချို့က
မြေပေါ်လဲကျနေသော ရွှောင်စေ့ကိုသွားထောက်ပွေ့ယူကာမြေ
ကွက်လပ်မှ ခေါ်ထုတ်သွားကြသည်။

မာဖုံးက ဖူးချစ်လှောင်ဘက်လှည့်ကာ

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မီးအိမ်ဂိုဏ်းဟာ နာမည်ကျော်ပေမယ့်
တကယ်တမ်းကတားမှုအသုံးမှ ကျတူးဆိုတာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေ
ပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဖူးချစ်လှောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘မင်းမဆိုးဘူး ဒါပေမယ့်သူတို့စိတ် လူတော်တစ်ယောက်
ယောက်ကို ထပ်ပြီးဆုံးမပေးဖို့လိုလိမ့်မယ်ဒါမှသူတို့ မော့မကြည့်
ဝံ့အောင် ပြစ်သွားမှာ မဟုတ်လား’

မာဖုံး၊ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘စိတ်ချပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သူတို့မှတ်လောက် သားသောက်
ဖြစ်သွားရစေမယ်ဖို့ ကျွန်တော်အာမခံပါတယ်’

ပြောပြီး ရွှောင်စန်းကျိတို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ရွှောင်စန်းကျိတို့ လူစုကိုကြည့်ကာ -

‘ကဲ မီးအိမ်ဂိုဏ်းက လူတော်တစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ပါဦး
လို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်ဗျာ တကယ်တော်မှ တကယ်တတ်မှထွက်
လာပါ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်အတွက် အညောင်းအညာတောင်
မပြေဖြစ်နေတယ်ဗျ’

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏ ကေားကြားလျှင် ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းသားများ
ဆတောကျစွာ ရယ်မောရက်ကြလေသည်။

‘စါး...ဟား...သား’

ရယ်သံများ လက်ခုပ်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

မီးအိမ်ဂိုဏ်းသားသားများ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြ၏။

ခံပြင်း ဒေါသထွက်သွားကြပြီး လက်နက် ကိုယ်စီကိုင်က
တိုက်ခိုက်ရန်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြလေတော့သည်။

ရွှောင်စန်းကျိက ချိုလင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

ချိုလင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဦးညွှတ်ရင်း -

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုပ်သွားပါရစေ'
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရှောင်စန်းကျိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကောင်းပြီလေ ရန်သူကို အထင်တော့မသေးပါနဲ့'

ဂိုဏ်းချုပ်ခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့်ချိုလင်းလည်း မြေကွက်လပ်သို့
လျှပ်တစ်ပြက် လှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။

ချိုလင်း ထောက်လာသည်ကို တွေ့လျှင် မာဖုံးက ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုယှဉ်ပြိုင်မယ်ဟုတ်လား'
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချိုလင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဆုံးမမယ်ဆိုရင် ပိုပြီး မှန်
လိမ့်မယ်'

'ဘာ ကျုပ်ကို ဆုံးမမယ်ဟုတ်လား'
'ဟုတ်တယ်'

'ဟား...ဟား...ဟား ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာဗျာ'
မာဖုံး သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်လေသည်။

ချိုလင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားနှင့် သူ့အား
မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေ၏။

မာဖုံးနှင့်ယှဉ်လျှင် ချိုလင်းမှာ ဆိုင်းသမားတစ်ယောက်
အပုံဟန်အပြည့်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်စေသည်။

မာဖုံးက လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေဆော်သည်။ ချိုလင်းက
မျက်နှာမပျက်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ရုပ်နေလေသည်။

သူက မာဖုံးအား သနား ကရုဏာလက်သော အကြည့်ဖြင့်
ကြည့်နေသလိုရှိ၏။

မာဖုံးအား အချိန်မရွေး အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်သည်ဟု မိမိ
ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချထားသူတစ်ယောက်၏အသွင် အသင်း
သား ပေါ်လွင်နေလေတော့သည်။

မာဖုံးက တဟားဟား ရယ်မောပြီးလျှင်
'ကောင်းပြီလေ ကျုပ်ကိုပဲ ဆုံးမနိုင်မလား ကျုပ်ကပဲ
ဆုံးမနိုင်မှာလား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ကဲ ခင်ဗျားအရင်စ
ပါ'

ချိုလင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား အရင်စပါဗျာ'

'ကျုပ်အရင် စရမယ်ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'ကောင်းပြီလေ သတိထားပေးတော့'

စကားဆုံးလျှင် မာဖုံးက စတင်တိုက်ခိုက် လိုက်လေသည်။

မာဖုံးက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို စွန်ကုပ်လက်သည်း ပုံသဏ္ဍာန်
ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချိုလင်းက သူ့အား မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေသည်။

မာဖုံး အနီးသို့ထောက်သည်နှင့် လက်ကိုစက်ဝိုင်းပုံ ဝေ့ယမ်း
ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်
'ဝုန်း'

ကျယ်လောင်သော အသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

မာဖုံး နောက်ဆုတ်သွားသည်။
ချိုလင်းကား နေရာ၌ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေလေသည်။
သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေ
ကြလေသည်။

မာဖုံး မျက်လုံးအိမ် ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။
ချိုလင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း
'ခင်ဗျား မဆိုဘူး'
ဟု ပြောလိုက်သည်။
ချိုလင်း ပြုံးလိုက်၏။
'ခင်ဗျား စောစောစီးစီး သိသင့်တယ်'
'ဘဗျ'
'ကျုပ်ကို မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားစောစောစီးစီး ဆို
သင့်တယ်လို့ ပြောတာဗျ'
မာဖုံး၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွား၏။

ချိုလင်းကို စိုက်ကြည့်ကာ...
'ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား အထင်ကြီးလွန်းတာတော့ မစောင်း
ဘူးထင်တယ်'

'အဲ့ဒါ ကျုပ်ပြောရမယ့်စကားပါဗျာ'
'ဘာ'

ခင်ဗျားဟာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါအနိုင်ရလိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်ကို
ကိုယ်ဟုတ်လှပြီ ထင်နေတာကိုဗျ'

'ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုလည်း နိုင်မှာပါ'
'ဒီလိုယုံကြည်ထားတာ ကောင်းပါတယ် ဒါပေမယ့် ယုံ
ကြည်ထားရုံနဲ့မပြီးသေးဘူးလေ'

'စိတ်ချပါဗျာ'
စကားဆုံးလျှင် မာဖုံးက ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
ချိုလင်းကလည်း ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်၏။
သူတို့နှစ်ယောက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

'ဝုန်း'
အသံတစ်ချက်ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
မာဖုံးမှာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွား၏။
ချိုလင်းကိုစိုက်ကြည့်ရင်း
'ခင် ခင်ဗျား'
ချိုလင်း ပြုံးလိုက်၏။

'ကဲ ခင်ဗျားက နှစ်ခါစလိုက်ပြီးပြီ ခီတစ်ခါတော့ ကျုပ်
အလှည့်ပဲ'

ပြောပြီးလျှင် ရုတ်တရက် မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ အပေါ်
ခုန်တက်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မာဖုံး၏ရင်ဝကို အဆက်မပြတ် ကန်
ကျောက်လိုက်သည်။

မာဖုံး အံ့ကြိတ်ကာ....

'ကျုပ်အကြောင်း သိကြသေးတာပေါ့ဗျာ'

ပြောရင်း ဓားတစ်လက်ဆွဲထုတ်ကာ ကန်ကျောက်လားသာ
ချိုလင်းခြေထောက်ကို ခုတ်ချလိုက်သည်။

ဓားရောင်တစ်ချက် ဖွေးခနဲ ဝင်းလက်သွားသည်။

မီးအိမ်ဂိုဏ်းသားများ ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

ချိုလင်းခံရတော့မည်ဟု တွေးကာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ထိတ်ထိတ်
သွားကြ၏။

သို့သော် တကယ်တမ်းခံလိုက်ရသူမှာ ချိုလင်းမဟုတ်ဘဲ
မာဖုံး ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရလျှင် အားလုံးအံ့ဩသွားကြ၏။

ချိုလင်းက မာဖုံးဓားဖြင့် ခုတ်ချလာသည်ကိုတွေ့လျှင် ဝေ
ထံ၌ ခန္ဓာကိုယ် ထစ်ပယ်လှည့်ကာ ရှောင်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မာဖုံး၏ ဓားကိုင်ထားသော လက်ကို
ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

ရောင်စုံခြယ်ဓား ကောင်းကင်နဂါး [၃-ဓားတံဆိပ်] ၁၆၁

မာဖုံးမှာ ချိုလင်းအား အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်
ထားရာ သတိမထားမိဘဲ ချိုလင်း၏ ခြေ
ထောက်ကန်ချက်ကို မရှောင်နိုင်ပါတော့ချေ။

သူ့၏ ဓားကိုင်ထားသောလက်မှာ ပြင်းထန်စွာ ကန်
ကျောက်ခြင်းခံရလျှင်—

'ဖြောက်'

'အား'

အချိုးကျိုးသံ သဲသဲနှင့်အတူ စူးရှသောအော်ဟစ်သံ ထွက်
ပေါ်လာသည်။

မာဖုံး လက်ထဲမှဓားမှာ မြေပေါ်သို့ကျသွားသည်။

ဓားကိုင်ထားသောလက် တဲ့လှောင်ကျသွားပြီး မာဖုံး
အနောက်ဘက်သို့လျှင်မြန်စွာဆုတ်သွားတော့သည်။

ချိုလင်းက မြေပေါ်ခြေအစုံချမိလျှင် လက်နှစ်ဖက် နောက်
ယှက်ကာ အေးအေးဆေးဆေး ရပ်နေလိုက်သည်။

မာဖုံးအား ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်စရာမလိုတော့သည့် သဘော
ဖြစ်လေသည်။

မာဖုံး၏ လက်တစ်ဖက်ကား သွင်သွင် ကျိုးသွားပြီဖြစ်
ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

သို့သော် အတင်းတင်းကြိတ်ရင်း
'ခင်ဗျားဟာ လူစင်စစ်က နွားလိုကန်ကျောက်တတ်တာကိုး

ကောင်းပြီ သတိသာ ထားပေတော့'

အော်ငေါက်ရင်း ချိုလင်းထံပြေးဝင်စိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ဖြင့်
လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...
'ရပ်လိုက်'

ဟန်တားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
သည်။

မာဖုံး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ချက်ချင်းနောက်လှည့်ကာ မြေပေါ်ဒူးကောက်ချလိုက်ပြီ။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

သူ့အား ဟန်တားထိုက်သူမှာ ဖူးချစ်လှောင်ဖြစ်သည်။

ဖူးချစ်လှောင် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'မာဖုံး မင်းရှူးသွားပြီ'

ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။

မာဖုံးမှာ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ
သည်။

ဖူးချစ်လှောင် စကားသံဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

'မာဖုံး မင်းတာဝန်ကျေပွန်ပါတယ်နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ'

မာဖုံး အံ့တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

ဖူးချစ်လှောင်အား မော့ကြည့်ရင်း...

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုပ် ကျုပ်'

ရှောင်ရုံခြယ်ခေး ကောင်းကင်နဂါး [ခု-စာအုပ်အိမ်] ၁၆၃

'မာဖုံး နောက်ဆုတ်လိုက်မင်း'

ဖူးချစ်လှောင်၏ လေသံကား တင်းမာပြတ်သားလှသည်။

မာဖုံး တာမူမပြောဘဲ တော့ချေ။

ဒူးထောက်ရာမှထကာဖူးချစ်လှောင်၏ နောက်ဘက်လျှောက်-

သွားပြီးခေါင်းငုံ့ရပ်နေလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ဖူးချစ်လှောင်က ရှောင်စန်းကျိအား လှမ်းကြည့်

လိုက်ပြီ...

'တစ်ဖက် တစ်ပုံစီဖြစ်သွားပြီး အနိုင်အရှုံးမပေါ်စေးတော့

ဆက်ပြီးယှဉ်ပြိုင်ကြရင်ကောင်းမယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချိုလင်း အနိုင်ရလိုက်ခြင်းကြောင့် မီးအိမ်ဂိုဏ်းသစးများ

ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားကြသည်။

ရှောင်စန်းကျိလည်း ကျေနပ်သွားသည်။

ဦးခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်ရင်း

'ကောင်းပြီလေ ဆက်ပြီးယှဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့'

ဖူးချစ်လှောင်က ငှုတ်တက်၌ရပ်နေသော ကိုပင် ဆက်သို့

လှည့်ကာ...

'ကိုပင် မင်းအဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကိုပင် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်ရင်း...

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတွက်ဆိုရင် ကျုပ်အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ရှိ
နေပါတယ်'

'ကောင်းပြီ မီးအိမ်ဂိုဏ်းကလူကို ဆုံးမလိုက်ပေတော့'
'အမိန့်အတိုင်းပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'
ကိုပင် ရွှေသို့ခုန်ထွက်လာသည်။
မြေကွက်လပ်၌ ချိုလင်းရှိနေပါ၏။
ကိုပင် ဖောက်ရှိသွားသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်မိကြတော့သည်။

ကိုပင်မှာ ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းချုပ် ပူးချစ်လှေ့ချွတ်လိုက်
ရှုံးတစ်ဆူဖြစ်သည်။
ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းမှ ပူးချစ်လှောင်ပြီးလျှင် သူ
အတော်ဆုံးဖြစ်၏။

ကိုပင်အား ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းသား အားလုံး ချစ်
ကြောက်ရုံဆေးကြလေသည်။
ယခုကိုပင်က ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် မြေကွက်လပ်သို့ ထွက်
သွားသောအခါ ကျိန်းဆေးနိုင်ရမည်ဟု ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်း
သားများယုံကြည်ထားကြလေတော့သည်။

ထို့အတူ ချိုလင်းမှာလည်း မီးအိမ်ဂိုဏ်းမှာ အရေးပါအရာ
ဖောက်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်မှစ၍ သိုင်းလေစက၌ ကျင်လည်
ကျက်စားခဲ့ပြီး မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်ရွှေခန်းကျိန် ယုံကြည်အား
ကိုးခြင်းခံရသူဖြစ်ပေသည်။

ချိုလင်းက မာဖုံးအား သိုင်းကွက် တစ်ကွက်တည်းဖြင့်
အနိုင်ယူခဲ့သည်ကို အားလုံးတွေ့မြင်ထားကြပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အခုတစ်ကြိမ် ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်လျှင်လည်း
ချိုလင်းသာလျှင် အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟု မီးအိမ် ဂိုဏ်းသားများ
ယုံကြည်ထားကြလေတော့သည်။

ချိုလင်းနှင့် ကိုပင်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်
စောင်းမခတ်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

'ကေဘ်လေးကြာမှ ချီလင်း စကားစလိုက်သည်။
 'အမိချွားဟာ ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းချုပ်ပြီ၊ရင် သိုင်းပညာ
 'ဆိုးလူဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်ဗျ'
 ကိုပင် ပြုံးလိုက်သည်။
 'ခင်ဗျားကကော'
 'ကျုပ်က သည်လောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ'
 'ခင်ဗျားက မာပုံးကို အနိုင်တိုက်ခိုက်တာ တကယ်ကြည့်လို့
 ကောင်းတာပဲဗျ'
 'သူ သတိမထားလို့ ခံလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ'
 'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်သာဆို ခင်ဗျား ခြေထောက်တွေကို
 ဓားနဲ့ခုတ်ဖို့ စဉ်းစားမှာမဟုတ်ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးနောက်
 ဆုတ်ရွှင်လိုက်မှာပဲ'
 ချီလင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
 'နောက်ဆုတ်ရွှင်လို့လဲ လွတ်မှာမဟုတ်ဘူးဗျ'
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 'ကျုပ်က မနားတမ်း တိုက်ခိုက်သွားမှာမို့ပေါ့'
 'ကျုပ်ကော့ မထင်ဘူး'
 'ခင်ဗျား ဓမ်းကြည့်ပါလား'
 'ကောင်းပြီလေ'
 ချီလင်းက ရုတ်တရက် မြေပေါ်ခြေထောက်ကာ အပေါ်
 ခုန်တက်လိုက်သည်။

ရောင်စုံခြယ်စား ကောင်းကင်နဂါး [၃-ဇာတ်အိမ်] ၁၆၇
 တစ်ချိန်တည်းပင် ကိုပင်၏ခေါင်းကို ကန်ကျောက်လိုက်
 ဖေသည်။
 ကိုပင်က ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။
 သို့သော် ချီလင်းက လေထဲ ကျမ်းပစ်ရင်း အဆက်မပြတ်
 ကန်ကျောက်နေပါ၏။
 သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ ခြေထောက် လေးငါးချောင်းပေါက်နေ
 သည့်သဖွယ် အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်စေသည်။
 ကိုပင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ နောက်ဆုတ် ရွှင်
 နေ၍ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် အချိန်ရမည်မဟုတ်ကြောင်း နား
 လည်မိ၏။
 'ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက်ခုန်ထကာ ခြေထောက်ဖြင့် ပြန်
 လည်ကန်ကျောက်လိုက်ပေသည်။
 ခြေထောက်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်နှင့်
 'ဖြောင်း'
 အသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။
 ကိုပင်နှင့် ချီလင်းတို့ မြေပေါ်သို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်လည်
 ခုန်ဆင်းလာကြလေသည်။ ကိုပင်က မြေပေါ်ခြေအစုံရပ်လိုက်၏။
 သူ၏ မျက်လုံးများက ချီလင်းကား မျက်တောင်မခတ်စိုက်
 ကြည့်နေလေသည်။ ချီလင်းကား ခြေအစုံရပ်မိသည်နှင့် ဝှေ့
 ခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

သို့သော် သူက ချက်ချင်းပြန်ထရပ်လိုက်၏။

သို့တိုင်အောင် ထောင်းစွာမရပ်နိုင်ဘဲ ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်
နေပေတော့သည်။

ကိုပင်က-

'ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်၊ နောက်ဆုတ်ရှောင်လို့ မလွတ်
နိုင်တာ သေချာတယ်ဗျ'

ဟု ပြောလိုက်၏။ ချိုလင်းက-

'ခင်ဗျား ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်တာလဲ မှန်ပါတယ်ဗျာ၊
ကျုပ်က ဆက်တိုက် ကန်ကျောက်ဖို့သာ အဓိက ထားတော့
ခင်ဗျားက ကြားဖြတ်ထန်နိုင်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ'

ကိုမင်က-

'ခင်ဗျားသာ ခြေထောက်ထန်ချက်ကို အဓိက မထားဘူးဆို
ရင် အခုလို ရှုံးသွားမှာမဟုတ်ဘူးဗျ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချိုလင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်'

ထိုစဉ် ဖူးချစ်လှောင် စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
ဆိုက်ရလေသည်။

'မီးအိမ်ဂိုဏ်းအလှူတွေ ဘာမှအသုံးမကျတာ ထင်ရှားနေပြီ
ကိုပင်၊ မင်းပြန်လာခဲ့စမ်း'

ကိုပင်က ချက်ချင်း နောက်လှည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ရှောင်စုံနားကျိတ် စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

'ခင်ဗျားပြောတာမှားနေပြီ မီးအိမ်ဂိုဏ်းမှာ အသုံးကျတဲ့
လှူတွေအများကြီးရှိပါသေးတယ်ဗျာ'

ကိုပင် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ ဖူးချစ်လှောင်က...

'ဘာလဲ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ထွက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့လား'

သူ၏စကားလံနှင့် မရွေးမနှောင်းမှာပင်....

'မဟုတ်ဘူး ကျုပ်ဗျ'

စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် လှမ်းလျှောက်လာသည်
ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက တိုက်ပွဲကိုတစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်ကြည့်နေပြီး
ယခုမှထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံးအား တွေ့လျှင် အားလုံးမျက်မှောင်ကြုတ်ကာ
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက မြေကွက်ထပ်သို့ လှမ်းထွက်သွားပြီး ချိုလင်း
အားပြုံးပြလိုက်သည်။

ချိုလင်းက သူ့အား ပြန်လည်ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက....

'ခင်ဗျားအနားယူလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဗျ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိုးကျော်သူ

သို့

ချိုလင်းက...

'ကျုပ်အနားယူချင်ပါတယ်ဗျာ ဒါပေမယ့်'

'ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ ကျုပ်ဆက်ပြီးတာဝန်ယူပါမယ်'

'ခင် ငင်ဗျာ၊ တကယ်ပြောတာနော်'

'တကယ်ပေါ့'

ချိုလင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ'

'ခင်ဗျာ၊ အနားယူလိုက်ပါတော့ဗျာ'

ချိုလင်းက ခြေဆောင်နှင်းကာ မြေကွက်ထပ်တစ်ဖက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ့အား မီးအိမ်ဂိုဏ်းသားများက ဝေးမသိုက်ကြသော်လည်း သူ့ကထက်မခံပါချေ။

ရွှေဝင်စန်းကျိက ဆုံးလွှဲခုံးအား မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ကြည့်နေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးမှာ မီးအိမ်ဂိုဏ်းသား တစ်ယောက်မဟုတ်ပါချေ။ သူနှင့်တွေ့ဆုံရသည်မှာလည်း မကြာသေးချေ။

ဆုံးလွှဲခုံးက မီးအိမ်ဂိုဏ်းသားကိုယ်စားပြုကာ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းကို ခွင့်ပြုသင့်မှပြုသင့် တွေးတောစဉ်းစားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကိုပင်နှင့်ဆုံးလွှဲခုံးတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိပြီး ပြုဖြစ်သည်။

ကိုပင်က ဆုံးလွှဲခုံးကိုကြည့်ကာ....

စုရှင်စုံခြယ်... ကောင်းကင်နဂါး [ခု-ခေတ်သိမ်း] ၁၇၅

'မင်းက သူ့ထက်ပိုပြီး အရေးပါတယ်ဘုတ်သလား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

သူက ဆုံးလွှဲခုံးအား ချိုလင်းထက်အဆင့်မြင့်သူဟု ယူဆမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

'ကျုပ်က ခင်ဗျာ၊ တို့ဂိုဏ်းချုပ်ဆက်ခံအောင် အရေးပါသေးတယ်ဗျ'

'ဘာ'

မမျှော်လင့်သော စကားကြားရလျှင် ကိုပင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်အား စော်ကားမော်ကား ပြောလာခြင်းကြောင့် ဒေါ်ပွသွားပြီး....

'မင်းက တယ်လဲကြီးကျယ်ပါလား သေချင်ပြီထင်တယ်' ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်--

'အပိုတော့ပြောမနေနဲ့ ခင်ဗျာ၊ တို့အားလုံး ပြည်မက ထွက်သွားကြပါ ပြည်မမှာ ခြေချပြီး ဒုက္ခပေးဖို့ ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားလေနဲ့ တကယ်လို့ခင်ဗျာတို့ကို မြှောက်ပင့်ပေးတဲ့လူ ရှိရင်လဲ ရပ်တန့်ထရပ်ပြီး ထက်လျှော့လိုက်ဖို့ပြောလိုက်ပါ'

သူ၏စကားကြောင့် ကိုပင်အံ့ဩသွားသည်။

လျှာနှင့်မင်းတို့က ဂိုဏ်းချုပ် ဖွဲ့ချစ်လှောင်အား သိုင်းလော
စာ၌ ခြေချရန်အကြံပေးတိုက်တွန်းခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆုံးလွှဲခုံးက အဘယ့်ကြောင့်ရိပ်မိနေသည်ကို စဉ်းစားမရ
ပါချေ။

ဆုံးလွှဲခုံးက...

'ထင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းဟာ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေး
ဆေးနေတာ အထောင်းဆုံးပဲ သိုင်းလောကထဲခြေချပြီး ရှုပ်ရှုပ်
ယှက်ယှက်လုပ်လာမယ်ဆိုရင် ကျိန်းသေဖြိုခွဲခံရမှာပဲ'

ကိုပင် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

'ဘယ်သူကမျှားဖြိုခွဲနိုင်မှာမို့လဲ ကျုပ်တို့ ထင်းမြီးကောက်
ဂိုဏ်းကို ပေါ့ပေါ့တန့်တန့် သဘောထားရင် အများကြီး
မှားသွားမှာပေါ့'

'ကျုပ်တကယ်ပြောတာဗျ'

'ဘာလဲ ဝေဗျားက ဖြိုခွဲမယ့်လူ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'ဟား...ဟား...ဟား'

ကိုပင် သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်လေသည်။ ဆုံးလွှဲခုံးက
ဝေတည်တည်ရပ်နေသည်။

သူ့အား ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းသားများကလည်းကောင်း၊
မီးအိမ်ဂိုဏ်းသားများကလည်းကောင်း အကဲခတ် ကြည့်နေကြ
လေသည်။

ကိုပင်က သဘောကျစွာရယ်မောပြီးမှ

'ကောင်းပြီလေ ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကိုဖြိုခွဲချင်တယ်ဆိုရင်
ကျုပ်ကို အရင်ဆုံးနှိုင်းအောင် ကြိုးစားကြည့်ပါဦး ကဲ...ထတိ
သာ သားပေတော့'

စကားဆုံးလျှင် ဆုံးလွှဲခုံးအနီးသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ချဉ်းအပ်
သွားပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက မလှုပ်မယှက်ရပ်နေဆဲ...

ကိုပင် တိုက်ခိုက်လာသည်ကိုတွေ့ရသော်လည်း ရှောင်တိုမ်း
ရန် လုံးဝမကြိုးစားပါချေ။

ကိုပင်ကိုသာ မလှုပ်မယှက် စိုက်ကြည့်နေ၏။
ဆုံးလွှဲခုံး၏ အေးတိအေးစက်မျက်လုံးများကိုတွေ့လျှင် ကိုပင်
ကျောတုန်သွားလေသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် နှေးကွေးသွား၏။

သူ့က တိုက်ကွက် ချက်ချင်းရုပ်သိမ်းကာ အနောက်ဘက်သို့
မြန်လည်ခုန်ဆုတ်သွားလေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက သူ့အားစိုက်ကြည့်နေဆဲ...

ကိုပင်က ခြေဆယ်လှမ်းခန့် ဆုတ်သွားပြီးမှ ရပ်တန့်လိုက်
သည်။

ဆုံးလွှဲခုံးထက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကိုပင်အား အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ရင်း

'ခင်ဗျား ရွှေဆက်တိုက်ခိုက်လိုက်တာနဲ့ ရှုံးသွားမယ်ဆိုတာ
ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား'

ဟဲ့ မေးလိုက်လေသည်။

ကိုပင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

အံ့ကြိတ်ရင်း....

'ကျုပ်တာဖြစ်လို့ ရှုံးရမှလဲ'

'ခင်ဗျား မရှုံးဘူးပေါ့'

'ဟုတ်တယ်'

'ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် နောက်ဆုတ်သွားရတာလဲ'

'ကျုပ်....ကျုပ်'

ကိုပင် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရုပ်တန်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်

'ဆရာကို ဒီထောင်ကို ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ'

'ဆရာကို မီးအိမ်ဂိုဏ်းက အသုံးမကျတဲ့ လူတွေကြောင့်

အချိန်ကုန်ခံမနေပါနဲ့'

'မြန်မြန်တိုက်ခိုက်လိုက်စမ်းပါ'

'ဒီကောင် ဖင်ထိုင်ကျသွားအောင် လက်သီးစားကျွေးလိုက်
စမ်းပါ'

ရပ်ကြည့်နေကြသည့် ကင်းမြို့အောက် ဂိုဏ်းသားများက
အစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလိုက်ကြလေသည်။

ထူထိုက်တိုက်တွန်းသံ၊ ငြာသံပေးသံများ ကျယ်လောင်စွာ
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကိုပင်မှာ နောက်ဆုတ်၍ မရတော့ကြောင်း နားလည်
သဘောပေါက်မိလေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးအား တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ အရှုံးပေးရလျှင်
လည်း ရှက်ဖွယ်လိလိဖြစ်လေသည်။

ကိုပင် အံ့ကြိတ်ကာ

'သေပေတော့'

အော်ငေါက်ရင်း ဆုံးလွှဲခုံးထံ ပြောဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

ကိုပင်ကလည်း နောက်မဆုတ်စတမ်းဆုံးဖြတ်ကာ တရကြမ်း
တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက ကိုပင်အနီးသို့ရောက်မှ လက်ဆန့်ထုတ်လိုက်
လေသည်။

လူရိပ်နှစ်ခု ထောထွေးသွားပြီးလျှင်

'ဝုန်း'

ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

၁၇၆ မိုးကျော်ချ

‘အား’

စူးရှသောအော်ဟစ်သံသည် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
မရွေးမနှောင်းမှပင် ကိုပင် အနောက်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်က
မြေပေါ်လဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက် ရလေတော့သည်။

* * *

စရာခုံခြယ်ခေး ခဏင်းကင်နဂါး [ဒု-ဇာတ်သိမ်း] ၁၇၇

ကိုပင် မြေပေါ်လဲကျနေ၏။

သူက အတော်အားယူကြိုးစားပြီးမှထရပ်လာနိုင်လေသည်။
သို့တိုင် ကောင်းစွာမရပ်နိုင်ဘဲ ခန္ဓာကိုယ် ဒဏ်ဒဏ် ဖြစ်
နေ၏။

သူ၏ နှုတ်ခမ်းထောင်မှ သွေးများ ယိုစီးကျလာသည်ကို
လည်း တွေ့မြင်နိုင်၏။

သူ၏ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်နေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးအား မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ကာ...

‘မင်း...မင်း’

ဆုံးလွှဲခုံးခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ရှုံးသွားပြီဗျ’

သူ၏ စကားသံနှင့် မရွေးမနှောင်းတွင် ကင်းမြီးကောက်
ဂိုဏ်းချုပ် ဖူးချစ်လှောင်၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟုတ်တယ်...မင်းရှုံးသွားပြီ ကိုပင်’

ကိုပင် ဘာမျှမပြောဘဲ နောက်လှည့်သွားလေသည်။

ဖူးချစ်လှောင်က-

‘မင်းမဆိုးဘူး။ ကိုပင်ကိုတောင် သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်း
အနိုင်ရခဲ့တာပဲ။ ကဲ...ပြောမယ်။ မင်းဆရာ ဘယ်သူလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ဆုံးလွှဲခုံးက သူ့အား စိုက်ကြည့်ရင်း--

'ကျုပ်ဆရာ ဟုတ်သား'

'ဟုတ်တယ်၊ မင်းဆရာနာမည် ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း'

ဖူးချစ်လှောင်၏စကားသံ ခက်ထန်တင်းမာနေ၏။

ဆုံးလွှဲခုံး ပြုံးလိုက်သည်။ ဖူးချစ်လှောင်အား မခိုးမခန့်

ကြည့်ကာ--

'ခင်ဗျားဆရာရဲ့ဆရာဟာ ကျုပ်ဆရာပေါ့'

'ဘာကွ'

'ခင်ဗျား ဆရာရဲ့ဆရာလေ'

'မင်း...'

ဖူးချစ်လှောင်ဒေါ်ပုသွား၏။ ချက်ချင်း ရှေ့သို့ခုန်ထွက်လာ
လေသည်။

ထိုစဉ်--

'ရပ်လိုက်'

ဟန့်တားသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု မြေကွက်လပ်သို့ ဆောက်
ခိုလာလေသည်။

ထိုလူမှာ မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရွှောင်စန်းကျိ ဖြစ်လေသည်။

ရွှောင်စန်းကျိက ဆုံးလွှဲခုံးအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး--

'မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်ကို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင် ပါ
တယ်ဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံး လက်ကာပြလိုက်သည်။

'မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကင်းမြီးထောက်ဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောက
ကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
သူတို့ကို ဟန့်တားရမှားပဲ ဖြစ်ပါတယ်'

'ခင်ဗျားကို ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ၊ ကင်း မြီး ထောက်
ဂိုဏ်းချုပ်ကိုတော့ ကျုပ်တာဝန်ယူပါရစေ'

'ကောင်းပါပြီဗျာ'

ဆုံးလွှဲခုံးက နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မြေကွက်လပ်၌ ရွှောင်စန်းကျိနှင့် ဖူးချစ်
လှောင်တို့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

အခု ကင်းမြီးထောက်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် မီးအိမ် ဂိုဏ်းချုပ်တို့
ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်နေကြပြီဖြစ်သည်။

အားလုံး သူတို့နှစ်ယောက်အား စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးကြည့်
နေကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြ
မည်ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးနားလည်ထားကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်တိုက်ပွဲသည် လွန်စွာ အခရားပါ၏။

သုတ္တန်နှစ်ယောက်၏အနိင်အရှုသည် ဂိုဏ်းကြီးနှစ်ခုအတွက် အဆုံးပြုလဲတစ်ခုဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

လူအားလုံးမှာ အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့နေကြသည့် အလား မျက်စောင့်မခတ် စိုက်ကြည့် နေကြလေတော့သည်။

စရာ ဝံ့ခြယ်ခေးကောင်းကင်နဂါး [ဒု-ဇာတ်အိမ်] ၁၈၁

ရွှောင်စန်းကျီနှင့် ဖူးချစ်လှောင်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

အတော်ကလေးကြာမှ ဖူးချစ်လှောင်က စကားစလိုက်၏။
'ခင်ဗျားခွဲ မီးအိမ်ဂိုဏ်းကို ကျုပ်စာ ဖျက်ဆီးဖို့ စိတ်ကူး ထားတယ်ဗျ'

ရွှောင်စန်းကျီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'မီးအိမ်ဂိုဏ်း ထူထောင်လာခဲ့တဲ့နှစ် မနည်းတော့ပါဘူးဗျာ ခင်ဗျားလိုပဲ မီးအိမ်ဂိုဏ်းကိုဖျက်ဆီးချင်တဲ့လူ အတော်များများ တွေ့ခဲ့ရပါတယ် ဒါပေမယ့် သူတို့ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ကြဘူး မီးအိမ်ဂိုဏ်းကလဲ အခုအထိ တည်ရှိနေဆဲပဲဗျ'

ဖူးချစ်လှောင် ပြုံးလိုက်သည်။
'ကျုပ်က ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့လူစားမျိုး မှု့ဟုတ်ဘူး ဆိုတာ စော့ ခင်ဗျားနားလည်ထားသင့်တယ်'

'ကျုပ်တယ်ဘူ့ကိုမှ အထင်မသေးဘူးဆိုတာ ယုံပါဗျာ'
'ကောင်းပြီလေ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် သိုင်းကွက် တစ်ရာ လောက် ယှဉ်ပြိုင်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့'

စကားဆုံးလျှင် ဖူးချစ်လှောင်က စတင်တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင် လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...
'ခွပ် ခွပ် ခွပ် ခွပ်'

မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။
ချစ်တရက် ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ရာ အားလုံးလှည့်ကြည့်
လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ မြင်းတစ်ကောင်မှာ သူသန်မြေဆီသို့ ဦးတည်
မောင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဖူးချစ်လှောင်က...

'ဘယ်လိုလဲ ကျုပ်တို့ယှဉ်ပြိုင်ကြမှာလား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရွှင်စန်းကျိက ခေါင်းညိတ်ကာ—

'ကျုပ်တို့ ဆက်ပြီးယှဉ်'

သုဇ်စကားမဆုံးမီ

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ချူးစုံဝါး အကြောင်း
ဆတင်းရလာပါပြီ'

ရှစ်တရက် စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
သည်။

မြင်းခွန်းစိုင်းလာသကဲ့သို့ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ပြေးလာ
ရင်း အော်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရွှင်စန်းကျိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

ဖူးချစ်လှောင်လည်း အံ့ဩသွားသည်။

လျှူနှင့်မင်းတို့က သူ့အားချူးစုံဝါးဆိုသည့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အားရှာပေးရန် စေခိုင်းလိုက်သည်မဟုတ်လား။

ထူက သိုင်းလောကသို့ ခြေချလာသည်နှင့် ဦးဆုံး မီးအိမ်
ဂိုဏ်းအား ရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လျှူနှင့်မင်းတို့က ချူးစုံဝါးသာမက မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်ရွှင်
စန်းကျိလည်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုကြောင်း ပြောပြထား
သည်မဟုတ်ပါလား။

ရွှင်စန်းကျိက သူ့ဘက်လှည့်ကာ...

'ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ'

ပြောပြီး ပြေးလွှားရောက်ရှိ အစီရင်ခံလာသူထံ လှမ်းသွား
လေ၏။

ထိုလူက မြေပေါ်ဒူးထောက်ကာ...

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ချူးစုံဝါးရဲ့ သတင်းကြားရပါပြီ'

ဟု အစီရင်ခံလိုက်သည်။

ရွှင်စန်းကျိ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

'ချူးစုံဝါးဟုတ်လား သူ့ဘယ်မှာလဲ'

'သူ့ကို အဆိပ်ဖားပြုပုံဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဖမ်းဆီး
ထားပါတယ် သူတို့အခု ကျောက်တောင်ဒေသကို ဦးတည်သွား
နေကြပါတယ်'

ရွှင်စန်းကျိ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

'ဒီသတင်း ဘယ်သူပို့ လိုက်တာလဲ'

'အမှတ်ရှစ် ဌာနခွဲကပါ အဆိပ်ဖားပြုပုံဟာ ယင်းမြို့ကလေး
ကိုဖြတ်သွားရင်း အမှတ်ရှစ်ဌာနခွဲကို ဝင်မှုသွားပါတယ်'

'အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ'

'ဌာနခွဲတစ်ခုလုံး ဖျက်ဆီးသွားပြီ၊ ဌာနခွဲမှူးသေဆုံးသွား ပါတယ် အဖွဲ့သားအတော်များများလဲ သေဆုံးကုန်ကြပါတယ်'

'ဒါဖြင့်'

'စာပို့ ဆက်သားတစ်ယောက်က အခြေအနေမဟန်မှန်း သိ တာနဲ့ ရှောင်ပြေးသွားပြီးမှ တိတ်တဆိတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါ တယ် သူကပဲ အဆိပ်ဖားပြုတ်အကြောင်းသတင်းပို့လိုက်တာပါ'

'သူတို့ ကျောက်စောင်ဒေသကို ဦးတည်သွားတယ် ဟုတ် လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ဒါဆို လမ်းနို့ကျောက်တန်းကိုဦးတည်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်' သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေကြသည့် စကားများကို ဖူးချစ် လှောင် ကောင်းစွာကြားသိသွားလေသည်။

သို့သော် သူက လုံးဝ စိတ်မဝင်စားသလို နေလိုက်၏။

ရှောင်စန်းကျိက သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လိုက်ပြီ....

'ကျုပ်တို့ရဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို ရက်ရွှေ့လိုက်ရမလားဗျ'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဖူးချစ်လှောင်စဉ်းစားလိုက်၏။ ယခု ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်နေ လျှင် မည်သူအနိုင်ရမည်ကို ကျိန်းသေမပြောနိုင်ပါချေ။

မီးအိမ်ဂိုဏ်း၌ သိုင်းပညာထက်မြက်သူများ ရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရပြီဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ အနိုင်ရသည်ဆိုလျှင်ပင် နှစ်ဖက်စလုံး အထိ နာ သွားနိုင်ကြောင်းဆင်ခြင်မိလေသည်။

မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်စန်းကျိထက် ချူးစုဝါးက ပိုပြီး အရေးကြီးသည်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။

ချူးစုဝါးသာ လက်အုပ်မီးအိမ်ဆိုလျှင် လျှာနှစ်မင်းတို့ ဆဘောကျသွားမည်ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်ကာ....

'ဟဲ ဟဲ ဟဲ ရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာ အခက်အခဲကြုံနေ ရတယ်ဆိုတော့လဲ ရက်ရွှေ့ကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရက်ရွှေ့ ပြီးရင် ရက်ချိန်းအတိုင်း ကျုပ်နဲ့ လာတွေ့ဖို့အော့ မမေ့နဲ့ဦး'

'စိတ်ချပပါဗျာ'

'ကဲ...ပြောပါဦး၊ ဘယ်နေ့ ကျုပ်တို့ ပြန်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ကြ မလဲ'

မိုးလေ့ခုံးက စဉ်းစားလိုက်သည်။

အဆိပ်ဖားပြုတ်အား လိုက်လံရှာဖွေကာ ရင်ဆိုင်ပြီး ချူးစု ဝါးအား ကယ်တင်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ခရီးထွက်ရမည်ဖြစ်သလို အချိန်ယူရမည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ တွေးတောစဉ်းစားမိသည်နှင့်....

'တစ်လလောက်ကြာမှပြန်တွေ့ကြရင် မကောင်းဘူးလားဗျ'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဖူးချစ်လှောင်လည်း သဘောကျသွားသည်။
တစ်လဟူသော အချိန်သည် သူ့အတွက် လှုပ်ရှားရန် လုံ
လောက်သောအချိန်ဖြစ်ပေသည်။

တစ်လအတွင်း လျှူနှင့်မင်းတို့နှင့်တွေ့ဆုံပြီး ရွှောင်စန်းကျို
အားသုတ်သင်ရန် စီစဉ်နိုင်သည်။ တိုင်ပင်နိုင်သည်။

သို့သော် ချက်ချင်းသဘောတူလိုက်လျှင် ရွှောင်စန်းကျိုကို
အထင်သေးသွားနိုင်သည်။

‘တစ်လတောင် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘မများဘူးလားဗျ’

ရွှောင်စန်းကျို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဖူးချစ်လှောင်ကို
ကြည့်တာ....

‘ဖြစ်နိုင်ရင် ကျုပ်တစ်ရက်ကလေးတောင် အချိန်မဆွဲချင်
ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်အတွက် ကိစ္စကလေးပေါ်လာလို့ ရက်ရွှေ့
လိုက်မှတာပါ။ တစ်လဆိုတာကြာမြင့်တယ်လို့ ထင်ရင် ခင်ဗျာ
ကြိုက်တဲ့အချိန်ပြောပါ’

ဖူးချစ်လှောင်က တွေးတောစဉ်းစားဟန် ပြုလိုက်သည်။

အထော်ကလေးကြာမှ....

‘ကောင်းပြီလေ တစ်လဆိုလဲ တစ်လပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်
အတွက် အရေးမကြီးပါဘူး။ ခင်ဗျာ၊ လုပ်စရာ ရှိတာသာ
လုပ်ပါ’

‘ခင်ဗျာ၊ သဘောတူတယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်သဘောမတူရင် ခင်ဗျာ၊ အခက်အခဲ
တွေနိုင်တယ်မဟုတ်လား’

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ တစ်လပြည့်တဲ့နေ့ကျရင်သာ ဆက် ဆက်
လာခဲ့ဖို့မမေ့ပါနဲ့’

‘စိတ်ချ’

ဖူးချစ်လှောင် နောက်လှည့်ကာ....

‘အားလုံးသွားကြမယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကင်းမြို့စောက်ဝိုက်သားအချို့က
ဝဲဝဲစင်ကိုထမ်းလာကြ၏။

ဖူးချစ်လှောင်က ဝေါစင်ပေါ်တက်ထိုင်သည်။
ကင်းမြို့စောက် ဝိုက်သားများက ဝေါစင်ကိုထမ်းကာ
စားမွှေခြံရံလျက် သုသာန်မြေမှ ထွက်သွားကြလေသည်။

သူတို့ ထွက်သွားကြသည်ကို ဆုံးလွှဲခုံး မျက်တောင်မခတ်
ကြည့်နေပါ၏။

သူ၏ရင်ထဲ လှုပ်ရှားနေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ချူးစုဝါး၏သတင်း ကြားလိုက်ရပြီ မဟုတ်
လား။

ချူးစုဝါးနောက်သို့ ချက်ချင်း လိုက်သွားလိုစိတ်များ ဖြစ်
ပေါ်နေလေသည်။

ကင်းမြီးကောက်ဂိုက်၊ သားများ၊ မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်
သွားကြလျှင် ဆုံးလွှဲခုံးက ရွှောင်စန်းကျီ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်
သွားပြီ...။

‘ကျုပ်တို့အမြန်ဆုံး လိုက်သွားကြရင်ကောင်းမယ်ဗျ’
ဟု ပြောလိုက်မေးသည်။

ရွှောင်စန်းကျီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ထူးကြတာပေါ့ အဆိပ်ဖားပြုပ်က ဘာကြောင့် ချူ...’

ဝါးကို ဖမ်းထားရသလဲဆိုတာ သိရတော့မှားပေါ့’

‘ချူးစုဝါးကို ကယ်တင်ဖို့အရေးကြီးတယ်ဗျ’

‘ကျုပ် နားလည်ပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘မင်းက စိတ်မရွည်ဘူးလား’

ဆုံးလွှဲခုံးက ဘာမှမပြောဘော့ဘဲ နေလိုက်၏။

သူ စိတ်ကွက်သွားကြောင်း ရွှောင်စန်းကျီ နားထည်ထိက်
သည်။

ထို့ကြောင့် ချိုလင်းကိုကြည့်ကာ...။

‘ချိုလင်း မင်းကစဖွဲသားတွေခေT ပြီးလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်တို့
သွားနှင့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရွှောင်စန်းကျီ သွားမည်ဆိုသည်နှင့် မီးအိမ်ဂိုက်၊ သားများက
မြင်နှစ်ကောင်ဆွဲယူလာကြလေသည်။

ရွှောင်စန်းကျီနှင့်ဆုံးလွှဲခုံးတို့ မြင်းပေT သို့ ခုန်ထက်လိုက်
ကြသည်။

ထို့နောက် မြင်းကိုကိုယ်စီ ဒုန်းစိုင်း မောင်းနှင်သွားကြလေ
တော့သည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းထွက်သွားကြ
ပြီး တစ်ခဏအတွင်း မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားကြလေ
တော့သည်။

ချစ်စိတ်ချစ်မာန်

စိမ်းလန်းသော တောအုပ်ကလေးမှ အံ့ရွှေဘက်သို့ ကြည့်
လျှင် ပြောင်ဖြူသောလမ်းကလေးရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရမည်
ဖြစ်လေသည်။

ဖြောင့်ဖြူသောလမ်းကလေးအဆုံး၌ မြို့ကလေးတစ်မြို့ရှိနေ
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

'ခွပ် ခွပ်... ခွပ် ခွပ်'

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်သည် တောအုပ်ကလေးကိုဖြတ်ကာ ပြောင်
ဖြူနေသောလမ်းကလေးအတိုင်း မြို့ကလေးဆီသို့ ဦးတည်ခွန်း
စိုင်းသွားပေ၏။

နေခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြင်းနေသည်။

မြင်းခွန်းစိုင်း ပြေးသွားရာလမ်းတစ်လျှောက် ဖုန်တထောင်
ထောင်းထသွားလေသည်။

စောင်စုံခြယ်စား၊ ကောင်းကင်နဂါး [ရ-ဇာတ်အိမ်၊] ၁၉၁

မြင်းစီးလာသူနှစ်ယောက်ကား ဆုံးလွှဲခုံးနှင့် ရွှောင်စန်းကျိ
တို့ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် မြို့ကလေးဆီသို့ ဦးတည်ကာ ခွန်းစိုင်းသွားနေ
ကြသည်။

မြို့ကလေးအား လှမ်းမြင်ရသည့် နေရာသို့ ရောက်လာစဉ်
မြို့ထဲမှ မြင်းတစ်ကောင်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မြင်းစီးလာသောသူသည် အဖြူဆောင် အဝတ် အစားများ
ဝတ်ဆင်ထားပြီး နဖူးစည်း၊ စည်းထားသည်။

နဖူးစည်းပေါ်၌ အနီရောင်မီးအိမ်တစ်လုံးပုံ ရေးဆွဲထား
သည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ထိုလူမှာ မီးအိမ်ဂိုဏ်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့
သည်။

ထိုလူက မြင်းခွန်းစိုင်းလာရင်း ဆုံးလွှဲခုံးတို့အား တွေ့လျှင်
မြင်းဇက်ကြိုးကို တင်းတင်းဆွဲကာ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက

'ဟေ... အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ'

ထိုလူက မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ မြေပေါ်၌ ထောက်ရင်း

'အမှတ်ရှစ်ဌာနခွဲ ပျက်စီးသွားပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

ဟု အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

ရွှောင်စန်းကျိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကျုပ်သိပြီးပြီ ကဲ သွားကြရအောင်'

'ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ'

ထိုလူက ခွားထောက်ရာမှထကာ မြင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။
ထို့နောက် ရွှေမှလမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ရွှေခန်းကျိနှင့် ဆုံးလွှဲခုံးတို့နောက်မှ လိုက်သွားကြ၏။

မကြာပါခင် မြို့ကလေးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

မြို့ကလေးအတွင်း အခွက်အချာကျသော လမ်းဆုံးလမ်းခွ
တစ်နေရာ၌ အဆောက်အဦးတစ်ခုရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ယင်းအဆောက်အဦး နဖူးစည်းပေါ် ချိတ်ဆွဲထားခဲ့ဟန်ရှိ
သောဆိမ်းဘုတ်မှာမြေပေါ်ကျကာ ပျက်စီးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

'အဆောက်အဦး ဝင်းတံခါးမကြီးလည်း ပျက်စီးနေ၏။

ထိုအဆောက်အဦးသည် မီးအိမ်ဂိုဏ်းဌာနခွဲအမှတ်ရှစ် ဖြစ်
ကြောင်း ဆုံးလွှဲခုံး နားလည်မိသည်။

ရွှေခန်းကျိက အဆောက်အဦးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
သည်။ ပြီးလျှင် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ...

'အင်း ကျုပ်ရဲ့ဌာနခွဲတစ်ခုကို ရစရာရှိအောင် ပျက်ဆီး
သွားတာပဲ အင်း သူကပျက်ဆီးပေးမယ် ကျုပ်က အသစ်ပြန်ဖြစ်
အောင်ပြန်ပြီး ထူးထောင်ရမှာပေါ့ ကဲ အဖွဲ့ဝင်တွေ လိုက်ရှာ
စမ်း ပြီးတော့သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ ဆိမ်းဘုတ်လည်း ချက်ချင်း
ပြန်တင်ရမယ် ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ဒီမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်
နေပြီး စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးမယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြားလျှင် ဆုံးလွှဲခုံးစိတ်ပျက်သွားသည်။

ရွှေခန်းကျိကို ကြည့်ကာ....

'ခင်ဗျား ဒီမှာအချိန်ကြာဦးမယ်ဟုတ်လား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရွှေခန်းကျိကို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် ဒီမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တော့ နေမှဖြစ်
မယ်ဒါမှ၊ ကျုပ်ရဲ့ဌာနခွဲကိုပြန်ပြီးတည်ထောင်နိုင်မှပဲဟုတ်လား
နဂိုအတိုင်း ဖြစ်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီးတာနဲ့ လင်းနို့ကျောက်
စားကို သွားမယ်လေ'

'တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာမယ်ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

ဆုံးလွှဲခုံး စိတ်ပျက်သောလေသံဖြင့်...

'ဒီလိုဆိုရင် ချူးစုဝါးအတွက် နောက်ကျသွားမှာပေါ့ဗျ'

ရွှေခန်းကျိ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'ကျုပ်ကတော့ နောက်ကျမယ်မှထင်ဘူး သူက ကျုပ်တို့

ဆောက်လာတဲ့အထိ စောင့်နေမှာပဲ'

'စောင့်မနေဘဲ ချူးစုဝါးကို ဒုက္ခပေးရင်ကော'

'ဟာ မဖြစ်နိုင်တာ'

ဆုံးလွှဲခုံးက ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသော လေသံဖြင့်....

ကျုပ်တော့ဒီမှာ အချိန်ဖြုန်းမနေနိုင်ဘူးဗျ ချက်ချင်းလိုက်

သွားတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်'

ဆုံးလွှဲခုံး ရှင်ထမည်သို့ခံစားနေရကြောင်း သူနားလည်
ထားသည်။

သို့သော် မီးအိမ်ဂိုဏ်းအား နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစား
တည်ထောင်ထားခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာ အကျမခံနိုင်
ချေ။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က ဖျက်ဆီးသွားသည်ကို သူက ပြန်လည်ထု
ထောင်ရမည်ဖြစ်သည်။

နောက်တပ်တစ်ကြိမ်ဖျက်ဆီးခြင်းမခံရလေအောင် ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် -

‘ဝမ်းနည်းပါးတယ်ကွာ ကျုပ်ကတော့ အမှတ်ရှုပ်ငြားနဲ့ကို
ပြန်ပြီးတည်ဆောက်ရဦးမှာပဲ ဒါမှ မီးအိမ်ဂိုဏ်းဟာ ရှေ့ဆက်
တည်တန့်ခိုင်မြဲနေနိုင်မယ်မဟုတ်လား ကျုပ်က လျှစ်လျူရှုထား
လိုက်မယ်ဆိုရင် ငယ်သားတွေစိတ်ဓာတ်ကျဆင်းကုန်လိမ့်မယ် မီး
အိမ်ဂိုဏ်းအပေါ် စိတ်ပျက်ကုန်ကြလိမ့်မယ် ကျုပ်ပြန်လည် ထု
ထောင်ပြီးမှ အဆိပ်ဖားပြုပ်နောက်ကို လိုက်နိုင်မယ်’

ဟု ပြတ်သားသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက -

‘ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျားနေခဲ့မယ်ဆိုရင် နေခဲ့နိုင်ပါတယ်
ကျုပ်ကတော့ အဆိပ်ဖားပြုပ်နောက်ကို လိုက်သွားရမှာပဲ’

‘မင်း သတေးပဲလေ’

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်သွားမယ်’

ရှောင်စုံခြယ်ခေး၊ ကောင်းကင်နဂါးစုပြန်အောင်အိမ်ပြန်ကြည့်

ဆုံးလွှဲခုံးက တာမှမပြောတော့ဘဲ မြင်းဗုန်းစိုင်းကာရွေ့သွား
မောင်းနှင်သွားသည်။

ရှောင်စုံနီကျီ သက်မြင်းချလိုက်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံး မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားပြီးသော်လည်း ကြည့်
နေမိ၏။

ဆုံးလွှဲခုံး မြင်းဗုန်းစိုင်း ထွက်ခွာသွားကြပြီး မြင်ကွင်းမှ
ကွယ်ပျောက်သွားလျှင် အဆောက်ဦးတက် မျက်နှာ မှု့လိုက်
သည်။

ထို့နောက် ကျောက်လှေခါးထစ်များအတိုင်း အပေါ်
တက်သို့တက်ကာ အဆောက်အဦးအတွင်း လှမ်းဝင်သွားလေ
တော့သည်။

အဆောက်အဦအတွင်း လူစည်ကားသွား၏။

ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်နေကြသော မီးအိမ်ဝိုက်၊ သားများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြပြီးဖြစ်လေသည်။

ရွှောင်စန်းကျိက ဦးဆောင်ကာ အဆောက်အဦမှ ပျက်စီး ယိုယွင်းနေသည်များကို ပြုပြင်လိုက်ကြသည်။

အဆောက်အဦအဝင်၌ မီးအိမ်ဝိုက်၊ ဌာနခွဲ 'အမှတ်ရှစ်' ဟု ရေးသားထားသောဆိုင်၊ ဘုထိလည်း ပြန်လည်ချိတ်ဆွဲထားလိုက် ပြီးဖြစ်လေသည်။

'အမှတ်ရှစ်' ဌာနခွဲကို မူလ ပုံစံအတိုင်း အတိုင်း ပြစ်အောင် ပြုပြင်ဆောင်ရွက်လိုက်ကြသည်။

အဆိပ်ဖားပြုလုပ်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားသူများကို လည်း မြို့စွန့်သုသာန်၌ ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်နှံ လိုက်လေသည်။

အစစ အရာရာအောင်၊ မွန်အောင် စီမံဆောင်ရွက် ပြီးသည် နှင့် ရွှောင်စန်းကျိက ချိုလင်းတို့ရောက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့် မျှော်နေလိုက်လေတော့သည်။

အမှတ်ရှစ်ဌာနခွဲအား ပြန်လည်ထူထောင်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ချိုလင်း၊ ခေါင်းဆောင်သော မီးအိမ်ဝိုက်၊ သားထံစု ရောက်လာကြလေတော့သည်။

ချိုလင်း၊ ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာ ဒက်ရာ ရလှာလေသည်။

ချိုလင်းတို့လူစုရောက်လာလျှင် ရွှောင်စန်းကျိက လင်းနီ၊ ကျောက်တန်းအား လိုက်သွားရန် စီစဉ်လေတော့သည်။

အမှတ်ရှစ်ဌာနခွဲ၌ ထာဝန်ခံအဖြစ် သင့်တော်မည့် လူတစ် ယောက်ကိုရွေးချယ် တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

ထိုနောက် ကျန်ရှိသော မီးအိမ်ဝိုက်၊ သားများကို စုရုံးကာ ဆင်းနို ကျောက်တန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

နေဝန်းနိမ္မိတနောက်ဘက်တွင် ပုန်းလျှိုးပျောက်ကွယ်သွား
ပြီးဖြစ်လေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ အိပ်တန်းဝင် ငှက်များကိုပင် မတွေ့ရ
တော့ချေ။

နေရောင်ခြည် ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် အမှောင်ထုက
အစားထိုးဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

နေလုံးပျောက်သွားလျှင် ကောင်းကင်ပေါ်၌ ကြယ်ကလေး
များနှင့် လဝန်းထွက်ပေါ်လာသည်။

အရောင်ထွက်ပေါ်လာလျှင် သောဏတစ်ခုလုံး အေးချမ်း
သာယာမှု ကူးစက်သွားသည် ထစ်မှတ်ရပေသည်။

ပူချစ်လှောင်က ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော်ကြည့်လိုက်၏။
လရောင်က သူ၏မျက်နှာပေါ် ထိုးကျနေ၏။

သူ၏ မျက်နှာတွင် မျှော်လင့်ချက် ကြီးမားသော အရိပ်
အယောင်များအထင်သားပေါ်လွင်နေသည်ကို တွေ့မြင် နိုင်လေ
သည်။

ပူချစ်လှောင်က ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်ရင်း...

'အင်း...သည်တိုင်းဆို ကျုပ်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေဘယ်တော့
မှ ပြည့်ဝနိုင်မှလဲ'

တီးတိုး ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ပူချစ်လှောင်က သက်ပြင်ချလိုက်သည်။

တစ်ဖက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အရွက် ဖားဖား ကျနေ
သောသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ မြင်းသုံးစောင်းရှိသည်ကို တွေ့
ရ၏။

မြတ်သုံးကောင်နံဘေး၌ လူနှစ်ယောက်ရပ်နေကြ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မာပုံးနှင့် ကိုပင်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

ပူချစ်လှောင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာ
ခေါင်းညိုသိမ်းလိုက်၏။

မာပုံးနှင့်ကိုပင်သည် သူ့အပေါ် အသက်ပေးသစ္စာစောင့်
သိသူများဖြစ်ကြလေသည်။

သူက သေဆိုသော ရှင်ဆိုရှင်၊ သူခိုင်းသမျှ မညည်းမညူ
အောင်ရွက်ကြမည့်သူများဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့လိုလူမျိုး များများရနိုင်ဖွယ်မရှိချေ။

များများနေသည်ဆိုပါက သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကင်းမြီး
အောက်ဝိုက်၏ ခြေဖဝါးအောက် ထောက်လာမည်ဖြစ်လေသည်။

ပူချစ်လှောင်က သူတို့ထံ လှမ်းသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်
လေသည်။

ထိုစဉ် အဝေးမှ မြင်းခွာသံများ၊ မြင်းလည်းတီးလိမ့်သံများ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

'သူတို့လာကြပြီပဲ'

ပူးချစ်လှောင်က တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။
 အသံများထွက်ပေါ်ရာသီသို့လည်း လှမ်းကြည့်လေသည်။
 မကြာပါချေ လဆောင်ဖြင့်လမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းလှည်း၊
 တစ်စီးမောင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။
 မီးအိမ်နီ မြင်းလှည်းကား လာနေချေပြီ။
 ကိုပင်နှင့် မာဖုံးတို့လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။
 ကိုပင်က...
 'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ထူတို့လာနေကြပြီ'
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ပူးချစ်လှောင်က တာမူပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။
 သူ၏မျက်လုံးများကား တရွေ့ရွေ့ မောင်းနှင်လာနေသော
 မြင်းလှည်းထံမှ မခွာဘဲ ဩဇာနေ၏။
 မကြာပါချေ။ မြင်းခွာသံ မြင်းလှည်း၊ ဘီးလိမ့်သံများ ပို၍
 ကျယ်လောင်လာပြီ။ မီးအိမ်နီမြင်းလှည်းနီးကပ်လာသည်ကို တွေ့
 လိုက်ရသည်။
 ပူးချစ်လှောင်က သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှ တစ်ဆင့် လမ်းပေါ်
 ထွက်လိုက်သည်။
 လဆောင်ကြောင့် လမ်းပေါ်၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသည့်
 သူ့ကို မြင်းလှည်းမောင်းသူက တွေ့မြင်သွားမည်သာဖြစ်သည်။
 'ဟိုး ရပ်လိုက်စမ်း'

အော်ငေါက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 မီးအိမ်နီ မြင်းလှည်းမှာ ပူးချစ်လှောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌
 ရပ်တန့်သွားသည်။
 ပူးချစ်လှောင်က ရွေ့သို့ လှမ်းသွားပြီ။ မီးအိမ်နီ မြင်းလှည်း
 နှင့် ခြေငါးလှမ်းခန့်အကွာတွင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။
 ထိုစဉ် မြင်းလှည်းမောင်းသမား လူထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်
 လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။
 'ခင်ဗျား ထောက်နေပြီကို'
 ပြောရင်း မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်။
 သူ မြေပေါ်သို့ ခြေချလိုက်သည်နှင့် မြင်းလှည်းအိမ်တံခါး
 ပွင့်သွားပြီ။ အတိုးအိုလည်း ဆင်းလာသည်။
 သူတို့နှစ်ယောက်အား တွေ့လျှင် ပူးချစ်လှောင်ရင်ထဲဝတ်မပြ
 နိုင်သောခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။
 သူတို့အား မုန်းတီးစက်ဆုပ်သလို ကြောက်ရွံစိတ်များထည်း
 ထေ့မြှမ်းပြစ်ပေါ်နေသည်။
 သူက ရွှေဆက် ဆက်ဆံခြင်းမပြုတော့ချေ။
 သို့သော် သူတို့နှင့်ပူးပေါင်းမှသာလျှင် ကင်းမြီးတောက်
 ဂိုဏ်း၏အမည်သည် သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်
 ကြားလာနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။
 ပူးချစ်လှောင် ဝေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူ၏စကားသံထွက်
 ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

'ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားသိုင်းလော့ကထဲ ထွက်လူစတာအတော်
ကြာသွားပြီ၊ အခုအထိတာမှ မဆောင်ရွက်ရသေးဘူးလားဗျာ'
ဖူးချစ်လှောင် ဆက်ပြင်းချရင်း....

'ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖယ်လို့ ကတိပြု
ပြီးကတည်းက ကျုပ်ရဲ့ကမ်းခြီးကောက်ဂိုဏ်းသားတွေကို နေရာ
အနံ့ချပြီ၊ စေလွှတ်လိုက်ပါပြီ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း စတင်လှုပ်
ရှားနေပါပြီဗျ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။
သူက ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဟား ဟား ဟား ဟား ခင်ဗျား ဆတင်းကျုပ်ကြားပြီ၊
ပါပြီ ခင်ဗျားက မီးအိမ်ဂိုဏ်းနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီ၊ မဟုတ်
လား'

'ဗျာ ခင်ဗျားသိတယ် ဟုတ်လား'

'ဒါပေါ့ဗျာ ခင်ဗျားကိုကျုပ်တို့က မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်
ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့ဗျာ'

ဖူးချစ်လှောင် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန့်ခါသွားသည်။

သို့သော်မျက်နှာမပျက်အောင် ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

လျှူနှင့် မင်းတို့မှာ အားကိုးလောက်သူများ ဖြစ်သည်ဟု
ဆထားခံကာ ဆွေးနွေးပြီး ပူးပေါင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု လျှူနှင့်မင်းက သူးအားအမိန့်ပေးခိုင်းစေသလို နှိပ်
သည်။

ထိုအချက်ကို ဖူးချစ်လှောင်သဘောမကျနိုင်ချေ၊
သို့ပါသော်လည်း လျှူနှင့်မင်းတို့၏သိုင်းပညာမှာ ကြောက်
မက်ဘွယ်အောင်လောက်အောင် ထက်မြက်နေမှန်းသိလျှင် မလွန်
ဆန်ရဲ ဝေ့ရဲတော့ချေ။

လျှူနှင့်မင်းတို့ကြောင့် ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေရသည်ဟု
အချိန်တိုင်း ခံစားနေရတော့သည်။

လျှူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားက မီးအိမ်ဂိုဏ်းကို အရှင်ဆုံဖျက်ဆီး ချေမှုန်းပစ်
ဖယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားတို့ကပဲ မီးအိမ်ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးချေ
မှုန်းပစ်ဖယ်လို့ ပြောခဲ့ကြတယ်ဟုတ်လား'

'မှန်တယ် ခင်ဗျားလုပ်ရပ်ကို ကျုပ်တို့ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ
ဒါထက် ချူးစုဝါးအကြောင်းကော ဘာကြားသေးလဲ'

'ဒါတော့ ကျုပ်တို့စုံစမ်းလို့မရသေးဘူးဗျာ
ထိုစဉ် အတိုးအိုင်းက ကြားပြတ်ပြောလိုက်သည်။

'နေဦး ခင်ဗျားတော့ကြောင့် သူတို့ကို အပြတ်အဆတ် မချေ
မှုန်းပဲနောက်ဆုတ်ခဲ့ရတာလဲ'

'ကျုပ်က သူတို့ကိုရုတ်တရက်ချေမှုန်းလို့ရမယ်မထင်လို့ပါ'
ဘာ

'ကျုပ်လူတွေ လွတ်ပြီ၊ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးပြီ အခြေအနေ
ထင်သလောက်မကောင်းဘူးဗျာ နောက်ဆုံးကျုပ်ကိုယ်တိုင် ထွက်

ရတာပဲ ဒါတောင်ရှောင်စန့်ကျိကို နိုင်မယ်မနိုင်ဘူး တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး ဒါကြောင့်ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်တာ'

'ခင်ဗျား ဆံကြံတစ်ခုခုတော့ရှိမယ်ထင်တယ်'

'ဟုတ်တယ်'

'ကဲ ပြောပါဦး'

'မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်ရှောင်စန့်ကျိကို ကျုပ်က ချိန်းလိုက်တယ် လဆန်း ငါ့ ရက်နေ့ ကျုပ်တို့ပြန်ပြီး ယဉ်ပြိုင်ကြမယ်လေ အဲဒီနေ့ရက်မှာတော့ ကျုပ်ကနိုင်အောင်လုပ်ရမှာပဲ သူ့ကိုနိုင်ရဖို့ ဘယ်လိုနည်းလမ်းမဆို ကျုပ်ကအသုံးပြုရတော့မှာလဲဗျ'

ထိုစကားကြားလျှင် လျှူနှင့်မင်းတို့ ဆဘောကျ သွားကြလေ၏။

လျှူက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

'အင်း ခင်ဗျား ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျုပ်တို့ခင်ဗျားကို ထောက်ခံပြီးသားပဲ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်တို့ကူညီမှာပါ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်ကို ရှင်ပစ်ဖို့တော့ အကူအညီမလိုပါဘူး'

'ခင်ဗျား သူ့ကိုမမူဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်'

ဖူးချစ်လှောင်က ချူးစုစုအကြောင်းပြောပြရန် စိတ်ကူးဖိလေ၏။

သို့သော် မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

လျှူနှင့်မင်းတို့သည် သူ့အားတကယ်တမ်း ကူညီမည့်သူများမဟုတ်ကြဘဲ ဒုက္ခပေးမည့်သူများသာဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်နေခြင်းကြောင့်မပြောဘဲ နေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လျှူက...

'ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်မလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဖူးချစ်လှောင်က...

'အခုတော့ လုပ်စရာဘာမှမရှိပါဘူး လဆန်း ငါ့ ရက်နေ့ရောက်တဲ့အထိ စောင့်နေရမှာဘဲ'

လျှူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ လဆန်း ငါ့ ရက်နေ့ကျတော့ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့'

'ခင်ဗျားတို့ရောက်လာမယ်ဆိုရင် ကျုပ်အတွက်ပိုပြီး အားရှိတာပေါ့ဗျာ'

'စိတ်ချ ကျုပ်တို့ရောက်အောင်လာခဲ့မယ် ခင်ဗျားမှာအခက်အခဲကြုံရမယ်ဆိုရင်တာမှ စိတ်မပျက်နဲ့ ကျုပ်တို့ ကူညီဖြေရှင်းပေးမယ်ဟုတ်လား'

'ကျေးဇူးပဲဗျာ'

လျှူက မြင်းလှည်းပေါ် ခုန်တက်သွားသည်။

မင်းက မြင်းလှည်းအိမ်တံခါးဆွဲပွင့်ရင်းတက်ရန် ယန်ပြင်
လိုက်သည်။ သို့သော် မထက်သေးပါ။

‘ချူးစုဝါး ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို အဓိကထားပြီး
ခုံစမ်းဖို့မေးနဲ့ဦး၊ ချူးစုဝါးဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အင်မတန်
အရေးပါတယ်ဆိုတာမှတ်ထားပါ’

‘ကျုပ် ကြီးစားပါ့မယ်ဗျာ’

မင်းက မြင်းလှည်းအိမ်ထဲ လှမ်းဝင်သွားပြီး တံခါးပိတ်
ထားလိုက်သည်။

ပူးချစ်လှောင်က နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

လျှူက...

‘ကျုပ်တို့ သွားမယ်’

စကားဆုံးသည်နှင့် မြင်းငေါက်ကာ မောင်းနှင်လိုက်သည်။

မြင်းလေးကောင်မှာ ခြေလှမ်းညီညီဖြင့် မြင်းလှည်းကို ဆွဲ
ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

မြင်းလှည်းဒေသ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ချိတ်ဆွဲ ထားသော
မီးအိမ်နီနှစ်လုံးမှာ အလင်းရောင်များပြာထွက်နေပါ၏။

‘ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်’

မြင်းခွာသံများပေါ်ထွက်လာသည်။

မီးအိမ်နီမြင်းလှည်းကား တစ်ရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာပြီး ဝေး၍
ဝေး၍ သွားကာ နောက်ဆုံး မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားစေ
သည်။

ဦးအိမ်နီမြင်းလှည်းပျောက်ကွယ်သွားမှ ပူးချစ်လှောင် ထက်
ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် သူ၏နံဘေးသို့ မာဖုနှင့်ကိုပင်တို့ ရောက်ရှိလာကြ
လေသည်။

သူတို့က မီးအိမ်နီမြင်းလှည်း ပျောက်ကွယ် သွားရာဆီသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မာဖုက...

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုပ်ကို အပြစ် ပေးချင်ပေးပါ။ ကျုပ်
တော့ သူတို့ကိုသဘောမကျဘူးဗျ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုပင်ကလည်း ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လဲ သဘောမတူဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

ပူးချစ်လှောင် ပြုံးလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးများထွက်ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်း
ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်ကို မာဖုတို့ တွေ့မြင်မိမည်မဟုတ်
ချေ။

ပူးချစ်လှောင်က သူတို့နှစ်ယောက်အားကြည့်ကာ...

‘မင်းတို့က ဘယ်လို သဘောမကျကြတာလဲ၊ ပြောခမ်းပါ
ဦးဟု မေးလိုက်လေသည်။’

မာဖုက...

'ဗီလူတွေဟာ ရှုပ်ဖျက်ထားကြတယ်။ သူတို့မျက်နှာကို လူတွေမခံချင်ကြဘူး။ ပြီးတော့ နာမည်ကိုလည်း အမှန်အတိုင်း မပြောဘဲ နာမည်ဝှက်ပေးထားတာ။ သည်တော့ အယ်လိုလုပ် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့လူတွေဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုပင်က...

'ဟုတ်တယ်။ သူတို့ဟာ မကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်ငန်း ကပ်ခဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ဖို့ ကြံစည်ကြီးစားနေတဲ့ လူတွေပဲဖြစ် တယ်။ သူတို့ဟာ ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကို အသုံးချဖို့ သူတို့ ကြိုးစားနေကြတာရယ်။ သူတို့ကြီးဆွဲရာလှုပ်ရှားရခဲအောင် ပုံစံသွင်း ချင်နေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်အောင် ကင်းမြီး ကောက်ဂိုဏ်းကို အသုံးချချင်တဲ့သဘောပဲ။ ခံစရာရှိရင်ကျုပ်တို့ ခံရမှာ။ စံစရာရှိရင် သူတို့စံစားကြမယ်သဘောပေါ့'

ဖူးချစ်လှောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'မင်းတို့ မဆိုဘူး'

ထိုစကားကြားလျှင် မာဖိုးနှင့်ကိုပင်တို့ စိတ်သက်သာရာ ရှိသွားကြလေသည်။

သူတို့ ပြောလိုက်သော စကားများကြောင့် 'ဖူးချစ်လှောင် သူတို့အပေါ် စိတ်ကွက်သွားနိုင်ကြောင်း နားလည်ထားကြ၏။

ယခု ဖူးချစ်လှောင် စိတ်မကွက်ဘဲ ချီးကျူး လိုက်ခြင်း ကြောင့် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

ဖူးချစ်လှောင်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။
'မင်းတို့တွေအလို ကျုပ်လဲ တွေးမိပါတယ်။ ကျုပ်က ဆည်လိုတွေမိလျက်နှင့် သူတို့နဲ့ဘာကြောင့် ဆက် ပြီး ပေါင်း ဆင်းနေသလဲဆိုတာကို မင်းတို့သိကြသလား'

ကိုပင်နှင့် မာဖိုးတို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက် ကြလေသည်။

ပြီးလျှင် ဖူးချစ်လှောင်ဘက် လှည့်ကာပြိုင်တူ ခေါင်းခါ ယမ်းလိုက်ကြ၏။

'မသိပါဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'
ဟုလည်း ပြိုင်တူပြောလိုက်ကြလေသည်။
ဖူးချစ်လှောင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဟား ဟား ဟား...သူတို့ဟာ ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းကို ကြီးဆွဲရာကတည်း အရှုပ်ကလေးတစ်ခုလို သဘောထားနေကြတယ် လို့ကွား။ သူတို့ခိုင်းတာကို လုပ်ရမယ်လို့ သဘောထားနေကြ တယ်။ ဒါပေမယ့် ကင်းမြီးကောက်ဟာ အဆိပ်ရှိတယ် မရှိဘူး ဆိုတာ သိစေချင်လို့ တမင်ဆက်ပြီး လက်တွဲနေတာပေါ့'

'ဟင်'
'ဗျာ'
ကိုပင်နှင့် မာဖိုးတို့ ဆုံသြသွားကြလေသည်။
ဖူးချစ်လှောင်ကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်ကြလေ သည်။

ကိုပင်က

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သူတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မယ်ဟုတ်လား၊
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဖူးချစ်လှောင်က မှားသည် မှန်သည်ကို ပြောဆိုခြင်းမပြု
ချေ။

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း

ကျုပ်က သိုင်းလောကမှာ ခြေချချင်တာကြာလှပြီ၊ ကျုပ်တို့
ကင်းမြီးဆောက်ဂိုဏ်းရဲ့ လက်ရှိအင်အားနဲ့ ဘယ်လိုမူလှုပ်ရှားလို့
မရနိုင်ဘူးဆိုတာနားလည်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် သိုသိုသိပ်သိပ်
နေခဲ့တာ သူတို့ထောက်လာတော့ ကျုပ်ရဲ့ဆန္ဒပြည့်ဝဖို့ ဖြစ်လာ
တာပဲ၊ သူတို့ကတော့ ကျုပ်ကိုအသုံးချလို့ရမယ် ထင်နေကြတယ်
တကယ်တော့ ကျုပ်က သူတို့ကို ပြန်ပြီးအသုံးချမှာဗျ

‘ဗျာ’

ကိုပင်နှင့်မာဖုံးတို့ နားမလည်နိုင်ပါချေ။

မာဖုံးက

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ကောင်းကင် ကျုပ်တို့နားမရှင်းတာ ခွင့်လှယ်
ပါဗျာ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူတို့ကို ပြန်ပြီးအသုံးချမယ် ဟုတ်
လား’

ဖူးချစ်လှောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ကျုပ်က သူတို့ကို အသုံးချမှာပဲ ဘယ်လိုအသုံး
ချမယ်ဆိုတာကော မင်းတို့သိချင်သေးသလား’

ရောင်စုံခြယ်ဝား ကောင်းကင်နဂါး [၄-ဇာတ်ဆိပ်] ၂၁၁

‘ဟုတ်ကဲ့ သိချင်ပါတယ်’

ကိုပင် စိတ်ဝင်စားမှုကို မချုပ်တည်းနိုင်ပဲ မေးလိုက်သည်။
ဖူးချစ်လှောင်က

‘ရှင်းပါဘယ် ကျုပ်ကို သူတို့ အသုံးချလို့ရမယ်လို့ထင်တယ်
ကျုပ်က တမင်လုပ်နေတာပဲ ဒါပေမယ့် သူတို့ဘယ်သူတယ်ဝါ
ဖြစ်တယ် ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို အသုံးချဖို့ ကြံစည်နေတယ်
ဆိုတာ ကျုပ်စုံစမ်းဖော်ထုတ်မယ် ပြီးတော့ သူတို့တာ ဈေးစု
ဝါး ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ဝီလောက်
အရေးစိုက်နေသလဲ ချူးစုဝါးဟာ ကျုပ်သိချင်တဲ့အချက်တွေရဲ့
အပြေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ချူးစုဝါးကို တွေးအောင်ရှာပြီးရင် သူတို့
အကြောင်း သိအောင်မေးရမယ် ချူးစုဝါးဟာ ကျုပ်လက်ထဲ
ရောက်လာရင် နှစ်ယောက်ကိုနှိုင်းကွက်ကိုင်ပြီး ကျုပ်ကအသုံးချ
နိုင်တော့မယ်ဆိုတာ ခုတ်ထားပါကွာ’

ကိုပင်နှင့်မာဖုံးတို့ တစ်ယောက်တိုတစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်
ပြန်လေသည်။

ဖူးချစ်လှောင်က ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

‘ချူးစုဝါးဟာ အဆိပ်ဖားပြုပ် ဆိုသူရဲ့လက်ထဲ ရောက်နေ
တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိထားကြပြီလေ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို
ပြောမပြလိုက်ဘူး၊ ချူးစုဝါး ရှိတဲ့နေရာကို ကျုပ်တို့ဘာသာ
လိုက်သွားကြမယ်’

ကိုပင်နှင့်မာဖုံးတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

ချူးစုဝါး နောက်သို့ လိုက်မည်ဆိုပါလျှင် မီးဓာတ်ဂိုဏ်းမှ
လူများနှင့် ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ သူတို့က အနိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်အားထက်သန်လာကြလေသည်။
ကိုပင်က

'ချူးစုဝါးဟာ အဆိပ်ဖားပြုပ်ရဲ့ ဖမ်းဆီးမှုကိုခံနေရတယ်
စဟုတ်လား၊ အဆိပ်ဖားပြုပ်ထဲ ယင်းနို့ကျောက်တန်းကို ဦးတည်
သွားနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိပြီးကြပြီပဲ ဒါကြောင့် လိုက်
သွားရရှိတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့က ပြောင်ကျကျသွားရမှသာမဟုတ်ဘူး၊
အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရမယ် ချူးစုဝါးကို ရနိုင်မှသာ
ကျုပ်တို့ထွက်ပြီးလှုပ်ရှားကြမယ်'

ကိုပင်နှင့်မာဖုံးတို့က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ရင်း၊

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အကြံ အင်မတန်သင့်မြတ်ပါတယ်'

ဟု တိုက်တွန်းပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ဖူးချစ်လှောင် လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ

'အဆိပ်ဖားပြုပ်ကို ကျုပ် လုံးဝဝရှုမစိုက်ဘူး သူ့ကိုတော့
အောင်ရှာမယ် ချူးစုဝါးကို လက်ရပမ်းမယ်'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုပင်နှင့်မာဖုံးမှာလှိုက်လှဲစမ်းသာသွားကြလေသည်။

ဖူးချစ်လှောင်က

'ကဲ အချိန်သင့်ပြီ စိတ်စည် စိတောထဲမှာပဲ အနားယူပြီး
မနက်ကျမှ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့'

စောင့်စုံခြယ်ခေး၊ ကောင်းကင်နဂါး [၃-ဇာတ်ကိမ်း] ၂၁၃

ပြောပြီးလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ကိုပင်နှင့် မာဖုံးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်စား
ဆဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ဖူးချစ်လှောင်နောက်သို့ လိုက်သွားကြလေတော့
သည်။

* * *

**

အကျဉ်းစံအလှမယ်

နေထောင်ခြည်သည် စိမ်းလန်းသော တောအုပ်ကလေးပေါ်
သို့ ပြာကျလျက်ရှိပေသည်။

တောအုပ်ကလေးရှေ့၌ မြေကွက်လပ်ထစ်ခုရှိသည်။

မြေကွက်လပ်ပေါ်၌ အိမ်ကလေးတစ်ဆုံးရှိနေသည်။

အိမ်ခေဟာလေးရှေ့၌ မြင်းတစ်ကောင် ချည်နှောင်ထား
ခြင်းကြောင့် အိမ်ထဲ၌လူရှိနေမှန်း သိသာနိုင်ပေသည်။

အိမ်ကလေးတံခါး ဟာလာဟင်းသင်းဖွင့်ထားသည်။

အိမ်ကလေးမှ တောအုပ်သို့ လှမ်းမြင်တွေ့နိုင်သော ပြတင်း
ပေါက်ဆစ်ခုတော့၌ လူသုံးယောက်ထိုင်နေကြသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က လက်ထဲ၌ခါးတစ်လက်ကိုယ်ကာ ဆေးဆေး
ချာချာစစ်ဆေးကြည့်နေသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်ကိုဆောင်ထားသော ခါးပေါ်သို့နေထိုင်
ခြည်များထိုးကျလာလျှင် သက်တန်းဆိုင်စံပြာထွက်လာသည်ကို
တွေ့မြင်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

စုစုပေါင်းစာ၊ ကောင်းကင်နဂါး [စုစုပေါင်းစာ] ၂၀၅

အဆိပ်ဖားပြုပ်က ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေသော ခါးကို
ကြည့်ကာသဘောအကျကြီးကျနေ၏။

ထိုခါးသည် ချူးစုဝါးထဲမှ ရရှိခဲ့သော သက်တန်းခါးပင်
ဖြစ်သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က ခါးကိုသဘောချာချာ စစ်ဆေးကြည့်
ရင်း...

'တကယ့်ကိုကောင်းတဲ့ ခါးကောင်းတစ်လက်ပဲ'
ဟု လွှတ်ခနဲ ချီးကျူးလိုက်သည်။

သက်တန်းခါးပေါ်၌ ဆေးငယ်သောလူရုပ်ပုံ ကလေးများ
ရေးဆွဲထားသည်ကို သူတွေ့မြင်ထားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆေးသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

အတန်ကြာအောင် စစ်ဆေးပြီးလျှင်...

'ဒါဟာ ခါးသိုင်းကွက်တွေ ရေးဆွဲထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊
ခါးကိုကိုင်းပြီး အသုံးပြုဖို့ တီထွင်ထားတာပဲ အင်း၊ ခါးသိုင်း
ကွက်တွေကို တတ်မြောက်စွာမယ် အသုံးပြုနိုင်မယ်ဆိုရင် ထူး
ခြားတတ်မြောက်မယ်ဆိုတာ ပြောရောမရှိတော့ဘူး ငါလေ
လာကြည့်ရမယ်'

ဟု အသံထွက်ကာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူက အချိန်ယူကာလေ့လာခဲ့ပြီးနောက် ထူးခြား
မှုရှာမတွေ့နိုင်ခဲ့ပါချေ။

စားပေါ်မှ ရေးဆွဲထားသော လူရုပ်ပုံများမှာ ပြည့်စုံခြင်း မရှိဟု ယူဆမိလေ၏။

ထိုလူရုပ်ပုံကလေးများအတိုင်း လေ့ကျင့် ကြည့်သော်လည်း အချိုးအစားမကျဘဲ ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် အဆိုပံဖားပြုပစ်ဖို့ပျက်သွားသည်။

သက်တန်စားပေါ်မှ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုချူးစုံဝါးသိထောင်း သိနိုင်မည်ဟု တွေးမိလျှင် ချက်ချင်းထိုင်ရာမှထကာ အနောက် တက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲလေးအနောက်တက်တွင် မြင်းစောင်းတစ်ခုရှိသည်။

အဆိုပံဖားပြုပစ်က မြင်းစောင်းအတွင်းသို့ လှမ်းစင်လိုက် သည်။

ထိုမြင်းစောင်းအတွင်းရှိ မြင်းချည်တိုင်တခု၌ ချည်နှောင် ထားခြင်းခံနေရသော ချူးစုံဝါးရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပေ၏။

ချူးစုံဝါးမှာ အဆိုပံဖားပြုပစ်ကိုမြင်လျှင် မျက်နှာတစ်ဖက် သို့ လွဲထားလိုက်သည်။

အဆိုပံဖားပြုပစ်က သူမအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး...

'မိန်းကလေး မင်းအနေနဲ့ ကျုပ်မေးတာထိုကောင်းကောင်း ဖြေမယ်ဆိုရင် မင်းကိုချက်ချင်း လွှတ်ပေးလိုက်မယ်ကွ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချူးစုံဝါးက လှည့်မကြည့်ဘဲ မကြာချင် ဟန်ဆောင်စရာ လိုက်သည်။

အဆိုပံဖားပြုပစ်က...

'ကျုပ်ပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား'

ဟု မေးလိုက်၏။

သို့သော် ချူးစုံဝါးက ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထား လိုက်၏။

အဆိုပံဖားပြုပစ်က ဒေါပွသွား၏။

'မိန်းကလေး မင်းသေချင်ပြီထင်တယ်'

ပြောရင်းကိုင်ဆောင်ထားသော သွက်တန်စားဖြင့် ချူးစုံ ဝါး၏ ရင်ဝကို ထိုးစိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခါ ချူးစုံဝါးက အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ...

'ကျွန်မကို သတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ ကျွန်မ သေရမှာ ကြောက် မယ်များထင်နေဆဲလား'

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

အဆိုပံဖားပြုပစ် ပြုံးလိုက်၏။

'ဟဲ...ဟဲ၊ ကျုပ်က မင်းကို မသတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်တာပါ။ ကဲ...ကျုပ်မေးတာဖြေရင် မင်း ကိုလွှတ်ပေးလိုက်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ'

ချူးစုံဝါး ခေါင်းယမ်းရင်း...

'ကျွန်မ ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး'

'ဘာ'

'ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး'

ချူးစုံဝါး သူ့အား မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေ၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ်ရွှေ့သို့ ခြေလှမ်းတိုးရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ လှုံ့ခနဲ
ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါးက...

'ကျွန်မကို ခတ်ချင်ရင် မြန်မြန်သတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ခေတ်ကြာ
ဆုံးခေတ်ခုံးစေ့ လောရင် ရှင်သဘွားလိမ့်မယ်'

ဟု ပြောလိုက်၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

'ဆုံးလွှဲခုံး ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'သူ့ ဘာတတ်နိုင်မှလဲ'

'သူက ရှင်ကို သတ်ပစ်နိုင်တယ်ရှင်'

'ဟား ဟား ဟား ဟား'

အဆိပ်ဖားပြုပ် သဘောကျစွာ ရယ်မော လိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါးက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ် အတန်ကြာ ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ...

'မင်းက ကျုပ်ကိုရန်သူလို ဆက်ဆံနေလို့ ကျုပ်က ကြီးနဲ့ချည်

ထားရတာပါကွား၊ ကဲ ကဲ... ကြီးပြေပေးပါမယ်'

ပြောရင်း သက်တန့်ခွာဖြင့် ချုပ်နှောင်ထားသော ကြီးများ

ကို ဖြတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ကြီးများဖြတ်တောက်သွားလျှင် ချူးစုဝါးလှုပ်ရှားလာနိုင်

လေတော့သည်။

သူမ လှုပ်ရှားလာနိုင်သည်နှင့်...

'သေပေတော့'

အော်ခေါက်ရင်း အဆိပ် ဖားပြုပ်ထံ ခုန်ဝင် တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ် စိတ်ပျက်သွား၏။

'မင်းတာမကြာင့် ခုက္ခရာချင်ရတာလဲ'

ပြောရင်း လက်ဆန့်ထုတ်ကာ သွေးကြောကို ပိတ်လိုက်၏။

ချူးစုဝါး ရင်ထိတ်သွား၏။

သို့သော် သူမ မရွှောင်နိုင်မီ သွေးကြောကို အပိတ်ခံလိုက်ရ

ပြီးဖြစ်လေသည်။

ချူးစုဝါး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားပြီး မြေပေါ်သို့

လဲကျသွား၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'မင်းက ဒေါသကြီးတာကို'

စကားဆုံးသည်နှင့် ချူးစုဝါးအား ပခုံးပေါ် ထမ်းကာ

မြင်းစောင်းအတွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

၅၅၀ နိုးကြွေအံ့

စားပွဲ၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင်ဆင် ထားလေသည်။
အဆိပ်ဖားပြုတ်က ချူးစုံဝါးအား သွေးကြောများ ပွင့်
ပေးလိုက်ပြီဖြစ်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ချူးစုံဝါးက ရန်မူတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့
ချေ။

အဆိပ်ဖားပြုတ်အား မည်သို့မျှမယှဉ်နိုင်ကြောင်း နားလည်
သဘောပေါက်သွားပြီမဟုတ်လား။

အဆိပ်ဖားပြုတ်က လက်ဝေ ယမ်းပြရင်း...

‘စားလိုက်ပါဦး’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချူးစုံဝါးက ရန်မူခြင်းမပြုတော့သည့်အတွက် သွန်သင်နှင့်
ပြုံး၍ ချစ်နှော့သည်။

ချူးစုံဝါး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ မစားဘူး’

‘ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ရှင်က အဆိပ်ခတ်ထားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘ဟာ... မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က ဘာကြောင့် အဆိပ်ခတ်ထား
ခဲ့မှာလဲ။ မင်းကို သတ်ပစ် ချင်တယ်ဆိုရင် သည်လိုတောင်
ပင်ပန်းခံပြီး ခေါ်လာစရာမလိုဘူး’

ရှင်စုံခြယ်စား ကောင်းကင်နဂါး [ခု-ဇေတ်အိမ်] ၂၂၀

သွန်သင်က မွန်ကန်နေကြောင်း ချူးစုံဝါး တွက်ဆမိလေ
သည်။

ထို့ကြောင့် တမင်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ နေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ
သည်။

အဆိပ်ဖားပြုတ်အား အကြမ်းဖက်၍ မရကြောင်း သူမ နား
လည်မိသည်။

အဆိပ်ဖားပြုတ်က သူမအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ထားသည်
မှာ အကြောင်းရှိမည်ဟု နဂိုကပင် တွက်ဆမိလေသည်။

ယခုတော့ သက်တန်ခွေးကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သိရချေပြီ။

အဆိပ်ဖားပြုတ်သည် သွန်သင်မထိကြီးမျှင်အင်္ကျီအား ထိုးနှက်
နိုင်သော သက်တန်ခွေးကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားနေပြီ မဟုတ်ပါ
လား’

အဆိပ်ဖားပြုတ်က

‘မင်းကို ကျုပ် ဒုက္ခပေးတော့ ဆောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြုစု
စောင့်ရှောက်မယ် မင်းအသက်ကိုလဲ ရန်မရွာဘူးလို့ ကတိပေး
ပါတယ်ဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

ချူးစုံဝါးရင်ထဲ ကျိတ်ပြုံးလိုက်သည်။

‘အဆိပ်ဖားပြုတ်မှာ သူမအား လူ့လောကအကြောင်း မသိ
နားမလည်သည့်ကလေးတစ်ယောက်ပမာ သဘောထား ဆက်ဆံ
နေသည်ဟု ယူဆမိ၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ်အား ပျော့ပျောင်းသောနည်းလမ်းဖြင့် ချဉ်း
ထပ် စည်းရုံးကာ လွတ်မြောက်အောင် ကြံဆောင်ရမည်ဟုထင်
တွေ့မိသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်၏သိုင်းပညာ လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း
အောင် ထက်မြက်နေသည်ဖြစ်ရာ မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင် ကြောင်း
သိလေ၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း

'ရှင် တကယ်ပြောတာလားရှင့်'

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'အို ကျုပ်က တကယ်ပြောတာပေါ့'

'ကျွန်မက ရှင့်ကိုရန်ရွာမယ်ဆိုရင်ကော'

'ဟာ ဒါတော့ မအောင်းဘူးပေါ့ ကျုပ်ကို ရန်မရွာနိုင်
အောင်တော့ လုပ်ရမှပေါ့'

'ကောင်းပြီ ကျွန်မက ရန်မရွာဘူးဆိုရင်ကော'

'ကျုပ်ကလဲဒုက္ခမပေးဘူးပေါ့'

'ဒုက္ခမပေးဘူးဆိုရင် ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပေါ့ရှင်'

အဆိပ်ဖားပြုပ် ခေါင်းယမ်းလိုက်လေသည်။

'ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးဗျ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

မထု စုံခြယ်ခေး ကောင်းကင်နဂါး [၃-ခေတ်ဆိပ်] ၂၂၃

'မင်းကိုလွှတ်လိုက်ရင် သက်တန်ခွေးပေါ်က လျှိုဝှက်ချက်
ကျုပ်ကို တယ်သူက ပြောပြမှာလဲ'

'ကျွန်မလဲမသိဘူးလို့ တယ်နှစ်ခါပြောပြမှာလဲ'

'ဒါတော့ မင်းလိမ်ပြောတာဖြစ်မှာပေါ့'

'ဘာရှင့်'

'ကျုပ်ကတော့ မင်းလိမ်ပြောတယ်လို့ပဲထင်တယ်'

ချူးစုဝါး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

'ကျွန်မသိရင် ရှင့်ကိုလိမ်ပြောရာလဲမလိုဘူး အခုလိုအဖမ်းခံ
ခနရမှာလဲ မဟုတ်ဘူး ထက်မြက်တဲ့ သက်တန်ခွေးကွက်တွေနဲ့
ရှင့်ကို အနိုင်ယူတိုက်ခိုက်လိုက်မှာပေါ့'

'အင်း ဒါလဲဟုတ်တာပဲ'

အဆိပ်ဖားပြုပ် ညည်းညူကာ ဦးခေါင်း ကုပ်လိုက်လေ
သည်။

ချူးစုဝါးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

သက်တန်ခွေးပေါ်မှာ ခေးကွက်တွေရေထားတယ်ဆိုတာ
မှန်တယ် ဒါပေမယ့် ပြည့်စုံမှုမရှိလို့ တယ်လိုမှ လေ့ကျင့်လို့
မရဘူး တယ်လိုမှလဲ ပြည့်စုံကြည့်ဖို့မရဘူး ကျွန်မ မပြောနဲ့
ကျွန်မ ပေးပေးတောင် စိလျှိုဝှက်ချက်ကို မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး
ရှင့်

'မင်းအဖေက သိုင်းရာဇာ ချူးကျွန်မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ ရှင့်ကို ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမှာလဲ'

အဆိပ်ဖားပြုစီ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ

'သွကလျှိုဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် တစ်နှစ်လောက် နေ့မနား ညမနား ကြိုးစားပြီး လေ့လာတာတောင် တာမမှမထူးခြားလို့ လက်လျှော့လိုက်ရတယ် ရှင့်'

'ဒါဆို ဘယ်သူက ဖော်ထုတ်နိုင်သလဲ ဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့သူ တော ရှိရမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်'

ချူးစုဝါးတွေဝေသွားသည်။

သူမ၏ပခင်က သက်တန် ရေတံခွန်သို့ သွားပြီး ခရုတံခွန် အောက်မှ ကျောက်ဂူအတွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော သက်တန်ရောင် ဓားတင်သည့် ငွေကလပ်စာလေးကို ရှာဖွေရန် မှာကြားခဲ့ကြောင်း ဆတိရလာသည်။

ငွေကလပ်ကလေးနှင့် သက်တန်ခါး ဆက်နွယ်မှုရှိမည်ဟု ကြည်ထားပုံရလေ၏။

ထိုအချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်းမပြုဘဲ ရင်ထဲသိမ်း ဆည်းထားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အဆိပ်ဖားပြုစီက...

'ကဲ ဘယ်သူက ဒီလျှိုဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်မယ်ဆိုတာ ပြောပါဗျာ'

ဟု မေးလာပြန်သည်။

ချူးစုဝါး သက်ပြင်းချကာ...

'ကျွန်မ ဘယ်သိမလဲရှင့်'

'ဘာ'

'ရှင့် မယုံဘူးလား'

'ဟုတ်တယ် မင်းကိုယ်တိုင် မဖော်ထုတ်နိုင်ရင်တောင် ဖော် ထုတ်နိုင်တဲ့သူကို မင်းသိရမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်'

'ရှင့် ဝီလီထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့'

အဆိပ်ဖားပြုစီက မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

ချူးစုဝါး ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ဗီဇာကို ကျွန်မဖေဖေသောမကဘူး သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေလဲ လေ့လာကြည့်ကြသေးတယ် ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ လျှိုဝှက်ချက် ကို မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြပါဘူးရှင့်'

အဆိပ်ဖားပြုစီကကျေမနပ်ဖြင့်...

'မင်းအဖေသေသွားတာစောတယ် ဒို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်နဲ့တွေ့ မှာပဲ'

'ကျွန်မအဖေ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး တခြားလူ တွေရှိသေးတာပဲရှင့်'

'မှန်တယ် တခြားလူတွေလဲ အသေစောသွားကြတယ် ကျုပ် လိုက်စုံစမ်းတော့ ကုန်းကြိုးဝှားနဲ့ ရှောင်စင်းကျိတ် နှစ်ယောက် ပဲ အသက်ရှင်နေတော့တယ်ဆိုတာ သိရတယ်'

ချူးစုံဝါးက ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

'ရွှင်စန်းကျီ တစ်ယောက်သည် အသက်ရှင်နေတာပါရှင် ကွမ်းကြိုးဝှာဟာ ရှင်လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားပြီ မဟုတ်လား'

အဆိုပံဖားပြုပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ရွှင်စန်းကျီ ဘစ်ယာကပဲ ကျွန်တော့တယ် သူလဲ မကြာခင် ကျုပ်ထက်ချက်နဲ့ သေရမှာပါ ဒါက မင်းအဖေရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို ဘယ်သူက သတ်သွားတာလဲ'

ထိုစကားကြောင့် ချူးစုံဝါးရင်ထဲ ခံပြင်းဒေါသ ထွက်လာလေသည်။

သူမ၏ဖခင်မှာ ကောင်းကင်နဂါးဆိုသူ၏ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားရသည်ဟုတ်ပါလား။

သူမဖခင်၏ အခြားသော မိတ်ဆွေများသည်လည်း ကောင်းကင်နဂါးသတ်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ချူးစုံဝါး အံ့ကြိတ်ကာ....

'ဖေဖေဟာ ကောင်းကင်နဂါးရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မပြောပြပါပြီရှင်'

'ဪ ဟုတ်သားပဲ ကျုပ်ကသိပ်ကို မေ့တတ်တာမျှ မကောင်းကင်နဂါးဟာ ဘာကြောင့် သူတို့ကို ရန်ရွာရတာလဲ'

'ဒါတော့ သူ့ကိုသွားပြီ မေးကြည့်မှသိရမှာပဲရှင်'

'တောက် ကျုပ်လဲ ကောင်းကင်နဂါးဆိုသူကို တွေ့ချင်လိုက်တာဗျာ'

အဆိုပံဖားပြုပဲက အားမလိုအားမရ ပြောလိုက်သည်။

ချူးစုံဝါး မဲပြုံးပြုံးကာ...

'ရှင် ယူ့ကို သတ်ပစ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး'

'ဟေ ဘာကြောင့်လဲ'

'သူဟာ ကျွန်မအတွက် ဖြစ်နေလို့ပါ'

အဆိုပံဖားပြုပဲ ပြုံးလိုက်သည်။

'မင်းသူ့ကို မကျေနပ်ဘူးပေါ့'

ချူးစုံဝါး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုမေးခွန်းအတွက် အဖြေကောမလိုအပ်ဟု သူမ ယုံကြည်ထားသည်။

အဆိုပံဖားပြုပဲက....

'ကျုပ်က မင်းအဖေအပါအဝင် သိုင်းအကျော်အမော် ခုနစ်ယောက်ကို ရှင်းပစ်မယ်လို့ သံဓိဋ္ဌာန်ချထားတယ် အခုတော့ ကွမ်းကြိုးဝှာတစ်ယောက်ကိုပဲ ရှင်းနိုင်ခဲ့တယ် ရွှင်စန်းကျီကလွဲရင် ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံးဟာ ကောင်းကင်နဂါးရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးကျန်ကြပြီ ဒီတော့ ရွှေတာလုပ်ရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး သက်တန်ခေးကိုပဲ အားလုံးအတွက် အထိမ်းအမှတ်

အဖြစ် ကျုပ်ယူထားလိုက်တာကောင်းမယ် မင်းကလဲ သက်တန်
ခါးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောရမယ်'

'ကျွန်မမှ မသိတာရှင်'
'မင်း တကယ်မသိဘူးနော်'
'တကယ်ပေါ့'

အဆိပ်ဖားပြုတ်မှာ အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်မေးသော်လည်း
မသိရသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်

'ကောင်းပြီလေ၊ မင်းမသိဘူးဆိုတော့ ကျုပ်ဖာသာ ကြီး
စားဖော်ထုတ်ရတော့ရမှာပေါ့။ ကွမ်းကြိုးဝှားရှောင်စန့်ကျိအ
လွဲပြီး ကျန်တဲ့ငါးယောက်ရဲ့ဆွေမျိုးတွေကိုလိုက်ရှာရဦးမှာပေါ့'

'ဘာလုပ်မလို့လဲရှင်'

ချူးစုဝါးက မျက်မှောင်ကုပ်စာ မေးလိုက်သည်။

အဆိပ်ဖားပြုတ်က

'သူတို့ တစ်ယောက်စီ ဆွေးကြွေးပြန်ဆပ်ရမယ်လေ။ သူတို့
ခုနစ်ယောက်လက်ချက်ကြောင့် ကျုပ်ညီမ သေဆုံးခဲ့ရတာပဲ။
ဒါကြောင့် လူတစ်ယောက် အသက်တစ်ချောင်းစီ ပြန်လည်ပေး
ဆပ်ရမယ်။ ပြီးရင် သက်တန်ခါးနဲ့အတူ ကျုပ်ဖားပြုတ်ကျွန်ကို
ပြန်တော့မယ်'

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကြားမှ အဆိပ်ဖားပြုတ်၏ သဘောထား အမှန်ကို
သိလိုက်ရလေ၏။

အဆိပ်ဖားပြုတ်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူမအား လွတ်
ပေးတော့မည်မဟုတ်ပါချေ။

အဆိပ်ဖားပြုတ်၏ အတ္တနှင့် ရန်ခြိုးကြီးပုံကိုတေးကာ အံ့ကြ
နေမိသေသည်။

အဆိပ်ဖားပြုတ်က...

'ကျုပ်က မင်းကို သုတ်သင်ပစ်မယ် ဆိုရင်တောင် နောက်
ဆုံးအလှည့်မှဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေး နေ
ပါ။ စားစရာရှိတာစားပါ။ ခုခံဖို့ တိုက်ခိုက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။
သည်ကြားထဲ ကျုပ်စိတ် ပြောင်းလဲရင် ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာပဲ
မဟုတ်လား'

ချူးစုဝါးမှာ အဆိပ်ဖားပြုတ် မည်သို့သော လူစားမျိုးဖြစ်
ကြောင်း မစဉ်းစားတတ်တော့ချေ။

အဆိပ်ဖားပြုတ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ လူကောင်းတစ်ယောက်
နှင့်တူပြီး တစ်ခါတစ်ရံ လူဆိုးတစ်ယောက်နှင့် တူလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ရူးသွပ်သူ တစ်ယောက်ဟု ထင်ရလိုက်သည်။

နောက်ဆုံး၌ သူ၏ညီမအား လုပ်ကြံ သွားသူများအပေါ်
အခဲမင်ကြနိတ်ဘဲ ရန်ခြိုးထားသူဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှား
သည်။

သူ၏စိတ်ထား၊ ယခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုး၊ အမျိုးမျိုး၊
ပြောင်းလဲနေရာ အနီးကပ်နေရသည်မှာ လွန်စွာ အန္တရာယ်ကြီး
မားလှကြောင်း၊ ဆင်ခြင်လာမိလေတော့သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် အဆိပ်ဖားပြုပ်ထဲမှ သက်တန်ခေးခိုးကာ ထွက်
ပြေးသွားလိုပေသည်။

သို့သော် လက်တွေ့မဖြစ်နိုင်ချေ၊
ထို့ကြောင့် သူမအား ဆုံးလွှဲခုံးက လာရောက်ကယ်ဆင်
နိုင်ပါစေဟု စိတ်ထဲကြံတံ့ပြီး ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

အဆိပ် ဖားပြုပ်က...
'ကျုပ်ပြောတာ မင်းနားလည် သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်
လား'

ဟု မေးလိုက်၏။

ချူးစုဝါး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
ပြန်ပြောရန် နှုတ်ခမ်းပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် အဝေးမှ မြင်းခွာ
သံသဲသဲ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်ထဲ မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး...
'တစ်ယောက်ယောက်တော့ သည်ကိုသာနေ'
ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခဲထလိုက်လေသည်။
ချူးစုဝါး တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။

သူမအားလိုက်ရှာနေသော ဆုံးလွှဲခုံး၊ ရောက် ရှိ လာခြင်း၊
ဖြစ်မည်ဟု ယူဆမိသည်။

ဤနေရာသို့လာသည်မှာ အန္တရာယ် ကြီးမားလှပေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံး၊ မလာအပြင် လာရောက်ကယ်တင်ရန် ဆုတောင်း
နေခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်းလာမည်ဆိုသောအခါ မလာပါ
စေနှင့်ဟု ကြံတံ့ပြီး ဆုတောင်းမိပြန်သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လျှင် ဆုံးလွှဲခုံး
ခုက္ကူရောက်မည်ကို တွေးတောပူပန်နေမိလေသည်။

မမျှော်စဉ်ဘဲ ဆုံးလွှဲခုံးအပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်တာမိပြီ
မဟုတ်ပါလော့'

သူမ ကြောင်အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်နေစဉ် နေ့ခက်ထပ် မြင်း
ခွာသံများ၊ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
ရ၏။

မြင်းခွာသံများကို နားထောင်ရင်း...

'တစ်ကောင်...နှစ်ကောင်'

'သုံးလေး'

'ရှစ် တစ်ဆယ်'

စသည်ဖြင့် မြင်းဆူရည်အတွက်ကို တွက်ချက်မိ၏။

မြင်းခွာသံများကို ကြားရခြင်းဖြင့် လူတစ်ယောက် ရောက်
လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ မြင်းစီးဆားတစ်စု ရောက်လာခြင်း ဖြစ်
ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ရောက်လာသူများ ဆုံးလွှဲခုံး၊ မဖြစ်နိုင်တော့
ချေ။

ထိုသို့တွေးမိပြန်လျှင် ချူးစုဝါးရင်ထဲ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ
သလို ခံစားလာရပြန်လေသည်။

ထိုစဉ် အဆိပ်ဖားပြုပ်က -

'ဟား...ဟား ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ - ညွှန်သည်တွေ
ရောက်လာကြပြီ။ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်။ ကျုပ်က ညွှန်
ကြိုဆိုရဦးမှာပေါ့'

စကားဆိုးလျှင် လက်တစ်ဖက်ကို မသိမသာ ဝေ့ယမ်းလိုက်
လေသည်။

ချူးစုဝါးက ထိုင်ရာမှထကာ ဖွင့်ထားသော တံခါးမှတစ်
ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ဝေးကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ် သူမ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက် ဆတ်ခနဲ ထုံကျင်သွား
လေသည်။

ချူးစုဝါးရင်ထဲထိတ်တာ လှုပ်ရှားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
သို့သော် ခြေယက်များ လှိုးစလှုပ်ရှား၍ မရတော့ချေ။
ထိုအခါ သွေးကြော ပိုထိခံလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ
သွားတော့၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က မကျေမနပ် လှမ်းကြည့် လိုက်လေသည်။
အဆိပ်ဖားပြုပ် ပြုံးလိုက်ပြီး -

'ညွှန်သည်တွေ ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာပင် မင်းက အခု
ကောင်းဆိုပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာကို ကျုပ်စိုးရိမ်တယ်ဗျ'
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် သူမအနီးသို့ လျှောက်လာကာ ပခုံးပေါ် ထမ်း၍
အိမ်ကလေးအပြင်ဘက်သို့ခေါ်သွား၏။

အိမ်ကလေးအပြင်ဘက်သို့ရောက်လျှင် မြေကွက်လပ်ကိုဖြတ်
ကာ မြင်းခုန်းစိုင်းစိုင်းလှည့်လာသော လူတစ်စုအား တွေ့မြင်လိုက်
ရလေတော့သည်။

* * *

ရှောင်စန်းကျိ လက်တစ်ဖက်အပေါ်ထောင်ပြုလိုက်သည်။
ထိုအခါ ချိုလင်းက-

‘အားလုံး ရှက်လိုက်’

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရွေးမနှောင်းမှားပင် မြင်းစီးသမားအား
လုံးရပ်အနံ့သွားကြလေသည်။

ရှောင်စန်းကျိခေါင်းဆောင်သော မီးအိမ်ဂိုဏ်းသား လက်
ရွှေ့စင်သိုင်းသမား ၅၀ ခန့် လင်းနို့ကျောက်တန်းကို ကျော်
ကာ လင်းနို့တုရင် မိုးပူငါးနေထိုင်ခဲ့ဖူးသည့် နေအိမ်ကလေး
အနီးသို့ရောက်လာကြပြန်လေသည်။

လင်းနို့တုရင် မိုးပူငါးစား သေဆုံးသွားခဲ့ချေပြီ။
အခု မိုးပူငါး၏အိမ်ကလေး၌ရှိနေစွဲမှာ အဆိပ်ဖားပြုပ်
ဖြစ်လေတော့၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ်အိမ်ထဲရွှေ့ မားမားမတ်မတ် ရှပ်နေ၏။
သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာ၌ ချူးစုဝါးကို ချထားလေ
သည်။

ချူးစုဝါးမှာ အိမ်နံရံကိုကျောမီကာ မလှုပ်မယှက် ရှိနေ၏။
သွေးကြောပိတ်ထားခြင်းခံရဆော်သည်။ မျက်လုံးပွင့်ကြည့်
နိုင်သည်မှာ ကံကောင်းလှပြီဟု ယူဆမိသည်။

ရှောင်စန်းကျိက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်
သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်နှင့် ချူးစုဝါးတို့အားတွေ့လျှင် ချိုလင်း
အား မသိမသာ မျက်ရိပ်ပြုလိုက်လေသည်။

ချိုလင်းက ထက်ဝေ့ယမ်းပြုလိုက်၏။

ထိုအခါ မီးအိမ်ဂိုဏ်းမှ လက်ရွှေ့စင် သိုင်းသမားများက
အဆိပ်ဖားပြုပ်အား ချက်ချင်း ဝိုင်းရံ ထားသိုက်ကြလေတော့
လှည်။

ဤသို့ရောက်ရှိလာသည်ကိုတွေ့လျှင် အဆိပ်ဖားပြုပ် ကျယ်
လောင်စွာရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟား... ဧည့်သည်တော် ကြီးတွေ
ကြွရောက်လာကြတာကို ကြိုဆိုပါတယ်။ ဆွည့်နေရာကို အင်
အားအလုံးအရင်းနဲ့လာပုံထောက်ရင် မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်
စန်းကျိပဲဖြစ်မယ် ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ်ဟုတ်သား’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စန်းကျိ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။
မြေကွက်လပ်ကို ဖြတ်ကာ အဆိပ်ဖားပြုပ်ထံသို့ လှမ်းသွား
ရင်း-

‘ဟုတ်တယ် ကျုပ်ဟာမီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်စန်းကျိပဲ
ခင်ဗျားကလေး အဆိပ်ဖားပြုပ်ဟုတ်သား’

ဟု မေးလိုက်သည်။
အဆိပ်ဖားပြုပ် ခေါင်းညိတ်ညိတ်လိုက်သ။
‘သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ ကျုပ်ဟာ အဆိပ်ဖားပြုပ်ပဲ’

'ခင်ဗျားက ကွမ်းကြိုးဝှားကို သတ်ပစ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား
'ဟုတ်တယ်'

'ဘာကြောင့် သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ရတာလဲဗျာ သူ့ဟာခင်ဗျား
နဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူးထင်တယ်'

'ထူး'

အဆိပ်ပေးပြုတ် ထူးနဲ့မြည်အောင် ထွေးချလိုက်သည်။

တစ်ဖန် မြေပေါ်ခြေဆောင်ရင်း

'ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူးဟုတ်လား ဟေ့ သေသေချာချာ
မုတ်ထား ခင်ဗျားတို့သုတ်သင်လိုက်တဲ့ မိုးပွားဝါးရဲ့ဇနီး ဇနီးမား
ပျံ့စွေအိချာဟာ ကျုပ်ရဲ့ညီမပဲ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ လူမမာတစ်
ယောက်ကို ခင်ဗျားတို့လူစုက ရှင်းပစ်လိုက်ကြတာ အတော်ခံ
ပြင်းစရာကောင်းတာပဲ ညီမအတွက်နဲ့ ကျုပ်ခင်ဗျားတို့ကို လိုက်
ရှာနေတာဗျ'

ထိုစကားကြားလျှင် ရှောင်စန်းကျီ မျက်နှာပျက်သွားတော့
သည်။

ပြီးဆုံးခဲ့ပြီးဖြစ်သော အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း ပြန်လည်
မြင်ယောင်လာသည်။

ထိုစဉ် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပြတ်ဘားမှုမရှိခဲ့ဟု ခံစားမိ၏။
သူတို့လူစုအတွင်း၌ ချူးကျန်တစ်ယောက်သာလျှင်မိုးပွားဝါး
တို့ဇနီးမောင်နှံအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်မည့် ကိစ္စကိုခါ
ခါအီးသီးငြင်းဆန်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား'

ထိုကိစ္စကြောင့် အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲခဲ့ကြသည်။
အတိတ်မှအရိပ်သည် အခုတိုင်အောင် ခြောက်လှန့်ခြင်းခံ
နေရတော့သည်။

မိုးပွားဝါးက ဆက်ပြောလိုက်၏။

'ကွမ်းကြိုးဝှားတော့ ကျုပ်လက်ချက်မိသွားပြီလေ ကျန်တဲ့လူ
တော့ဟာ ကောင်းကင်နဂါးလက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးကုန်ကြပြီ
ဆိုတော့ ကျုပ်ဘယ်ဘတ်နိုင်တော့မှာလဲ ဘူတို့သာရှိနေသေးရင်
ကျုပ်လက်ချက်မိမှာသေချာတယ်'

ထိုစကားကြားလျှင် ရှောင်စန်းကျီမှာ သိုင်းထုဇာချူးကျန်
ပြောသွားသောစကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။

သိုင်းထုဇာချူးကျန်က မိုးပွားဝါးတို့နှင့် ကောင်းကင်နဂါး
ပတ်သက်နေမည်ဟု ထင်မြင်ယူဆခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အဆိပ်ပေးပြုတ်က စိုက်ကြည့်ရင်း-

'ခင်ဗျားဟာ ကောင်းကင်နဂါးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်
ဘူးပေါ့'

'အို ဘယ်ကလာပြီ၊ ပတ်သက်ရမှာလဲ သူ့ကိုတောင် ကျုပ်
က မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာဗျ'

'ဒါဖြင့် ကောင်းကင်နဂါး ဘယ်သူလဲ'

'ဘာ'

အဆိပ်ပေးပြုတ်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

၁၃၀ ရိုးကျွန်သူ

ရှောင်စန်းကျိကို နားမလည်နိုင်စွာကြည့်ရင်း...

'ကောင်းကင်နဂါးက ဘယ်သူလဲ ဟုတ်လား ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ'

ရှောင်စန်းကျိ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မှားယွင်းမှု တစ်ခုခုရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ထူနားထည်ထားသော်လည်း မည်သို့သောမှားယွင်းမှုဖြစ်ကြောင်းကား စဉ်းစားမရပါချေ။

အဆိုပံဖားပြုပ်က...

'ကျုပ်ကို အပိုတွေမေးမနေနဲ့ ပီနေထုမှာ မိုးပွားဝါးဆိုတဲ့ ဇနီးမောင်နှံ သေဆုံးခဲ့ရသလိုခင်ဗျားလဲ သေဆုံးသွားရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှောင်စန်းကျိ သက်ပြင်းရှုချိုက်ရင်း...

'ကျုပ်က ထူများကို ဒုက္ခပေးရင်ဆုံးမနိုင်နင်းရမှပဲဗျာ ဒါကြောင့် မိုးပွားဝါးကို သုတ်သင်လိုက်တာမှားတယ်လို့ မယူဆဘူး မိုးပွားဝါးကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသူတွေ အသက်ဆုံးရှုံးမှုတွေမနည်းဘူး သူ့ဟာမလိုအပ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ ဒါကြောင့် ရှင်းပစ်လိုက်ရတာပေါ့ ခင်ဗျားလဲအေးအေးဆေးဆေးပြန်သွားရင်ကောင်းမယ် ချူးစုဝါးကိုလည်း လွှတ်လိုက်ပါ ဖြစ်ပျက်သမျှ ကိစ္စတွေဟာ သူနဲ့ဘယ်လိုမှမပတ်သက်ဘူး သူ့ဟာဘာမှ နားမလည်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပဲဗျာ'

စောင်စုံဖြယ်ခား ကောင်းကင်နဂါး [စု-ဇာတ်အိမ်] ၂၃၉

ထူးတကားကို အဆိုပံဖားပြုပ် လက်မခံနိုင်ပါချေ။

'မလိုချင်ဘူး ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ကျုပ်က ရှင်းပစ်မယ် ကောင်းကင်နဂါးလက်ချက်ကြောင့် သေဆုံး သွားသူတွေကို ကျုပ်က ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့တော့ဘူးတဲ့ မျိုးဆက်တွေကို အပြစ်ပေးရမှာပဲ'

'ဒါဆို ခင်ဗျား မှားသွားမယ်'

'မှားတယ်မှန်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကအရေးမစိုက်ဘူးဗျာ'

ရှောင်စန်းကျိက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်...

မတရားမှု ပြုလုပ်တာကို ဘယ်သူမှ ထက်ပိုက် ကြည့်မနေဘူးဆိုတာမှတ်ထားပါ ခင်ဗျားလဲ ရပ်တန့်ကရပ်ပါ ဟိုတိရင်ခင်ဗျားကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ဟန့်တားရမှာပဲ'

'ဟား ဟား ဟား ဟား'

အဆိုပံဖားပြုပ် ထဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ရှောင်စန်းကျိက ဆူ့အား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

အဆိုပံဖားပြုပ်က အတန်ကြာရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင်...

'ကျုပ်ကိုဟန့်တားမယ်ဟုတ်လား လောလောဆယ် ဘယ်လောက်အထိ ဟန့်တားနိုင်မလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့'

စကားဆုံးလျှင် လျှပ်တစ်ပြက်ရွှေသို့တိုးလာပြီး ရှောင်စန်းကျိအား လျှပ်တစ်ပြက်ထိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ရွှေငင်စန်းကျိက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
ထိုစဉ် သူ၏တပည့်များက လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ကြားဝင်
ဟန်တားတိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြီဖြစ်သည်။

ချို၊ စုံဝါးမှာ သွေးကြောပိတ်ခံထားရသော်လည်း သူတို့
ပြောနေကြသောစကားများကို ကြားသိရပါ၏။

ရွှေငင်စန်းကျိမှာ ဖခင်အား လုပ်ကြံသူဟု ယူဆထားရာမှ
သူမ မှားယွင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိသည်။

ရွှေငင်စန်းကျိသည် သူမလွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားလိုသူမဟုတ်
ပါလား။

ချို၊ စုံဝါးလည်း မြေကွက်လပ်မှ တိုက်ပွဲကို မျက်လုံး
အကြောင်သားဖြင့် ဝေးကြည့်နေမိတော့သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်က သူ့အားဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လာသူ များအား
ချက်ချင်းပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်။

သူ၏ ဇက်ဝေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်—

‘အား’

‘အွန်’

‘အမလေး’

စူးရှသောအော်သံများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

မီးအိမ်ဂိုဏ်းသားများမှာ ချက်ချင်းနောက်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်
ထွားကြတော့သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

အဆိပ်ဖားပြုပ် ကျယ်လောင်စွာရယ်မောလိုက်သည်။

ရွှေငင်စန်းကျိဘက်သို့ လှည့်ကာ...

‘မီးအိမ်ဂိုဏ်းရဲ့ အစွမ်းဟာ ဒါပဲလားဗျ’
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရွှေငင်စန်းကျိ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ထွက်ကာ ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ထိုစဉ်...

‘သေပေတော့’

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ မီးအိမ်ဂိုဏ်းသားများက အဆိပ်
ဖားပြုပ်ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြန်သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ် မဲ့ပြုံးပြုံးရင်း...

‘သွားစမ်း’

အော်ငေါက်ကာ လက်ဝေ့ ယမ်းလိုက်၏။

သူ့က လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့်

‘ဝုန်း’

‘အား’

‘အမလေး’

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မီးအိမ်ဂိုဏ်း
သားများ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်ကြသည်။

သို့တိုင် ကျန်ရှိနေသူများက ဇွဲမလျော့ဘဲဆက်၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

သို့သော် အဆိပ်ဖားပြုပ်စား မယှဉ်နိုင်သဖြင့် မီးအိမ်ဂိုဏ်း သားများ ထက်ဝက်မကပြေပေါ်သို့ လဲကျကုန်လေသည်။

ကျန်ရှိနေသူများမှာလည်း ဒဏ်ဒုက္ခအသီးသီးရသွားလေတော့သည်။

အခြေအနေမဟန်မှန်းသိလျှင် ရှောင်စန်းကျိက 'အားလုံး နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း'

ဟု ကမ်းနဲ့ပေးဟန်တားလိုက်သည်။ မီးအိမ်ဂိုဏ်းသားများ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

ရှောင်စန်းကျိက ရွှေ့သို့လှမ်းထွက်ရင်း 'အဆိပ်ဖားပြုပ် ခင်ဗျားပညာမဆိုးဘူး ဒါပေမယ့် ကျုပ်

မှုမယ်မထင်နဲ့' ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ 'ဟား...ဟား...ဟား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ဗျာ'

စကားဆုံးလျှင် ရှောင်စန်းကျိထံ ပြေးဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်သည် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုမရှိဟုထင်ရသော်လည်း တိုက်ပွဲဆင်နွှဲသောအခါ မြစ်

ပြင်းထန်ထန် ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်ထက်သန်ပြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်လာသည်။

ရန်သူ လဲကျသွားသည်အထိ တချိန်ထိုး တိုက်ခိုက်ထက်သန်ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်စန်းကျိက လက်ဝါးဆန့်ထုတ်ကာ ပြန်လည်ခုခံမှု ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် 'သတ်တာ၊ အဆိပ်လက်ဝါး'

ချိုလင်းက အထိတ်တလန့်အော်လိုက်သည်။ မြေပေါ်ခြေဆောင်ကာ ရှောင်စန်းကျိရွှေ့သို့ ခုန်ဝင်ပြီး အဆိပ်ဖားပြုပ်၏လက်ဝါးကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

'ဝုန်း' ကျယ်လောင်ခဲ့သောအသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ချိုလင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ခွေဆန့်အပေါ် မြောက်တက်သွားပြီး မြေပေါ်သို့ ဝုန်းကနဲလဲကျသွားလေသည်။

မြေပေါ်၌ တစ်ချက် လူးလွန်ပြီးနောက် ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

ရှောင်စန်းကျိမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ချိုလင်းကသူ့အတွက် ကြားဝင်စားစားခံသွားခြင်းပင်။

ရှောင်စန်းကျိ၏ရင်ထဲ ဖော်ပြေနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ရွှေသို့လှမ်းထွက်လိုက်သည်။
အခြေအနေမဟန်မှန်းသိကြသော မိမိ၏ မီးအိမ်ဂိုဏ်းသား
များက ရွှေခန်းကျီ လှမ်းလာသည်ကိုတွေ့လျှင် ငြာသံပေး
ကာ အဆိပ်ဖားပြုပ်ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်ထံ

‘မင်းတို့ခဲသချင်ပြီထင်တယ်’

ပြောရင်း လက်ဝေယမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ အနီရောင် အခိုးအငွေ့များ ရုတ်ခြည်း ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

သူ၏အနီးသို့ ရောက်၍သွားကြသော မီးအိမ်ဂိုဏ်းသားများ
မှာ....

‘အဟူတ်...အဟူတ်’

ချောင်းတဟူတ်တုတ်ဆိုးက နောက်ပြန်ဆုတ်လာကြရ၏။
သို့သော် ခြေသုံးလေးလှမ်းမျှသာ ဆုတ်နိုင်ကြပြီး မြေပေါ်
သို့ သိုင်းထနဲ့ လဲကျသွားကြတော့၏။

အနီရောင်အခိုးအငွေ့များ ရုတ်ခြည်းပေါ်လာသလို ရုတ်
ခြည်း ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

မြေပေါ်၌ မားမားမတ်မတ်ရပ်နေနိုင်သူဟူ၍ အဆိပ်ဖားပြုပ်
နှင့် ရွှေခန်းကျီတို့နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့၏။

ရွှေခန်းကျီအ

ရွှေခန်းကျီအား ကောင်းကင်နဂါး [ခု-ဒေတ်အိမ်] ၂၅၁

‘မင်း အော်တော်ရက်စက်ပါလား’

ဟု ခံပြင်းသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်ပခုံးတုန်ကာ...

‘ကျုပ် ပြည့်မကို ခြေချလာကတည်းက ခင်ဗျားတို့အားလုံး
ကို ရှင်းပစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာပဲဗျာ။ ခင်ဗျားလဲ မကြာ
ခင် ကျုပ်ဆက်ချက်နဲ့ မြေပေါ်လဲကျသွားရတော့မှာပါ’

ရွှေခန်းကျီမဲ့ ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘စိတ်ချ ကျုပ်ဆဲသေရမယ်ဆိုရင်တောင် နောက်မဆုတ်ဘူး
အရှုံးမပေးဘူး ခင်ဗျားလိုရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး တဆူးလက်
လွတ် ပြုမူတဲ့လူမျိုးကို သုတ်သင်ပစ်ဦးမယ်’

ပြောပြီး လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအား စုစည်းကာ
တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်ခေါင်းယမ်းသိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားလူတွေ့ရှိတုန်းကတောင် ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့တာ အခု
ဘာထူးတော့မှာလဲ’

‘စိတ်ချ၊ ခင်ဗျား အခုသိရစေမယ်’

စကားဆုံးလျှင် ငြာသံပေးကာ စတင်တိုက်ခိုက်လေသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ်လည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဝါးချင်းဆုံကာ ခိုက်ချလိုက်သည်။

နှင့်....

'ဝန်း....'

ကျယ်လောင်သောအသံထစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။
ရှောင်စန်းကျိမှာ အနောက်ဘက်သို့ အရပ်ကြို့ပြတ် လွင့်စဉ်
သွားပြီး မြေပေါ် လဲကျသွားထေတော့သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပုံ ပြုံးလိက်သည်။

ရှောင်စန်းကျိ မြေပေါ်မှ လူ့လိမ့်ထလာနေသည်ကို ကြည့်
နေ၏။

ရှောင်စန်းကျိမှာ အတော်ပင်အားယူပြီး ကြို့စား ထလာ
ရလေ၏။

ထွန်မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူချော်ဖြစ်နေသည်။

ထွန်နှုတ်ခမ်းထောင်မှ သွေးများ ယိုစီးကျနေ၏။

အဆိပ်ဖားပြုပုံကိုကြည့်ရင်း....

'မင်း...မင်း'

သူ စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင်ဘဲ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေ
လေသည်။

အဆိပ်ဖားပြုပုံ ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဟား ဟား ဟား။ နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားလဲရှုံးသွား
ရတာပဲဟုတ်သား။ ကျုပ်ရဲ့ လက်ဝါးတစ်ချက်တေရင် မခံနိုင်
တာ ရှက်ဖို့ကောင်းပါတယ်ကွာ'

ရှောင်စန်းကျိ အံ့ကို ကြိတ်ထိုက်သည်။

'မင်း...မင်းက အဆိပ်ကို အသုံးပြုတာကိုး'

'ကျုပ်နာမည်က အဆိပ်ဖားပြုပုံပဲလေ'

'မင်း'

'အဆိပ်ဖားပြုပုံဟာ ဘယ်လောက် အဆိပ်မြင်းတယ်ဆိုတာ
ခင်ဗျားနားလည်တာဖို့ကောင်းတယ်'

ရွှင်စန်းကျိ တာမှမပြောနိုင်တော့ချေ။
 ထိုစဉ်...
 'ဖားပြုပြင်ဆိုတာအဆိုပိုတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာများကြောက်
 စရာရှိလို့လဲ ခြေထောက်နဲ့နင်းခြေလိုက်ရင် ခြေပေါ်မှာ ပြားသွား
 မှာပဲ မဟုတ်လား'
 စကားသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ
 သည်။
 ရွှင်စန်းကျိနှင့် အဆိုပိုဖားပြုပြင်တို့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်
 သွားကြလေသည်။
 စကားသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။
 ထိုအခါ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်၌ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကို
 တွေ့ရလေသည်။
 ထိုလူက အရက်အိုးတစ်လုံးကိုကိုင်ကာ မော်သောက်နေ၏။
 အဆိုပိုဖားပြုပြင် ခေါ်ပူသွားသည်။
 'မင်း... သေချင်ပြီထင်တယ်။ အောက်ဆင်းလာစမ်း'
 ဟု အော်ငေါက်လိုက်၏။
 ခေါင်မိုးပေါ်ကလူက...
 'စိတ်ချ... ကျုပ် အခုပဲ ဆင်းလာတော့မှာ'
 ပြောရင်း ခေါင်မိုးပေါ်မှ လျှောခနဲ ခုန်ဆင်းလာ၏။
 မြေပေါ်ထောက်သော် ခူးကူးညွတ်သွားခြင်းမရှိဘဲ မား
 မားမတ်မတ်ရပ်နေသည်။

ရှင်စုံဖြယ်စား ကောင်းကင်နဂါး [၃-အစိတ်သိမ်း] ၂၄၈
 အဆိုပိုဖားပြုပြင် မျက်မှောင်ကုပ်တာ...
 'မင်း... ဘယ်သူလဲ'
 ဟု မေးလိုက်၏။
 ထိုလူက အရက်တစ်ကျိုက် မော့ချလိုက်ပြီးမှ...
 'ကောင်းကင်နဂါး'
 ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။
 သူ၏ စကားသံကြားလျှင် ရွှင်စန်းကျိကို ထိပ်ဇန့်တုန်
 လှုပ်သွားလေတော့သည်။
 ချူးစုံဝါး ခံပြင်းဒေါသထွက်လာ၏။
 သူမ၏ဖခင်ကား လုပ်ကြံသွားသည့် ကောင်းကင်နဂါးအား
 တွေ့ရှိရချေပြီ။
 သို့သော် ထိုကံခိုက်ဖို့မဆိုသားနှင့် ခြေထက်များပင် မလှုပ်
 နိုင်အောင် သွေးကြောပိတ် ခံထားရသည် မဟုတ်ပါလား။
 ချူးစုံဝါး ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေတော့သည်။
 အဆိုပိုဖားပြုပြင်လည်း အံ့ဩသွားသည်။
 ကောင်းကင်နဂါးအား မျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ...
 'မင်းက ကောင်းကင်နဂါးဟုတ်လား'
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 ကောင်းကင်နဂါးရယ်မောလိုက်သည်။
 'ဟား ဟား ဟား ကျုပ်တစ်ခါပြောပြီးပြီပဲဗျာ ခင်ဗျား
 ခုတ်မိလောက်ပြီထင်ပါတယ်'

အဆိပ်ဖားပြုပ် မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘ခင်ဗျားကို ရှင်းပစ်ဖို့ပေါ့’

‘ကျုပ်ကဲ့ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘နေဦး ကျုပ်ကိုဘာကြောင့် ရှင်းပစ်ချင်တာလဲ’

‘သူ ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးရိမ်လို့ပါဗျာ’

ကောင်းကင်နဂါးက ချူးစုဝါးအား လက်ညှိုး ညွှန်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။ အဆိပ်ဖားပြုပ် နားမလည်နိုင်ဘဲ—

‘သူနဲ့မင်းက ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဘာမှဆိုင်ဘူး’

‘ခါဖြင့်’

‘ဂါ ကျုပ်ကိစ္စ ခင်ဗျားကိစ္စမဟုတ်ဘူး ဖားပြုပ်ကိုတခြား လူတွေကြောက်ရင် ကြောက်ဖယ် ကောင်းကင်နဂါးကတော့ မကြောက်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ’

‘ဟင့် မင်းက သိုင်းလောကမှာ နတ်မည်ရနေတာနဲ့ ကျုပ်ကို တောင် အထင်သေးတယ်ပေါ့လေ ကောင်းပြီ ယတိသာထား ပေတော့’

အဆိပ်ဖားမြုပ်က လှုပ်တစ်ပြက်ရွေ့တိုးကာ ကောင်းကင် နဂါးအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကောင်းကင်နဂါးက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်ပြန်လည် ခုခံပေး လိုက်သည်။ လက်ဝါးချင်း ချိန်ချမိပါလျှင် အဆိပ်ရုံသော အဆိပ်ဖားပြုပ်၏ လက်ဝါးကြောင့် ကောင်းကင်နဂါး ကျိန်းသေ ဒုက္ခရောက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ရှောင်စနိုးကျိမှာ တိုက်ပွဲကိုခင်းကြည့်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မထင်မှတ်သော ထူးခြားမှု တစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

လက်ဝါးချင်းယှဉ်ကာ ချိန်ချလိုက်သည်နှင့် ကောင်းကင် နဂါး၏အင်္ကျီ လက်ဝါးကြားမှ ဓားပေါင်းငယ်နှစ်လက်ထွက်ပေါ် လာသည်။

လက်ဝါးချင်း ဖထိမီ ဓားပေါင်းနှစ်လက်သည် အဆိပ်ဖား ပြုပ်၏ လက်ဖဝါးထို့ထိုးစိုက်သွားတော့သည်။

အား’

အဆိပ်ဖားပြုပ် စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ နောက်ဆုတ်သွား လေသည်။

သူ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်လုံး ဒဏ်ရာပြင်းစွာရရှိသွားချေပြီ။ သွေးချင်းချင်းနီရဲသော လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ငိုကြွည့်ရှင်း ‘မင်း မင်းဓားဝှက်ထားတယ်ဟုတ်လား’

ဟု အော်ငေါက်လိုက်၏။

ကောင်းကင်နဂါးက....

၅၅၅ နိုးဇာန်သူ

'ခင်ဗျားလက်ဝါးမှာ အဆိပ်ခိုသလို ကျုပ်ရဲ့ လက်ဝါးမှာ
လဲ ခေါ့ရိတ်ဟယ်လေဗျာ'

'ထောက် သိကြသေးတာပေါ့'

အဆိပ်ဖားပြုပ်မှာ ကြိတ်မနှိင်ခဲမရဖြစ်တာ ဒုတိယ အကြိမ်
ပြောဝင်တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ထောက်ကင်နဂါးက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။
အဆိပ်ဖားပြုပ်အနီးသို့ထောက်လာမှ အပေTသို့ခုန်တက်ကာ
ခြေထောက်နှစ်ချောင်းဖြင့် အဆက်မပြတ် ကန်ကျောက်လိုက်၏။

အဆိပ်ဖားပြုပ် အံကြိတ်ရင်း....

'မင်း ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ကျိုးသွားဖို့သာပြင်ထားပေ
တော့'

အော်ငေါက်ရင်း လျှပ်တစ်ပြက် ဖမ်းချုပ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

'ထောက် ထောက်'

ထောက်ကင်နဂါး၏ ဖိနှပ်မှု ခားပါးနှစ်လက် ထွက်လာ၏။
အဆိပ်ဖားပြုပ် ရင်ထိတ်ကာ ချက်ချင်းနောက်ဆုတ်လိုက်၏။
ထိုစဉ် ထောက်ကင်နဂါးက ခြေထောက်ဆတ်လိုက်သည်နှင့်

လေချွန်သံကဲ့သို့ မြည်ဆံထွက်ပေTလာကာ ဖိနှပ်ဦးမှခား
ချွန်လေး နှစ်ချောင်းမှာရွေ့သို့ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွား
တော့သည်။

ရှောင်စုံခြယ်ခား ကောင်းကင်နဂါး [ဒု-ဇာတ်ဆိမ်း] ၂၅၃

အဆိပ်ဖားပြုပ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

'သွားစမ်း'

အော်ငေါက်ရင်း ခားပျံနှစ်လက်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်
လိုက်သည်။

ပထမတစ်လက်ကို လွင့်စဉ်အောင် ခတ်ထုတ်နိုင်လိုက်သော်
လည်း ဒုတိယပစ်လွှတ်လာသော ခားပါးကလေးမှာ သူ၏
လည်ပင်းသို့ တည့်မတ်စွာ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

အဆိပ်ဖားပြုပ် အော်ဟစ်ရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် အသံထွက်မလာတော့ချေ။

ထောက်ကင်နဂါးကိုမယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်နေ၏။ တဖြည်း
ဖြည်း ဒူးများကွေးညွတ်ကာ မြေပေါ်တအိအိပြိုထဲကျသွားလေ
တော့သည်။

အဆိပ်ဖားပြုတ်ကား မြေပေါ်လဲကျသွားပြီဖြစ်လေသည်။
ရွှောင်စန်းကျိ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလိုက်သည်။
ဝေါနေအံထုတ်လိုက်သည့်အခါ သွေးမည်းများ ထွက်လာ
သည်။

ကောင်းကင်နဂါးက သူတို့အား ဝေကြည့်လိုက်သည်။
ရွှောင်စန်းကျိ မနေနိုင်တော့ဘဲ...

'မင်း...မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ'
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကောင်းကင်နဂါးပြုံးလိုက်သည်။
'သူကအဆိပ်အားကိုးဟယ်မဟုတ်လား ဒါကြောင့် ကျုပ်က
ပညာပေးလိုက်တာပေါ့'

'မင်း...မင်း'
'ကျုပ်ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ'

ရွှောင်စန်းကျိမျက်နှာပျက်သွားသည်။
ကောင်းကင်နဂါးက

'ခင်ဗျား နားလည်သဘောပေါက်အောင် ကျုပ်ရှင်းပြချစ်
ပါတယ် ဒါပေမယ့် မဖြစ်လို့ပါဗျာ'

'ကျုပ်'
စကားပြောရင်း ရွှောင်စန်းကျိ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါ
သွားလေသည်။

သွေးမည်းများ ဝေါနေအံထုတ်ကာ မြေပေါ်ခွေခနဲလဲကျ
သွား၏။

အဆိပ်ဖားပြုတ်၏လက်ဝါးတစ်ချက်ခက်ကို ခံသိုက်ရပြီ ဖြစ်
သည်။

ရွှောင်စန်းကျိက မြေပေါ် တစ်ချက် နှစ်ချက် လူးလွန်ပြီး
နောက် ငြိမ်းကျသွားလေသည်။

ကောင်းကင်နဂါးသက်ပြင်းချေလိုက်သည်။
တစ်ဖန် ချူးစုဝါးအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါးက သူ့အား အဆောင်တမိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်
တောက်မြှောင်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပေ
သည်။

ကောင်းကင်နဂါး ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။
ချူးစုဝါးကို အရေးမစိုက်တော့ဘဲ 'ချာနေလှည့်ထွက်သွား'
လေသည်။

ချူးစုဝါးရင်ထဲမှ ရပ်လိုက်ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်
မိ၏။

သို့သော်စကားသံ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိပါချေ။
ကောင်းကင်နဂါးမှာ အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားမှ
လက်တစ်ဖက် ဝေ့ယမ်းလိုက်၏။

ချူးစုဝါး၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားသည်။

'ရပ်လိုက်'

သူမ၏နှုတ်ဖျားမှ စကားသံကျယ်စောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ချူးစုဝါးအထန်တကြားထဲခုန်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ သွေးကြောများပွင့်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားကာနိုင်လေပြီဖြစ်ကြောင်းသိရလေသည်။

လှုပ်ရှားလာနိုင်သည်နှင့်...

'ကောင်းကင်နဂါး ရှင်ဘယ်ပြေးမလဲ'

အော်ငေါက်ရင်း ပြေးလိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ကောင်းကင်နဂါးမှတောအုပ်ထဲသို့ ရောက်ရှိကာကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

မည်သို့မျှ လိုက်၍မမိတော့မှန်းသိလျှင် ချူးစုဝါး တောင်တောင်ကြီး ရပ်နေလိုက်၏။

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရပ်ဝိုင်းလာလေသည်။ မည်မျှကြာအောင်ရပ်နေမိမှန်းမသိ။

'ခုပ်...ခုပ်...ခုပ်...ခုပ်'

မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းတစ်ထောင် ဒုန်းစိုင်းပြေးလာသည်ကိုတွေ့ရမှ သတိဝင်လာလေသည်။

ချူးစုဝါး လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်းစီးသားအဖဆုံးလွှဲခုံး ဖြစ်နေကြောင်းတွေ့ရလေသည်။

ရှောင်စုံခြယ်စား၊ ကောင်းကင်နဂါး [ဒု-ဘေထံသံ] ၂၅၇

ဆုံးလွှဲခုံးက ခရီးရောက်မဆိုက် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းရင်း...

'ကျုပ်၏ညီမကိုလိုက်ရှာနေတာလမ်းမှားသွားပြီးမျက်စိလည်နေခဲ့တယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် နောက်ကျသွားတာ ကုံကောင်းလို့ ညီမ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါး နှုတ်ခမ်းစူကာ...

ကျွန်မသာတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် အခုလို ရပ်နေနိုင်ပါ့မလားရှင့်'

ဟု ဘုတော့လိုက်၏။

ဆုံးလွှဲခုံး ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဟဲဟဲဟဲ...ညီမ ဘာမှမထိခိုက်တာဘဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ ညီမသာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားရင် ကျုပ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်မိမှာပဲဗျ'

'တော်ပါရှင့်'

ဆုံးလွှဲခုံးက ပတ်ဝန်းကျင်မှ အကျဉ်းတန် မြင်ကွင်းကို ၈၀ ကြည့်ရင်း...

'ညီမ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးစုဝါး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'သည်အကြောင်းတွေ မပြောချင်တော့ပါဘူး။ သင့်က မြန်မြန်ထွက်သွားကြပါစို့ရှင့်'

သုမသည် အဆိပ်ဖားပြုချ်သောခဲသော သက်တန်ခါကို
သွားပြီး ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထိုနောက် ရွှေမှ လှမ်းထွက်သွားလေသည်။ ဆုံးလွှဲခုံထ
ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် လိုက်သွားရ၏။ ချူစုဝါးက ရွှေငင်စနိုး
ကျီစီးနင်းသောသောမြင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်...

‘သွားကြစို့’

ပြောပြီး မြင်းကို ခုန်စိုင်း မောင်းနှင်လိုက်လေသည်။
ဆုံးလွှဲခုံသည် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ မြင်းတစ်ကောင်
စီးနင်းကာ နောက်မှလိုက်သွားရလေသည်။

‘ခုပ် ခုပ် ခုပ် ခုပ်’

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
မြေကွက်လပ်၌ ပုန်တစ်ထောင်းထောင်း ထသွား၏။
သုတို့နှစ်ယောက် ရွှေဆင့်နေခက်ဆင့် ခုန်စိုင်း ထွက်ခွာ
သွားကြရာ တစေ့အတည်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွား
ကြလေတော့သည်။

*

လေပြည့်လေညင်း၊ ဝေယမ်း တိုက်ခတ်လာလေသည်။
သစ်ရွက်ခြောက်အချို့မှာ လေဟုန်စီးကာ မြေပေါ်သို့ဆင်း
သက်လာကြ၏။

သစ်ကိုင်းလှုပ်သံ သစ်ရွက်ခတ်သံမှာ သဘာဝ ဘေးဂိတ
ညံအလာ။

အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်၌ထိုင်ကာ
အမောဖြေနေသည့် ချူစုဝါးက သစ်ပင်ပေါ်သို့ အဓိပ္ပာယ်
ကင်းမဲ့စွာ မော့ကြည့်နေမိလေသည်။

အထောက်အလေးကြားအောင် မော့ကြည့်နေရာမှ တစ်ဖန်
မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌လှုပ်သွားသောမြင်းနှစ်ကောင်ဆီသို့အကြည့်
ရောက်သွားပြန်သည်။

မြင်းနှစ်ကောင်မှာ မြက်နုကလေးများ၊ စားနေကြ၏။
တစ်ကောင်သောမြင်းမှာ သူမ စီးနင်းလာခြင်းဖြင့်ပြီ၊ ကျန်
မြင်းတစ်ကောင်မှာ ဆုံးလွှဲခုံ၊ စီးနင်းလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူမ တွေးတော စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ဆုံးလွှဲခုံ၏စကား
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ညီမ စားလို့ရပြီ’

ချူစုဝါး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ထိုအခါ မီးပုံတစ်ခုရှေ့ဝယ် ဝက်သားခြောက်များ မီးအင်
ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ဆုံးလွှဲခုံအား တွေ့ရလေသည်။

ချူစုဝါး ထိုင်ရာမှထကာ ဆုံးလွှဲခုံအနီးသို့ လျှောက်
သွားသည်။

‘ဆုံးလွှဲခုံက အသားခြောက်များ လှမ်းပေးရင်း...

'စားလိုက်လေ ညီမ၊ ဆာနေရောပေါ့'

ချူးစုဝါလည်း အာမှမပြောဘဲ ယူကာ စားသောက်လိုက်
သည်။

သူမ စားသောက်နေစဉ် ဆုံးလွှဲခုံး၏ အဝေးတစ်နေရာဆီ
သို့ညွှန်ပြကာ....

'ညီမ တစ်ခါက ပြောဖူးတဲ့ သက်တန်း ရေတံခွန်ဆိုတာ
အဲဒီဘက်မှာရှိတယ်'

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချူးစုဝါမှာ ပါးစမ်းထဲမှ အသားခြောက်များ ပြန်ထွက်
ကျလုမထတ်ဖြစ်သွား၏။

ချက်ချင်း ခုန်ပျံထရင်း....

'ဘယ်လို၊ သက်တန်းရေတံခွန် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ'

'အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ဆီတာလဲ'

'ညီမကို လိုက်ရှာရင်းလမ်းမှာပြီး ရောက်သွားတာပေါ့'

'ဝေးသလား'

'သိပ်တော့ မဝေးပါဘူး'

'ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်'

ဆုံးလွှဲခုံး လက်ထာပြရင်း....

'သွားတာပေါ့ညီမရယ် စားစရာရှိတာ စားပါဦး အချိန်
တန်တော့ ရောက်သွားမှာပဲ မဟုတ်လား'

ချူးစုဝါ ပြန်ဆိုင်ချလိုက်သည်။ ဆုံးလွှဲခုံးနှင့် အတူ
အသားခြောက်များ၊ စားသောက်လိုက်၏။ စားသောက်ပြီး
သည်နှင့်....

'ကဲ သွားလို့ဖြစ်ပြီမဟုတ်လား'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံး သက်ပြင်းချကာ....

'ကောင်းပြီလေ သွားကြတာပေါ့'

သူတို့နှစ်ယောက် ပစ္စည်းပစ္စယများ၊ သိမ်းဆည်းလိုက်ကြ၏။
ထို့နောက် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် သက်တန်းရေတံခွန်သို့ ဦးတည်
ရိုးနှင့်သွားကြသည်။

အတန်ကြာသွားပြီးလျှင် တစ်ဝါမြည်ကာ ကျီဆင်းနေ
ထော သက်တန်းရေတံခွန်အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။

ချူးစုဝါးမှာ ဖခင်ပြောပြသည့် စကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည်။

ထို့အပြင် ဆုံးလွှဲခုံးအား ရှင်းသင်းပြောပြလိုက်သည်။

သက်တန်ရေတံခွန်အောက်ဘက်မှာ ကျောက်ဂူ တစ်ခုရှိတယ် သက်တန်ခုံးကို ဆဲဒီကျောက်ဂူထဲက ရလာခဲ့တာပဲ သက်တန်ခုံးပေါ်က အရှုပ်အလေးတွေဟာ သိုင်းကွက်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ် ပြီးတော့ လိုက်ဂူထဲက ဝေးတင်တဲ့ငွေကလပ်နဲ့ ဆက်သွယ်မှုရှိရ မယ်လို့ ဖေဖေပြောပြခဲ့တယ်ရှင့်'

ဆုံးလွှဲခုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ညီမ ဖေဖေက ညီမကိုလိမ်ပြောခဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူး ညီမ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် သူပြောတဲ့အတိုင်း ရေတံခွန် အောက်က လိုက်ဂူကို ရွာကြတားပေါ့'

'အောင်းတယ် လိုက်ရွာကြည့်ရအောင်'

သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ တောင်ခြေ ဆင်ခြေ လျှော လမ်းကလေးအတိုင်း ရေတံခွန်အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလာ ခဲ့ကြသည်။

အတော်ခက်ခက်ခဲခဲဆင်းပြီးမှ အောက်ခြေသို့ ရောက်ရှိသွား သည်။

အောက်ဘက်ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းသို့ ရောက်လျှင် အမြင့်ပိုင်း၌ တစ်ဟုန်ထိုးစီးကျလာသော ရေတံခွန်ကြီးမှာ လွန်စွာ လှပနေ

စောင်းစုံဖြယ်စား၊ ကောင်းကင်နဂါး၊ [ခု-စားအိမ်]၊ ၂၆၂

ပြီး နေထောင်ခြည်များပြာကျချိန်၌ ထောင်စုံသက်တန်များ ဖြစ် ပေါ်နေသည်ကို ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်တွေ့မြင်ရသည်။

ချူးစုဝါးက သဘာဝအလှအပများကို ဝေးမောကြည့်ရှု ရင်း...

'အင်း အတော်ကို သာယာလှပတဲ့နေရာတစ်ခုပဲ ရေတံခွန် ကြီးကလဲ သက်တန်ထောင်စုံထွက်ပေါ်နေတော့ သက်တန်ရေတံ ခွန်လို့ခေါ်တာ မဆန်းတော့ပါဘူး'

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။
ဆုံးလွှဲခုံးကား သူ့စကားကို အရေးမစိုက်နိုင်ချေ။
တစ်စုံတစ်ခုအား သဲသဲမဲမဲရှာဖွေနေသည်။ တခဏအကြာ တွင်....

ညီမ ညီမ ဒီကိုမြန်မြန်လာကြည့်စမ်း'
ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ချူးစုဝါးလည်း ရင်ထိတ်ကာ ချက်ချင်း ပြေးသွားကြည့် လိုက်သည်။

ထိုအခါ ရေတံခွန်အောက်ဘက် အချိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းနေ သော ချောင်းအတွင်း၌ ကြိုးတံဘားတစ်ခုရှိနေသည်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရသည်။

ကြိုးတံဘားဟုဆိုသော်လည်း ရေတံခွန် အောက်ဘက်နှင့် ကမ်းစပ်တစ်ဖက်ကို မျဉ်းပြိုင်သွယ်တန်းထားသော နွယ်ကြိုးကြီး နှစ်ချောင်းသာဖြစ်သည်။

ခြေနှင်းမှာကား ရေထဲမြုပ်တစ်ဝက်ပေါ် တစ်ဝက်ရှိနေ
သည့် ကျောက်တုံးကြီးများပင်တည်း။

ဆုံးလွှဲခုံးက...

'စီလမ်းအတိုင်း နွယ်ကြိုးကို အားပြုပြီးသွားရင် ရေတံခွန်
ဆက်ကိုရောက်နိုင်လိမ့်မယ်'

ဟဲ့ ပြောလိုက်သည်။ ချူးစုဝါးက...

'ကျွန်မတို့ သွားကြည့်ရအောင်'

ပြောပြီး ရွှေမူ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားသည်။ ဆုံးလွှဲခုံး
ရင်ထိတ်သွားပြီး....

'ညီမ သတိထား'

သတိပေးကာ နောက်မှ လိုက်လာသည်။

ကျောက်တုံးများက ရေညှိအထပ်ထပ် တက်နေခြင်းကြောင့်
ချောမွတ်နေ၏။ သို့သော်သူတို့နှစ်ဆောက်စလုံး သိုင်းပညာ
အတ်မြောက်ထားသူများဖြစ်ကြပေရာ ကြိုးတန်းကိုအားပြုရင်း
ရေတံခွန်အောက်ဆက်သို့ ရောက်သွားနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ရေတံခွန်အောက်ဘက်သို့ရောက်လျှင် ကြီးမားသော လိုက်စု
ပေါက်တစ်ခုအား တွေ့မြင်ရ၏။

'ကျွန်မဖေဖေပြောတာ မှန်နေပြီ'

ချူးစုဝါးပြောရင်း လှမ်းဝင်သွား၏။ ဆုံးလွှဲခုံးလည်း
နောက်မှလိုက်သွား၏။

မှကြာပါချေ။ လိုက်ဂုဏ်အတွင်းဘက် ကျယ်ဝန်းသောနေ
ရာတစ်ခုသို့ရောက်ရှိသွားကြတော့၏။

ချူးစုဝါးက မြေပေါ်လဲကျနေသော ကလပ် တစ်ခုအား
တွေ့လျှင်...

'ဖေဖေပြောတာ စီငွေကလပ်ကလေးပဲ ဖြစ်ရမယ်'

သူမက ကောက်ယူကြည့်လိုက်လေသည်။ ငွေကလပ်ကလေး
မှာ အစိမ်းရောင်အညိုများတက်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ချူးစုဝါး
ဆေးဆေးချာချာစစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ငွေကလပ်၏နှုတ်ခမ်းသားအောက်၌ လူရုပ်ပုံအချို့
ရှိပြီး စာများရေးသားထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ချူးစုဝါးက ဓမ်းသာအားရ ပတ်ကြည့် လိုက်လေသည်။
ငွေကလပ်မှ စာမှာ...

သက်တန်ခေးဟာ သက်တန်ခေးကွက် တတ် မြောက်
ထားမှ ပိုပြီးအသုံးဝင်လိမ့်မည်။ ခေးပေါ်မှာ ခေးကွက်များ
ရှိသလို ငွေကလပ်ပေါ်၌လည်း ခေးကွက်များ ရှိနေသည်။
လူရုပ်ပုံများ အားလုံးပေါင်းကာ နေ့လယ်အချိန်ရေတံခွန်မှ
ပြာထွက်လာသော သက်တန်အတွင်း၌ ထောင်ကြည့်ပါမှ
ခေးသိုင်းကွက်အနေထားကို သိရပေလိမ့်မည်။

ထိုက်သုတံပါလေ
ပုံ...
သက်တန်ခေးပိုင်ရှင်

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
ချူးစုဝါးက ဆုံးလွှဲခုံအား လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။
ဆုံးလွှဲခုံ အက်မချကာ...

'ညီမ စာအညွှန်းက ရှင်းနေတာပဲ'
'ဟုတ်တယ်၊ အညွှန်းအတိုင်း လုပ်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်
ထင်တယ်'

'ဒါပေါ့ လုပ်ကြည့်သင့်တာပေါ့'
'ကဲ... ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်'
သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဓားနှင့်ငွေ အဖပ်ကိုယူကာ ကျောက်ဂူ
အပြင်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

အပြင်ဘက်၌ နေထိုင်ခြင်းများ ပြာကျနေ၏၊ ရေတံခွန်
တစ်လျှောက် ဆောင်စုံသက်တန်းများ ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။

ချူးစုဝါးက...
'ကဲ...ပြေးထဲအတိုင်း ဟုတ်မဟုတ် သိရမှာပေါ့'
ပြောပြီး သက်တန်းခါးကိုဆွဲထုတ်ကာ ဝေ့ယမ်းလိုက်လေ
သည်။

ခါးဝေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် ဝင်းလက်တောက်ပသော ဓား
ရောင်များပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံက...
'ညီမ ဓားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝေ့ယမ်းပေါ့၊ ဒါမှ ဓား
ပေါ်က အရုပ်ကလေးတွေရဲ့ ထူးခြားမှုကို တွေ့ရမယ် မဟုတ်
လား'

ချူးစုဝါးခေါင်းညိတ်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝေ့ယမ်းလိုက်
လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သော်
အက်၊ သက်တန်းရောင်ပြာခွက်လာသည်မှအပ အခြားထူးခြား
ချက်မတွေ့ရပါချေ။

ချူးစုဝါးနှင့် ဆုံးလွှဲခုံတို့ စိတ်ပျက်သွားကြလေသည်။
ချူးစုဝါးက...

'ထူးခြားမှုဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ၊ အထကားပဲ ရှုပ်ထွေးလှတဲ့
ဒီခါးရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကြောင့် ကျွန်မဖေဖေ သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊
အခြားလူတွေထဲ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီခါးကို ကျွန်မမလိုချင်
တော့ဘူး'

ပြောရင်း ရုတ်တရက် လှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။
ထူးမှ လှင့်ပစ်လိုက်သောအခါ သက်တန်းခါးမှာ ရေတံခွန်မှ
ရေစီးကျနေသည့် နေရာအား၌ ချောက်တုံးတစ်တုံး၌ စိုက်ဝင်
သွားလေ၏။

'ထန်း...'

သက်တန်းခါးမှာ အပြားလိုက် စိုက်ဝင်နေခြင်းဖြစ်ရာ ဓား
ပေါ်သို့ ရေမှုှဲရေများ ကလေးများ ပြာကျရင်း နေထိုင်ခြင်း
ကြောင့် သက်တန်းများဖြင့်ပေါ်လာသည်။

ထို့အပြင် နေထိုင်ခြင်းက ဓားပြားပေါ်သို့ ထိုးကျနေပြီး
တစ်ဖက်ရေတံခွန်သို့ ဆောင်ပြန်ဟပ်နေရာ ရေတံခွန်၌ ဓားပြား

ပေါ်ရှိ လူရုပ်ပုံကလေးများ၊ လာရောက် ထင်ဟပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ခါးပြားပေါ်၌ သေးသေးငယ်ငယ်ကလေး၊ ခေးထားသော်လည်း နေရောင်ခြည်၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် ရုပ်ပုံကြီးများ ပေါ်လာသည်။

ထို့အပြင် အဆက်မပြတ်စီးကျနေသော ရေအလျဉ်ကြောင့် ထိုလူရုပ်ပုံကလေးများ မနားတမ်း လှုပ်ရှားနေသည် ထင်မှတ်ရတော့သည်။

‘ဟိုမှာကြည့်စမ်း’

ဆုံးလွှဲခုံး အလန်တကြားအော်ပြောလိုက်၏။

ချူးစုဝါးလည်း မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေမိသည်။

မူန်ပေသည်။

စီးကျနေသော ရေအလျဉ်၌ ထင်ဟပ်နေသောလူရုပ်ပုံကလေးများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခုမတူဘဲ တစ်ချိန်ချိန် လှုပ်ရှားနေသည်နှင့်တူ၏။

လူတစ်ယောက်က သိုင်းကွက်သိုင်းဟန်လှုပ်ရှားကစားနေသည်နှင့်တူလှပေတော့သည်။

‘ခါ...ဒါ...သက်တန်ခါးကွက်ပါလား’

ချူးစုဝါး ဝမ်းသာရပြောလိုက်စေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ဘယ်သူမှရှာမတွေ့တဲ့ သက်တန်ခါးလျှို့ဝှက်ချက်

ကို ညီမရှာတွေ့ခဲ့ပြီ’
ဟု ပြောလိုက်၏။

ချူးစုဝါးက ဖော်မပြနိုင်အောင်ခမ်းသွားသွားလေသည်။
‘တကယ်လားဟင်’

‘တကယ်ပြောတာပေါ့ ညီမရယ် ညီမမျက်မြင်ပဲမဟုတ်လား’

‘ညီမ ဝမ်းသွားလိုက်တာရှင် သက်တန်သိုင်းကွက်တွေကိုတတ်မြောက်မှ ကောင်းကင်နဂါးကို ရင်ဆိုင်မယ်လို့ကျွန်မယူဆသားတယ် သူဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ...တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ကျွန်မရင်ဆိုင်မှာပါ’

ဆုံးလွှဲခုံး မျက်ခင်ကြုတ်ကာ

‘ညီမ...ညီမက ကောင်းကင်နဂါးကို သုတ်သင်ပစ်မယ်ဟုတ်သား’

‘ဟုတ်ဘယ်’

‘သူက ညီမကိုမသတ်ဘဲ ထွက်သွားတယ်ဆို’

ချူးစုဝါးက လင်းနို့ကျောက်တန်းမှ အပြစ် အပျက်များစား ပြန်ပြောင်း ပြောပြထားခဲ့ခြင်းကြောင့် အပြစ်မှန်ကို ဆုံးလွှဲခုံး သိရှိထားလေတော့သည်။

ချူးစုဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ကျွန်မ အလွတ် မပေးနိုင်ဘူး။ သူ့ကြောင့် ကျွန်မဖေဖေသေဆုံးသွားခဲ့ရတာ မဟုတ်လား...ဖေဖေသာရှိရင် သည်လို ဆင်းရဲဒုက္ခကြုံတွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး’

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာသည်။ မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရှစ်ဝဲလာလေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံ ဆက်ပြင်ချလိုက်၏။ ချူးစုဝါးအားပျော်၊ ဖျော်
ခုတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိ၍ စကားလမ်းကြောင်း
ပြောင်းလိုက်လေသည်။

ညီမ သူ့ကိုရင်ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကြိုးစားလေ့ကျင့်
ရမှပဲ ဒါထက် ငွေကလပ်ပေါ်မှာ မရားထားတဲ့ ရုပ်ပုံတွေဟာ
ဘယ်လိုထူးခြားမှုရှိသလဲ သိရအောင် နေ့ထောင်ခြည် အောက်မှာ
ပြကြည့်ရင်စောင်းမယ်'

ချူးစုဝါး ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်လိုက်ည်။
'ဟုတ်တယ် တစ်ခုခုတစ်ခု ဆက်စပ်မှုရှိနေမှားအမှန်ပဲ'

ပြောရင်း ငွေကလပ်ကလေးကို နေ့ထောင်အောက်၌ သောင်ပြ
လိုက်လေသည်။

သက်တန်ခါးပေါ်မှ အရပ် ကလေးများ နည်းတူ စီးကျနေ
နေသော ရေတံခွန်၌ ရုပ်ပုံ အရိပ် ထင်ဟပ်လာရန် ကြံဆလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

ငွေကလပ်ပေါ်မှ လူရုပ်ပုံ များမှာလည်း လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်
နေသော လူရိပ်များပမာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်တည်ရှိနေ၏။

ချူးစုဝါးက

'ဆင်မတန်ထူးခြားတဲ့ ဓားပညာရပ် တစ်ခုပါပဲရှင်'

ဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံက

'ကဲ... ညီမစိတ်နှမ်းချမ်းသာသာလေ ကျင့်ပေတော့ ကျုပ်က
စားစရာသောက်စရာ ဖန်တီးလိုက်ဦးမယ် ဟုတ်ပြီလား'

ပြောပြီး ထွက်ခွာလေသည်။

ချူးစုဝါးက ဟန်အားရန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းမဟန်အားပြစ်ခဲ့ပါချေ။

သူမသည် သက်တန်ခါးကွက်များ လေ့ကျင့်ရန် ဆန္ဒပြစ်ပြု
နေသည်မဟုတ်လား စီးဆင်းနေသော ရေအလျဉ်း၌ ထင်ဟပ်နေ
သည့်အရိပ်များကို ဝံ့နုမှုနာယူကာ လိုက်လံ ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

သုံးလေးကြိမ်လှုပ်ရှားပြီးနောက်မှတ်မိစပြုလာသည်။

ချူးစုဝါးက သက်တန်ခါးကို ကျော့တံ့ကြီးပေါ်မှ ဆွဲ
နှုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဓားဝှေ့ယမ်းကာ မနားမနေ လေ့ကျင့်နေ
လိုက်တော့သည်။

ငါ့ရက်...

သက်တန်ရေတံခွန်သို့ ရောက်ရှိလာသည်မှာ ငါ့ရက် ရှိချေ ပြီ။

ငါ့ရက်လုံးလုံး ချူးစုဝါးက နေ့ညမပြတ် ဝေးသိုင်းလေ ကျင့်ခဲ့၏။

နေ့တက်ညတက် မဟူသော ကျင့်နိုင်အောင် ကောင်းစွာ မှတ် သားသားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက သက်တန်ခွားကွက်နှင့် ပတ်ဆက်ပြီး ဘာမှ မပြောသူလိုစိတ်ဝင်စားဟန်လည်းလုံးဝမပြုချေ။

သူက စားသောက်ရေးအတွက်ပင်လျှင် အာရုံစိုက်ခဲ့သည်။

ချောင်းအတွင်း ငါးများမည်၊ ချောင်းဘေးရှိ တောအုပ် အတွင်းမှတက်များ၊ တောကောင်များကို ထောင်ချောက်ဆင် ကာဖမ်းယူမည်စသည်ဖြင့် ချူးစုဝါးအတွက် လိုလေးသားမရှိ အောင် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

ချူးစုဝါးမှာ သူ့အပေါ်လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

အစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်လည်း ယခင်ကထက်ပိုပြီး သံ ယောဇဉ်ငြိတယ်လာကြတော့သည်။

သက်တန်ရေတံခွန်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး တစ်ဆယ့် ငါ့ရက် မြောက်သောနေ့...

ထိုနေ့တွင် ချူးစုဝါးနှင့် ဆုံးလွှဲခုံးတို့၏ အေးချမ်းသာသာ မှုကလေး ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားရလေအောင် ကွဲကြဲမှုအစုံ အပြုံဖြင့်ကျရောက်လာခဲ့တော့သည်။

ချူးစုဝါးက ကျောက်ဂူအတွင်း ဝေးရေးလေ ကျင့်နေ၏။ အခု သူမသည် သက်တန်ခွားကွက် ထူးခြားချက်များကို တောင်းစွာသိရှိနားလည်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သက်တန်ခွားပေါ်မှ ဝေးကွက်များ၏ လိုအပ်ချက်ကို ငွေ ကလပ်ကဆေးပေါ်မှ အရုပ်ကလေးများ၏ လှုပ်ရှားပုံနှင့် ပြည့် ဆည်းပေးလိုက်သောအခါ ထက်မြက်သောဝေးကွက်များ ဖြစ် ပေါ်လာတော့သည်။

သက်တန်ခွားကွက်များမှာ စုစုပေါင်း ၇ ကွက်တိတိ ရှိလေ သည်။

ချူးစုဝါးက သက်တန်ခွားကွက်များအား သူမ၏ ဖခင်ပင် ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်းမရှိဘဲ သူမတွေ့ရှိခဲ့သည်မှာ အလွန်တရာ ကံ ကောင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်းနားလည်မိသည်။ ထို့ကြောင့် အပြင်း အထန်ကြိုးစားလေ ကျင့်ခဲ့သည်။

ထို့အပြင် ရှောင်စန်းကျိပ် အနိုင်မရနိုင်သည့် အဆိပ်ဖား ပြုပ်ချား၊ ကောင်းကင်နဂါးက လွယ်ဆင့်တကူ အနိုင်ယူသွားခဲ့ ပေသည်။

ကောင်းကင်နဂါး၏ ဆိုင်းပညာမှာကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း အောင် ထက်မြက်နေသည်မဟုတ်လား။

သက်တန်ခွားသိုင်းကွက်များတစ်မြောက်မှသာလျှင်ကောင်း ကင်နဂါးအား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပြင်းထန်သန် ကြိုးစားလေ ကျင့်နေခြင်းဖြစ်ပေတော့၏။

စိတ်ဓာတ်ခွန်အား အပြည့်အဝဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန်လှေ
ကျင့်ခဲ့ရာ သက်တန်ခေးဆိုင်ကွက်များကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တစ်
မြောက်လှာပြီဆိုရပေတော့သည်။

ချူးစုံဝါးက အတော်ကလေးကြာအောင် ခေးရေလေ့
ကျင့်ပြီးမှ ခေးကိုရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

သူ့အတော်ကလေး မောပန်းသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးချွေး
များရွဲနေ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ထက်သန်စင်ရန် ကျောက်ဂူ အပြင်ဘက်သို့
ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆုံးလွှဲခုံးကား စားနပ်ရိက္ခာရှာဖွေရန် မနက် စောစောက
တည်းက ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ချူးစုံဝါး ကျောက်ဂူအတွင်းမှ လှမ်းထွက်လိုက်သည်နှင့်
ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းစပ်၌ လူသုံးယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာလည်း သူ့အား တွေ့မြင်သွားလေသည်။
တစ်ယောက်က သူ့အား ညွှန်ပြရင်း...

'ဟိုမှာ ဟိုမှာ'
ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။
ကျန်လူနှစ်ယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။
ချူးစုံဝါး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...
'ဘယ်သူတွေလဲ'

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။
ထိုအခါ တစ်ဖက်ကမ်းမှ လူသုံးယောက် သဘောကျစွာ ရယ်
မောလိုက်ကြသည်။

'ဟား ဟား ဟား မင်းက စီမူာသာပြီး ပုန်းနေတာကို
အခုတော့ဘယ်ပြောမလဲ'

ထိုစကားကြားလျှင် ချူးစုံဝါး ဝေးပွဲသွားသည်။
'ဘာပြောတယ်'

စကားဆုံးလျှင် နွယ်ကြိုးတန်းထားသောလမ်းကလေးအတိုင်း
တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လျှင်မြန်စွာ ပြေးကူးသွားလေသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းထောက်လျှင် ဟားတိုက် ရယ်မောနေသူ သုံး
ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်မိလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ ချူးစုံဝါးကိုကြည့်ကာ သဘောကျစွာ
ရယ်မောနေကြလေ၏။

ချူးစုံဝါးက မြေပေါ်ခြေဆောင်၍...
'ရှင်တို့ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ကြစမ်း'

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။
ထိုလူသုံးယောက်က သူ့အား လုံးဝ အရေးမစိုက်ဘဲ ဆက်

ထား ရယ်မောလိုက်ကြ၏။ အတန်ကြာ ရယ်မော ပြီးမှ တစ်
ယောက်က

'ဂိုက်ချုပ်ကြီး သူ့ကိုဖမ်းသွားရင်ကောင်းမယ်'
ဟု ပြောလိုက်၏။

အခြားသစ်ယောက်ကလည်း
'ဟုတ်တယ် သူ့ကို ဖမ်းပြီး ဟိုလူယုတ်မာ နှစ်ယောက်ကို
ထောင်ချောက်ဆင်ရင်ကောင်းမယ်'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုလူ သုံးယောက်မှာ မာဖုံး ကိုပင်းနှင့် ကင်းမြီးကောက်
ဂိုက်ချုပ် ဖူးချစ်လှောင်တို့ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် ချူးစုဝါး၏သတင်းကို ဝံ့စမ်းရင်း သက်စာန်
ရေတံခွန်သို့ဆုတ်ခွာလာကြခြင်းဖြစ်လေတော့သည်။

ဖူးချစ်လှောင်က သက်ကာပြလိုက်သည်။

တစ်ဖန်ချူးစုဝါးကိုစိုက်ကြည့်ကာ

'မင်းက သိုင်းထုဘေကျူးကျန်ခဲ့ဆမ်း ချူးစုဝါး မဟုတ်
လာ'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါးက 'မဲ ပြုံးပြုံးကာ

'ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ရှင်တို့ဘာလုပ်မလဲ'

'ကျုပ်တို့ မင်းကိုဖမ်းသွားရလိမ့်မယ်'

'ဘာရှင်'

'မင်းကို ကျုပ်တို့အလိုရှိနေတယ်'

'ရှင်က ဘယ်သူလဲ'

'ကင်းမြီးကောက်ဂိုက်ချုပ်ဆိုတာကျုပ်ပဲ'

ချူးစုဝါးပြုံးလိုက်လေသည်။

'ရှင်က ကျွန်ုပ်တို့ဖမ်းနိုင်မယ်ဆင်လိုလား'

'တာ'

'ရှင်က ကျွန်ုပ်မလက်ချက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်အောင် ကြိုးစားပါ
ရှင်-

'အမယ် တယ်လဲကြီးကျယ်ပါသား သေပေတော့'

မာဖုံးကအော်ငေါက်ရင်း ရုတ်တရက်ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

ချူးစုဝါးက ဆက်တန်စားသိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထားပြီ
ဖြစ်ရာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုမရှိတော့ပါချေ။

မာဖုံးအား ချက်ချင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူမအား ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်

'အား'

မာဖုံးစူးရှစွာအော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွား၏။

မြေပေါ်၌ မလှုပ်မယှက်လဲနေပြီး ပြန်မထတော့ချေ။

'ဟင်'

ကိုပင် ထိတ်လန့်သွား၏။

ချက်ချင်း မာဖုံးကိုပွေ့ထူလိုက်လေသည်။

ဖူးချစ်လှောင်က သူ့အားကြည့်နေ၏။

ကိုပင်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

မာဖုံးအား မြေပေါ်ချထားပြီးနောက် ပြန်လည်ထရပ်လိုက်
သောအခါ မျက်နှာနီရဲခက်ထန်နေလေသည်။
ချူးစုဝါးအားစိုက်ကြည့်ရင်။

'မင်းဘယ်ဆိုးလို့လဲ ဒါပေမယ့် မင်းလဲအေရမှာပါ'
စကားဆုံးလျှင် တရကြမ်းပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
ချူးစုဝါးက ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခား
ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
ကိုပင်က ပွတ်ကာသိကာရွှောင်တိမ်းရင်း ရွှေတိုးတိုက်ခိုက်
၏။

ချူးစုဝါး ရင်ထိတ်သွားသည်။
ချက်ချင်းပင် နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရ၏။
ကိုပင် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

'မာပု'ကို အလစ်တိုက်ခိုက်လို့ပေမယ့် ကျုပ်ကိုတော့ မရ
ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ'

ပြောရင်း ခြေလက်များအသုံးပြုကာ ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်
စေသည်။

အမှန်တော့ ခုတို့သည် ချူးစုဝါးအား ဖမ်းဆီးကာ
လျှူနှင့်မင်းတို့အား ဒုက္ခပေးရန် ကြံစည်ထားကြ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်ပေ
တော့သည်။

သို့သော် ချူးစုဝါးမှာ သက်တန်ခါးပညာ တတ်မြောက်
ထားပြီးဖြစ်ကြောင်းမသိပါချေ။

ရွှေသို့တိုးကာ တိုက်ခိုက်စဉ်မှာပင် ချူးစုဝါးက သက်တန်
ခါးကွက်ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

ခေးထောင်ဝင်းလက်သွား၏။ နေထောင်ပြာကျနေရာ ခေးဝေ
ယမ်းလိုက်လျှင် ခရမ်းရောင်များ ရှတ်ခြည့်ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

'အား'
ကိုပင် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ကာ နောက်ဆုတ်ထိုက်လေ
သည်။

သူ၏ ဝဲဘက်ပခုံး၌ သွေးချင်းများနီရဲနေ၏။
ချူးစုဝါးခေးချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားပြီဖြစ်လေသည်။
ကိုပင် အံကြိတ်ကာ—

'ဒီတစ်ခါတော့ မင်းအလှည့်ဘဲ'

အော်ငေါက်ရင်း ချူးစုဝါးထံ ခုန်ဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
ချူးစုဝါးကလည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် အပြာရင့်ရောင်သန်းသွားပြီး
'အား'

ကိုပင်မှာ မြေပေါ်ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားစေတော့သည်။
ဖူးချစ်လှောင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူ၏လက်ရုံးနှစ်ယောက် မရွှေမလှ ခံလိုက်ရသည်ကိုတွေ့လျှင်
ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်သွားလေသည်။

ရွှေသို့ လှမ်းထွက်ရင်း—
'ဆတိုထားပေတော့၊ ကျုပ်က မင်းကို သက်ညှာမှာ မဟုတ်
ဘူး'

ပြောပြီး - တော်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ချူးစုဝါးလည်း သက်ဆန်ခါးကွက် အောင်မြင်မှုရသည်ကိုတွေ့လျှင် အားတက်ကာ ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

နေ့ရောင်ခြည်ပြာကျနေ၏။ နေ့ရောင်အောက်တွင် ဝေးဝေး ယမ်းလိုက်သောအခါ ဝေးရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အသုံးပြုလိုက်သောဝေးကွက်အလိုက် ရောင်စဉ် များလည်း ပြောင်းလဲထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ချူးစုဝါး ဝေးဝေးယမ်းလိုက်သည်နှင့် အပြာရောင်သန်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

ခါး
ခါးမြီးကောက်ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးချစ်လှောင်၏ရင်ဝဲခွေ အကျီစ တစ်ထွားနှင့် စုတ်မြဲသွားလေ၏။

ဖူးချစ်လှောင်သာ မရှောင်ဖြစ်လျှင် ဝေးတစ်ချက်တည်းဖြင့် မြေပေါ်လဲကျသွားရမည်ဖြစ်လေသည်။

ဖူးချစ်လှောင် ရင်ထိတ်သွား၏။

ချူးစုဝါးကိုရှု နှိမ့်သွားလျှင်သိုင်းလောက၌ မည်သို့မျှမျက်နှာပြန်နိုင်အော့မည့် မဟုတ်ကြောင်းတွေ့မိကာ ခံပြင်း ဒေါသ ထွက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် အံ့ဘင်းကြိတ်ချင်း ထပ်မံ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါးကလည်း ဝေးဖြင့် ပြန်လည် တိုက် ခိုက် လိုက်ပါ၏။

ထိုအခါ ဝေးကွက်အလိုက် ဝေးရောင် ပြောင်းလဲထွက်ပေါ်လာသည်။

အစိမ်းရင့်ရောင် ဝင်းလက်သွားပြီးလျှင်...
'အား'

ဖူးချစ်လှောင် လွတ်ခနဲအော်ဟစ်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

သု၏လက်မောင်းတစ်ဖက်၌ ဝေးဒဏ်ရာ ရရှိသွားပြီဖြစ်လေသည်။

ချူးစုဝါးက...

'ဘယ်နှယ်လဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးချစ်သေးသလား' ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဖူးချစ်လှောင် နောက်ဆုတ်သွား၏။

သုမမျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေသည်။

'ကျုပ်-ကျုပ် မင်းကို ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ' ဟုပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ချူးစုဝါး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သုမဘား ရန်မပြုလျှင် သုမလည်း တိုက်ခိုက်လိုစိတ်ရှိသည်။
မာ့တ်ချေ။

ဖူးချစ်လှောင် ထွက်သွားတော့မည့် ထင်မှတ်နေစဉ် ရုတ်တရက် ဖူးချစ်လှောင် ချာခနဲလှည့်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ချူးစုဝါးအား အငိုက်ဖမ်းကာတိုက်ခိုက်လေတော့၏။

၅၀၂ ဝိသုဒ္ဓိ

ပူးချစ်လှောင်၏ သိုင်းပညာ မခေသလို တိုက်ခိုက်မှုမှာ
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေပေသည်။

ချူးစုံဝါရင်ထိတ်သွားသည်။
ချက်ချင်းပင် သက်တန်းစားကို ဝေ့ယမ်းပြီး ခုခံကာကွယ်
လိုက်လေသည်။

စားသွား၏ရှေ့ လျားပုံ နေရောင်ခြည်ထိုးကျလာပုံ ကိုလိုက်၍
စားရောင်ပြောင်းလဲသွား၏။
ယခုထစ်ကြိမ် အဝါရောင် ထလင်းတန်းများ ထွက်ပေါ်
လာပြီး...

‘အာ...’

ပူးချစ်လှောင် စူးစူးချူချူအော်ဟစ်လိုက်သည်။
အလစ်ချောင်းတိုက်ခိုက်သော်လည်း ထိရောက်မှုမရှိဘဲ ချူး
စုံဝါး၏ စားချက်သာ ပြန်လည်ထိမှန်သွားတော့သည်။

ပူးချစ်လှောင်မြေပေါ်ဒူးထောက်ကျသွား၏။
သူက ချူးစုံဝါးအား ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့်
ကြည့်ကာ...

‘မင်း...မင်းရဲ့စားပညာဟာ ထူးစွန်းလှချည်လား’
ဟု ပြောလိုက်သည်။
စကားဆုံးလျှင် ခန္ဓာကိုယ် မြေပေါ် ညွတ်လဲကျသွားလေ
တော့၏။

ချူးစုံဝါး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူ၏ရင်ထဲ ခဲများ
ဆွဲထားရသလို ထေးလံနေသည်ဟု ခံစားရသည်။

ရှောင်ခိုခြယ်စား ကောင်းကင်နဂါး [စု-စာအုပ်သိမ်း] ၅၀၃

ထက်မြက်သော စားဆိုးပညာတစ်ရပ် တတ်မြောက်လာ
ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုစားဆိုးပညာသည် သူမှအတွက် မည်သို့
အကျိုးပြုမည်နည်း။

သူမလက်ချက်ကြောင့် ပူးချစ်လှောင်၊ မာဖုံးနှင့် ကိုပင်တို့
မြေပေါ်လဲကျနေပြီဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍သာ ထိုလူသုံးယောက်မှာ လူအများကို ဒုက္ခ
ပေးရန်ကြံစည်နေသော အနက်ရောင် သိုင်းလောကသားများ
ဖြစ်သည်ကို သူမသိထားပါလျှင် ထက်မြက်သော ဆိုးပညာဖြင့်
မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ် အများအကျိုး သည်ပိုး
ဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း သိထားပါလျှင်

ချူးစုံဝါးက ကျောက်ဂူသို့ ပြန်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်နေ
လေတော့သည်။

* * *

မီးအိမ်နှစ်လုံးကား မီးထွန်းညှိထားခြင်းမရှိချေ။
သို့သော် နေ့ထယ်နှင့်ခင်းအချိန်ဖြစ်ရာ မီးထွန်းစရာမလိုဘဲ
လင်းလင်းချင်းချင်းဖြစ်နေပေတော့သည်။

မီးအိမ်နှိုမြင်းလည်းသည် အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီး
တစ်ပင်အောက်၌ ရပ်တန့်ထားလေသည်။

မြင်းလည်းသေး၌ လူနှစ်ယောက် ရပ်နေကြ၏။ ထိုလူ
နှစ်ယောက်မှာ မြင်းလည်းမောင်းသမားလျှာနှင့် အဘိုးအိုမင်း
တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် လမ်းကလေး၏တစ်ဖက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေ
ကြ၏။

လမ်းတစ်ဘက်၌ လွင်တီးခေါင်ဖြစ်ပြီး ပတ်ကြားအက် မြေ
ပြင်မူလွဲပြီး အခြားစိတ်ဝင်စားစရာဟူ၍ မရှိပါချေ။

သို့သော် သူတို့ကြည့်နေစဉ် လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက်
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်မဟုတ်ပါ။

မြင်းလည်းသမားလျှာက
'သူလာပြီ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးအိုမင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကျုပ်ပြောသားပဲ သူမလာဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး'

'အင်း... ခင်ဗျားကိုတော့ သူကအသော်ရှိသေတာပဲ'

'ဟ... ဟ... ဟ... ကျုပ်က သူ့ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်
ဆိုရင်မမှားတူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်ခိုင်းသမျှ သူ့လုပ်
နေတာပေါ့'

'နေပါဦး ခင်ဗျားက သူ့ရဲ့အသက်ကို ထယ်ဆင်ခဲ့တယ် ဟုထိ
လာ'

'ဟုတ်တယ်'

'ကျုပ်ကိုပြောပြပါဗျာ'

'ခင်ဗျား သိချင်ရင်ပြောပြရတာပေါ့ဗျာ သူ့မှာတစ်ချိန်က
သူ့ရဲ့မိသားစုနဲ့အတူ သိုင်းလေးကစား အပျော်ခရီး ထွက်ခဲ့ကြ
တယ်လေ သူ့ဘိုးမိသားစုဟာ သိုင်းပညာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်
တော်သူတွေပေါ့ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာတော့ သူတို့ရဲ့ လူယုံ
တစ်ယောက်က သစ္စာဖောက်တာကို ခံလိုက်ရတယ် အဲဒီလူယုံက
သူတို့အားလုံးကို အဆိုပိတ် လုပ်ကြံခဲ့တယ်'

'သူ့ရဲ့မိသားစုအားလုံး သေဆုံးသွားကြတာပေါ့ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'ဘာကြောင့် ဝီလိုလုပ်ကြရတာလဲ'

'ကောင်းကင်နဂါးသိုင်းကျမ်းကိုလိုချင်မက်ခေလို့ ဖြစ်တယ်
လို့ သူကပြောတာပဲ'

လျှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'အင်း... ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ မယုံ
နိုင်လောက်အောင် ထက်မြက်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါထက်
သူက တယ်လိုလုပ်လွတ်မြောက်လာတာလဲ'

'သူကကောင်းသွားတယ်ဆိုရမယ် အဆိုပိတ်တဲ့အစားအစာ
ကို အနည်းအကျဉ်းပဲ စားမိခဲ့တယ် ဒါကြောင့် အသက်ချမ်း
သာရာရခဲ့တာပေါ့၊ ဒါတောင် လူယုံက သူ့ကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့
ကြိုးစားလို့သေပြေးရှင်ပြေး ထွက်ပြေးခဲ့ရသေးတယ်လေ'

လျှာက ပြုံးလိုက်သည်။

'ဗီအချိန်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ရင်ဆိုင်တိုးမိခဲ့တာပေါ့ဟုတ်လား'

အဘိုးအိုမင်းက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။

'ဟုတ်တယ် ကျုပ်က ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခရီးထွက်နေတုန်းပေါ့
ပြေးရှောင်ပြေးပြေးလာတဲ့သူ ကိုတွေ့ရတယ်ဒါကြောင့် ကယ်တင်ခဲ့
တာပေါ့'

'သူ့ကိုသုတ်သင်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူယုံကော'

'ကျုပ်က ရှင်းပစ်လိုက်တယ်လေ'

'ဪ'

အဘိုးအိုမင်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ထူထဲ ကျုပ်ကိုကျေးဇူးတင်ကြောင်း အသက်တစ်ချောင်း
အကြေးတင်နေပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း ကျုပ်အကူအညီလိုချင်သူက
အသက်စွန့် ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကတိပေး ပြောဆို
သွားခဲ့တယ်'

'သူ့ဆီမှာ စောင်းလင်နဂါးသိုင်းကျမ်းရှိနေမယ်ထင်တယ်'

'ဟုတ်တယ် ကျုပ်က ဆတိမပြုမိလိုက်ဘူး'

'အဲဒီတုန်းက သူ့ကိုပါ ရှင်းပစ်လိုက်ပြီး ကောင်းကုန်နဂါး
သိုင်းကျမ်းကို ယူထားလိုက်ဖို့ကောင်းတာ'

'မှန်တာပေါ့ဗျာ နောက်ပိုင်းမှ စုံစမ်းသိခဲ့ရလို့ ယူကျွေးမှု
ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့'

'အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တယ်ဆို
တော့ သူ့ကခင်ဗျားခိုင်းတာ ဘာမဆိုလုပ်ပေးနေတာပေါ့ ဝီသို'

လုပ်ပေးနေတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ် သူ့ကြောင့် ကျုပ်တို့
အကြံအစည်တစ်ဝက်မကအောင်မြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လားဗျာ'

အဘိုးအိုမင်း တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဒါပေါ့ဗျာ ကျုပ်အရှေ့ဆက် သူ့ကိုအသုံးချ သွားရမှာပဲ
သူကမလုပ်ချင်ဘူးဆိုရင် ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်သွားမယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်လိုက်ယုံပေါ့ ပြီးတော့ ကောင်း
ကင်နဂါးဆိုတာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တယ်လို့ သိုင်းလော့ကမှာ
ဆတင်းလွှင့်ပေးလိုက်ရုံပဲပေါ့'

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်
ကြသည်။

ထို့နောက် သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်ကြသည်။ သူတို့၏
ရယ်မောသံများ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုစဉ် လွင်တီးခေါင်ကိုဖြတ်ကာ ကျော်လာသူမှာသူတို့အနီး
သို့ရောက်ရှိလာတော့သည်။

လွင်တီးခေါင်းကို ဖြတ်ကျော်လာသူက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုမင်းက...

‘ကောင်းကင်နဂါး မင်းဆောက်လာပြီကိုး’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းကင်နဂါးက...

‘ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားကကျုပ်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆို’

အဘိုးအိုမင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ကျုပ်က မင်းကိုတွေ့ချင်နေတာ အမှန်ပဲကွ’

‘ဘာကိစ္စလဲ ပြောပါဗျာ’

‘ဘာလဲ ကျုပ်ခိုင်းစရာရှိရင် မင်းက လုပ်ပေးမယ် ဆိုတဲ့

သဘောလား’

ကောင်းကင်နဂါး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ်မလုပ်ပေးနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျုပ်မလုပ်ပေးနိုင်တော့ဘူးလို့ ဟိုတုန်းက ကြိုတင်ပြော

ပြီးသားပဲ’

အဘိုးအိုမင်းက သက်ပြင်းချကာ

‘မင်းတကယ်ပဲ မလုပ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘မင်းက ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီလား’

လှိုစကားကြားလျှင် ကောင်းကင်နဂါး မျက်နှာပျက်သွား

သည်။

ဆောင်စုံခြယ်ခေး ကောင်းကင်နဂါး [၃-၇-၇၀၉

အဘိုးအိုမင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အဘိုးအိုမင်းက ခပ်

ထည်ထည်ဖြင့်...
‘ဘယ်လိုလဲ ကျုပ်မေးတာဖြစ်မိပါဦး ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူး

ကို မင်းမေ့ပစ်လိုက်ပြီလား’

ဟု ထပ်မေးလိုက်သည်။

ကောင်းကင်နဂါး မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

အတော်ကလေးကြာမှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကျုပ် မမေ့ပါဘူးဗျာ’

ဟားဟားဟား
အဘိုးအို မင်းသဘောကုစွာ ရယ်ခေါ လိုက်လေသည်။

ကောင်းကင်နဂါးက သူ့အားကြည့်နေဆဲ။ အဘိုးအိုမင်းက

အတန်ကြာရယ်မောပြီးမှ...

‘မင်းက ကျေးဇူးတရားကို နားလည်တတ်သားပဲ။ မင်းကို

သာ ကျုပ်က မဟယ်ခဲဘူးဆိုရင် အခု အချိန်အထိ အသက်

ရှင်နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည် ထားဖမ်းထားပါကွာ’

ကောင်းကင်နဂါးပါးစပ်ပိုတ်ထား၏။

သို့သော် အဘိုးအိုမင်းအားစိုက်ကြည့်နေသော သူ၏ မျက်

လုံးများကမူ စကားများစွာပြောနေသည်။ ခံပြင်းခြင်း၊ နာ

ကြည်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ခေါ်သဖြစ်ခြင်းနှင့် ရက်

စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းအရိပ်အယောင်များဆရာမြမ်းပါဝင်နေပေ

တော့သည်။

အဘိုးအိုမင်းက...

‘မင်းနားလည်တယ် မဟုတ်လား။ သည်တော့ မင်းဟာ ကျေးဇူးတရားသိတတ်တဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျုပ်ခိုင်းတာ လုပ်ပေးရုံပေါ့ကွာ’

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကောင်းကင်နဂါးက...

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုရှင်းပစ်ချင်ပြန်ပြီလဲ’

‘ဟားဟားဟား... မင်း တယ်လဲသိတတ်ပါလား။ သည်တစ် ခါတော့ ရှင်းပစ်စရာမလိုဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းထားပေး ရမယ်’

‘ဗျာ’

‘ချူးစုံဝါဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဖမ်းလာခဲ့ရ မယ်။ သူ့ကို ကျုပ်အသက်ရှင်လျက်လိုချင်တယ်’

ကောင်းကင်နဂါးက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားလိုချင်တာ သူ့ကိုပဲလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကျုပ်ကို နောက်ထပ် ဘာခိုင်းချင်သေးသလဲ’

အဘိုးအိုမင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ဘာမှမခိုင်းတော့ပါဘူးကွာ။ သည်တစ်ကြိမ် နောက်ဆုံး အကြိမ်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ် သတိပေးပါတယ်’

‘ကျုပ်မယုံဘူးဗျ’

‘ဘာ’

‘အရင်တစ်ခါကလဲ ခင်ဗျား သည်လိုပြောခဲ့ဖူးတယ်’

ကောင်းကင်နဂါးက ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

‘သည်တစ်ကြိမ်တော့ ကျုပ်နဲ့ အခက်အခဲ တွေ့နေလို့ပါ။ နောက်တစ်ခါ မင်းကို မခိုင်းတော့ပါဘူးလို့ ကျုပ်ကတိပေး တယ်’

ကောင်းကင်နဂါး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားခိုင်းတာ မလုပ်ပေးဘူး ဆိုရင်ကော...’

‘ဘာ’

မမျှော်လင့်သောစကား ကြားလိုက်ချခြင်းကြောင့် အဘိုးအို မင်း ပါးစပ်အဟောင်းဆားဖြစ်သွားလေသည်။

ကောင်းကင်နဂါးကိုစိုက်ကြည့်ရင်း...

‘မင်း... မလုပ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဆိုရင် မင်းဟာ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့လူ ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့’

‘ခင်ဗျား ကြိုက်သလို ပြောနိုင်ပါတယ်ဗျာ’

‘မင်းက ဂရုမစိုက်ဘူး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကောင်းပြီလေ။ ကျုပ်ခိုင်းတာ မလုပ်ရင်တော့ ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့။ ကောင်းကင်နဂါးဆိုတာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်

ကြောင်း ကျုပ်ကဖွင့်ချလိုက်ရမှာပဲ’

ထိုစကားကြောင့် ကောင်းကင်နဂါး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆာဖိခနဲ ဖုန်ခါသွားလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများသည် အရောင်တစ်ဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြောင်
လာလေသည်။ အဘိုးအိုမင်းကို မျက်စောင်းမခတ် စိုက်ကြည့်
နေ၏။

အဘိုးအိုမင်းက...

‘ကျုပ်သည် လိုဖွင့်ချလိုက်မယ်ဆိုရင် ဘာတွေ ပြစ်လာနိုင်
တယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား’

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုစဉ် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ခဲ့သည့် မြင်း
လည်း သမားလျှူက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်ခဏသည်။

‘သိုဇီးလောကသားတွေ မင်းနောက် စုမြုံ့ လိုက်လာကြ
တော့မှာပေါ့ကွာ။ တစ်နေ့တစ်ရက်မှ ကောင်းကောင်း နေရ
တော့မှာမဟုတ်ဖူး။ တစ်နေ့မဟုတ်ဘင်နေ့ မင်းဒုက္ခ ထောက်သွား
မှာပဲ’

ထောင်းကင်နဂါး ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ဒါတွေ အရေးမစိုက်ပါဘူးဗျာ’

‘ဘာကွ’

‘ကျုပ်က ဘာဆိုဘာမှ အရေးမစိုက်တော့ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျာ
ယုံမထား’

အဘိုးအိုမင်းက...

‘မင်းအကြောင်း ဖွင့်ချလိုက်မှာကို မင်းက မကြောက်ဘူး
ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကောင်းပြီ မင်းလမ်းကိုမင်းရွေးတာပဲ ကျုပ်တို့ကိုဘာမှ
ပြောစရာမလိုတော့ဘူး မှတ်ထားပါ’

ထိုစဉ် မြင်းလည်း သမားလျှူက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။
‘နေစမ်းပါဦး မင်းကဘာကြောင့် ကျုပ်ထို့ ပြောတာကို
ဆက်မခံနိုင်ရတာလဲ’

ကောင်းကင်နဂါးက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်...

‘ရှင်းပါတယ် ကျုပ်က အသက်စွန့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လို့ပါ’

‘ဟေ’

‘ဘဓ’

အဘိုးအိုမင်းနှင့် မြင်းလည်း သမားလျှူတို့ အံ့ဩသွားကြ
သည်။

အဘိုးအိုမင်းက...

‘မင်းက အသက်စွန့်လိုက်မယ်ဟုတ်လား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ
ကွ’

ကောင်းကင်နဂါး ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ခင်ဗျားကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်အသက်ရှင်နေခဲ့ရတယ်
မဟုတ်လား အခုတော့ ကျုပ်ဟာသူများပေးတဲ့ အသက်နဲ့ လူမ
လုပ်ချင်တော့ဘူး ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပြီ’

‘မင်း’

‘နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်ဗျ’

အဘိုးအိုမင်းနှင့် မြင်းလည်း သမားလျှူတို့၏ သူ့အားစိုက်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကောင်းကင်နဂါးက...

'ချူးစဝါးကို ခင်ဗျားတို့ရှေ့ ဆက်ဒုက္ခမပေးနိုင်အောင်ဟန်
တားမယ်လို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်'

ထိုစကားကြားလျှင် အဘိုးအိုမင်းနှင့် မြင်းလှည်းသမား
လျှူတို့ ခေါ်သထွက်သွားကြတော့သည်။

အဘိုးအိုမင်းက...

'မင်းတော်တော်စော်အားပါလား'

'ခင်ဗျား ကြိုက်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်'

'မင်းက ကျုပ်တို့ကို ဟန်တားလို့ရမယ်ထင်သလား'

'ဟုတ်တယ်'

'ကောင်းပြီလေ'

စကားဆုံးသည်နှင့် အဘိုးအိုမင်းကစတင် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
မြင်းလှည်းသမားလျှူကလည်း ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

ကောင်းကင်နဂါးကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်အား ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

ကောင်းကင်နဂါးက လက်ဝါးဆန့်ထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။

အဘိုးအိုမင်းနှင့် မြင်းလှည်းသမားလျှူတို့ကလည်းပြန်လည်
တိုက်ခိုက်ကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်
တယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်လှပေသည်။

ကောင်းကင်နဂါးက ရှောင်တိမ်းရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။

သူက အင်္ကျီလက်အိုးကြား၌ဝှက်ထားအောခားပါးကလေး
များကို ထုထိဖော်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

လေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာပြီး ခားပါးကလေးများ တိုး
ဝင်လာရာ အဘိုးအိုမင်းနှင့် မြင်းလှည်းသမားလျှူတို့ နောက်
ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်ကြသည်။ ကောင်းကင်နဂါးက...

'ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟန် ခင်ဗျားက သေချင်ဟန်
ဆောင်ပြီး ကျန်တဲ့မိတ်ဆွေတွေကို တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံသတ်
ဖြတ်ခဲ့တာပဲ ခင်ဗျားရှဲ့မဆောင်မှု ခက်အခုခံစားရစေမယ်'

ပြောရင်း တရကြမ်း ဝင်တိုးတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ အဘိုးအို
မင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

'မင်း...မင်း'

'ဟား ဟား ဟား ခင်ဗျားကလည်းကျတော့ သေရမှာ
ခကြောက်နေပြီလားဗျ ခင်ဗျားကကျုပ်ကို လက်ကိုင်တုတ်လုပ်
ပြီး သိုင်းရာဇာချူးကျန် မြင်းဖြူရှောင်ဖို့ သမားတော်သင်း
တို့ကို လုပ်ကြံခိုင်းခဲ့တယ် ခင်ဗျားနဲ့ လှ မင်းအား လျှူစီးဟာ
သက်တန်ခေးကို အပိုင်စီးချင်လို့ မိတ်ဆွေတွေကို လုပ်ကြံခဲ့တာပဲ'

ရွှေခန်းကျိန် ကွမ်းကြိုးဝှာတို့ကို အပြစ်ပုံချဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြ
တယ် အခုတော့ ခင်ဗျားအကြံတွေသဲထဲရေဆွန် ပြစ်သွားပါပြီ
ဗျာ'

အဆိုအိုပင်ဆိုသည်ကား ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်
ဖြစ်သည်။

မြင်းလှည်းသမားမှာ လှံမင်းသား သျှူးစီး ဖြစ်လေသည်။
ထူတို့သည် သက်တန်ခေးအား အလှည့်ကျ မိုင်ဆိုင်ရယူကာ
အပြေရှာခဲ့ကြ၏။ အပြေရှာမတွေ့နိုင်သည့်အခါ လက်ဝယ်ပိုင်
ဆိုင်ထားနိုင်ရေးအတွက် မိတ်ဆွေများအပေါ် သစ္စာဖောက်
ကာ ကောင်းကင်နဂါးကို အသုံးပြုပြီး ရှင်းလင်း သုတ်ဆင်ခဲ့
လေ၏။

ယခု သူတို့အား ကောင်းကင်နဂါးက ပြန်လည် ဒဏ်ခတ်နေ
ပြီဖြစ်လေတော့၏။ မင်းဟုန်က နောက်ဆုံးဆုတ်သွားရင်း လက်
ဝါးဆန့်ထုတ်ကာ ရိုက်ချလိုက်၏။

ထိုစဉ် လျှူးစီးက ကောင်းကင်နဂါးအား နောက်ကျောမှ
ခင်ဖောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကောင်းကင်နဂါး မဲပြုံးပြုံးကာ...

'သေပေတော့'

အော်ငေါက်ရင်း ခြေထောက်ဆန့်ထုတ်ကာ နောက်ပြန်ကန်
ကျောက်လိုက်၏။

လျှူးစီးမှာ ရှေ့ဆက် မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ဘဲ ခြေထောက်
ဆန့်ချက်ကိုရွှေခင်းတိမ်းလိုက်လေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင်ကောင်း
ကင်နဂါး၏ပိန်ပိဉ်းမှ ခေးတစ်လက်ချက်ခန့် ထွက်လာလေသည်။

'အား'

လျှူးစီး စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ခန္ဓာကိုယ် ဒဏ်ဒဏ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားပြီး မြေပေါ်
ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားလေသည်။ လျှူးစီးခံလိုက်ရလျှင် မင်းဟုန်
မျက်စိပျက်ပျက်နွာ ပျက်သွားလေသည်။

ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ရုတ်ခြည်းပေါ်ပေါက်လာသည်။

ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရန် မဝံ့ရဲဘဲ နောက် ဆုတ်
လိုက်၏။

ကောင်းကင်နဂါးက...

'ခင်ဗျား ပြေးလို့လွတ်မလား'

အော်ငေါက်ရင်း မြေပေါ် ခြေဆောင်ကာ ခုန်တက်ရင်း
ခြေထောက်နှစ်ချောင်းဖြင့် အဆက်မပြတ် ကန်ကျောက်လိုက်
လေသည်။

မင်းဟုန် ရွှေခင်းတိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း မလွတ်
နိုင်ဘဲ....

'အား'

စူးရှစွာအော်ဟစ်ကာ မြေပေါ် လဲကျသွား၏။

ကောင်းကင်နဂါး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ကြယ်ကြွေသိုင်း
သမားမင်းဟုန်နှင့် လှံမင်းသားလျှူးစီးမှာ မြေပေါ်သို့ ထဲကျ
နေကြပြီဖြစ်လေသည်။

'ခင်ဗျားတို့ပြီးရင် ကျုပ်အလှည့် ဖောက်လာတော့မှာပါ
ဗျာ'

သွ၏ တီးတိုးဇော်သံ၌ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသည့်ဟန် ပါ
လာသည်။

'ဟီးဟီးဟီး'

မီးအိမ်နီးမြင်းလှည်းအားဆွဲသော မြင်းလေးကောင်မှာ ကိုယ်
ချင်းစာနားလည်သဘောပေါက်သည့်အလှား ရှည် လျား စွာ
ဟိလိုက်ကြလေတော့သည်။

'ဝေါ ဝေါ ဝေါ'

ရေတံခွန်မှ ရေကျသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေ
သည်။

ကမ်းခြီးထောက်ဂိုဏ်းချုပ် ပူးချစ်လှောင်နှင့် သူ၏လက်ရှုံး
နှစ်ယောက်ကား စေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်လေသည်။

ချူးစုံဝါးက သက်တန်ခါးဆိုင်ကွက်များကို ကျွမ်းကျင်
တတ်မြောက်သွားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါသား။

ချူးစုံဝါး သက်တန်ခါးရေတံခွန်အား ကျောခိုင်းထွက်သွားရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သိုင်းလောက၌ခြေချကာ ကောင်းကင်နဂါးအား လိုက်လံ
ရှာဖွေရမည်ဖြစ်လေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူအား သုတ်သင် သွား
သည့် ကောင်းကင်နဂါးအား ရှာဖွေကာ ရင်ဆိုင်မည် ဖြစ်လေ
သည်။

သူမ၏အဓိက ရည်မှန်းချက်အား ကောင်းကင် နဂါးအား
အနိုင်တိုက်ရန်ဖြစ်ပေတော့သည်။

သက်တန်ခါးရေတံခွန်မှ ကျောခိုင်းထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်
နှင့် ဆုံးလွှဲခံအား သတိရလာလေသည်။

ဆုံးလွှဲခံကား ပျောက်ခြင်းမသုပျောက်နေ၏။
ဆုံးလွှဲခံ ပြန်ထောက်မလာသည့်နောက်ဆုံး လိုက်လံရှာဖွေ

ရန် ချူးစုံဝါးဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။
ရေတံခွန်ပတ်ဝန်းကျင်၌ လိုက်လံရှာဖွေလိုက်သည်။

'အစ်ကို...အစ်ကို'

'အင်ကို ဆုံးလွှဲခံ ရှင်ဘယ်မှာလဲ'

သူမ၏ခေါ်သံမှာ တောင်နံရံများကိုပဲ့ထင်ထပ်စား ကျယ်
ဆောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပဲ့ထင်သံများ ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း ဆုံးလွှဲရုံ၏
ဆုံးပြန်သံကို မကြားရပါချေ။

‘အစ်ကို’
‘အစ်ကို ဆုံးလွှဲရုံ၊ ရှင်ဘယ်မှာလဲ’

ချူးစုဝါးက ထကြော်ကြော် ဆော်ဟစ်ခေါ်ဆိုက်သည်။
ရေတံခွန်ဆောက်ခြေ၌ ရွာဖွေမတွေ့သည့် နောက်ဆုံးတောင်
ပေါ်ထက်ရှာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘သားကောင်ရွာဖွေရင်းများ မတော်တဆ အန္တရာယ်ကြုံ
တွေ့နေရသလား ဒါမှဟုတ် ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းက လူတွေ
တွေ့သွားပြီး ဒုက္ခပေးခဲ့သလားမသိဘူး’

တေးတောရင်း စိုးရိမ်ပူပန်လာလေ၏။

သက်တန်ခေးကို ကျောပိုးစာ ချက်ချင်း တောင်ပေါ်တက်
လင်ခဲ့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်ရွာဖွေခဲ့သော်လည်း မတွေ့ရပါချေ။

တောင်ပေါ်သို့ဆောက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရှာ
ဖွေကြည့်ပြန်လေ၏။ ထိုစဉ်...

‘ဝို...ဝို...’

ရှုတ်တရက်လေတိုးသံများ တွက်ပေါ်လာပြီးခါးပေါက်အေး
နှစ်လက် ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။

ချူးစုဝါး ရင်ထိတ်သွား၏။ ချက်ချင်းခေးသို့ ရုန်ရှောင်
ပေးလိုက်သည်။

ခါးပေါက်အေးများ ပစ်လွှင့်လာရာသို့ ကြည့်လိုက်လျှင်
လူတစ်ယောက်လှမ်းလာနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုလူအားတွေ့လျှင် ချူးစုဝါးရင်ခွန်သွားသည်။
‘ဟင် ကောင်းကင်နဂါး’

မှန်ပေသည်။ သူမထံသို့ လှမ်းလာနေသူကား ကောင်းကင်
နဂါးဖြစ်ပေတော့သည်။

ချူးစုဝါး အကြိတ်လိုက်သည်။

‘အတော်ပဲ ကျွန်မကရှင်ကို ယိုက်ရှာစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့’
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းကင်နဂါး ရယ်မောလိုက်၏။

‘ဟား ဟား ဟား ကျုပ်ကမသတ်ချင်လို့ မင်းအသက်ချမ်း
သာရာနေတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ ကျုပ်ကသာ မင်းကို
သတ်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်းသေသွားတာကြာပြီကွ’

ချူးစုဝါးက...

‘ရှင် ကြိုးစားကြည့်ပါဦး ကျွန်မအဖေ ခိုရှင်သတ်သွားတာ
မဟုတ်လား သည့်အတွက် ရှင်ပြန်ပြီးပေးဆပ်ရမယ်’

စကားဆုံးလျှင် ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူမက သက်တန်ခေးဖြင့် တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

လေ့ကျင့်ထားသော သက်တန်ခေးကွက်များ ထုတ်ဖော်
ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်နဂါးက

‘မင်းဘယ်ဆိုးလို့တုန်း ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ခေးပညာကို ကျုပ်
က အထင်မကြားဘူးကွ’

ပြောရင်း ရွှေတိမ်းလိုက်သည်။ ချူးစုဝါးက တရကြမ်း
တိုက်ခိုက်လိုက်သော်လည်း စောင်းကင်နဂါးက အသာအယာ
ရွှေတိမ်းသွားနိုင်ခဲ့သည်။ ချူးစုဝါး အံ့ဩသွား၏။

‘ရှင် ရှင်’

‘ဟား ဟား ဟား ကျုပ်ရဲ့အင်္ကျီစင်နီပဲထိအောင်တိုက်ခိုက်
ပမ်းပါဦးဗျာ’

ချူးစုဝါး အံ့တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

‘ကဲ စီထစ်ခါ ရွှေနိုင်ရင် ရွှေပေတော့’

အော်ခေါက်ရင်း သက်တန်ခေးကွက်များဖြင့် တရကြမ်း
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ သူမ လျှပ်တစ်ပြက် ပြေးသွားပြီး တိုက်
ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်နဂါးက ရွှေတိမ်းခြင်းမပြုချေ။

ထို့ကြောင့် သက်တန်ခေးမှာ ကောင်းကင်နဂါး၏ ရင်ဝသို့
ထိုးပောက်ဝင်သွားတော့သည်။

‘ဟင် ရှင် ရှင်’

ချူးစုဝါး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

ကောင်းကင်နဂါးရယ်မောလိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားပြီး မြေပေါ် ခေ့ခနဲလဲ
ကျသွားသည်။

ချူးစုဝါးလည်း အဖြစ်အပျက်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ဝေး
ကြည့်နေမိတော့သည်။

ကောင်းကင်နဂါး မလှုပ်မယှက် ခြိမ်သက်နေသည်။

ချူးစုဝါးက အတန်ကြာဝေးကြည့်နေပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း
ချင်းချင်းကပ်သွားသည်။ ကောင်းကင်နဂါးအား သုတ်ဆင်နိုင်
ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်း မဖြစ်မိချေ။

ကောင်းကင်နဂါးက အတယ်ကြောင့်သူမ၏ ဓားချက်ကို
မရွှေ့သနည်းဟူသော အချက်ကိုသာ သိလိုနေသည်။

ချူးစုဝါးက အနီးသို့ရောက်သွားလျှင် ကောင်းကင်နဂါး
အား သေသေချာချာ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက်
မျက်နှာပေါ်၌ စွပ်ထားသော မျက်နှာဖုံးဖွပ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲ
ဖြုတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာ ပေါ်
လွင်လာသည်။

‘ဟင် အစ်ကို ဆုံးလွှဲခုံး’

ချူးစုဝါးလွတ်ခနဲအော်လိုက်သည်။ မှန်ပေသည်။ ကောင်း
ကင် နဂါးဆိုသူကား သူမသံယောဇဉ်မြဲတွယ်မိသော ဆုံးလွှဲခုံး
ပင်ဖြစ်နေ၏။

ဆုံးလွှဲခုံး မလှုပ်မယှက် လဲလျောင်းနေ၏။

ရင်ဝ၌စိုက်ဝင်သွားသော ဓားက သူ၏ဝိညာဉ်ကို နှုတ်ယူ
သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သေဆုံးသွားသည့်တိုင် ဆုံးလွှဲခုံး၏မျက်နှာ
ပေါ်တွင် ပြုံးယောင်သန်းနေတော့သည်။

* * *

သက်တန်ရေတံခွန်တောင်ကုန်းပေါ်၌ အသစ်စက်စက် မြေပုံ
တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ မြေပုံရှေ့၌ ချူစုဝါ၊ မတ်တတ်ရပ်
နေ၏။ သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံမူမျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။

အဖြစ်အပျက်များကို သူမနားလည်သဘောပေါက်သွားခဲ့ပြီ
ဖြစ်လေသည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားသည် အရာရာကို ကျော်ဖြတ်နိုင်စွမ်း
ရှိသည်။

ထူသည်အင်အားအကြီးမားဆုံး တုနှိုင်းမရဆုံးအရာဖြစ်ပေ
သည်။

ကောင်းကင်နဂါး (ဝါ) ဆုံးလွှဲခုံးမှာ အများ အမှန်ကို
ကောင်းစွာပိုင်းခြားနိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ သူကအဆက်တက် မေတ္တာ
တရားနှင့်ရှိမြှောင်မှန်တန်မူကို ဦးစားပေးသည် မဟုတ်ပါ။

ချူစုဝါက

'အစ်ကိုရယ် ညီမကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့'

ပြောရင်း တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ရေတံခွန်အနီးသို့ လျှောက်
သွား၏။ ထို့နောက် သက်တန်ခင်းကို ရေတံခွန်တွင်းသို့ ပစ်ချ
လိုက်လေသည်။

သက်တန်ခင်းမှာ ဆောက်သို့တစ်ရိပ်ရိပ်ကျသွား၏။

ရေတံခွန်အတွင်းသို့ ထောက်ရှိသွားပြီး ကျဆင်းနေသော
ရေခုံးများအကြား ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ပြီ၏။

မိုးကျော်သူ